

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

MELINDA LEIGH

LIE TO HER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

AYRICA MELINDA LEIGH TARAFINDAN

BREE TAGGERT ROMANLARI

*Kalbini Çaprazla,
Ölümünü Gör
Acılarını Hemen
Arkasında Boğ
"İkinci Ölümü" (Kısa Bir Ön Hikaye)
Ona Karşı Ölü*

MORGAN DANE ROMANLARI

*Özür Dile Son
Vedası Kemikler
Yalan Söylemez
Ne Yaptım Sırlar
Asla Ölmez
Nefesini Korum*

SCARLET FALLS ROMANLARI

*İhtiyaç Saati
Öldürmek için
Dakikalar
Yaşamak için
Saniyeler*

SHE CAN SERİSİ

Okunabilir

Anlatabilir
Çığlık Atabilir,
Saklanabilir
"Düşebilir" (Kısa Bir Öykü)
Öldürebilir

GECE YARISI ROMANLARI

Gece Yarısı Maruz
Kalma Gece Yarısı
Fedakarlık Gece
Yarısı İhanet Gece
Yarısı Saplantı

HAYDUT SERİSİ ROMANLARI

Gone to Her Grave (Rogue River)
Walking on Her Grave (Rogue River)
Tracks of Her Tears (Rogue Winter)
Onun Bağlılığıyla Yandı (Rogue Vows)
Çarpıtılmış Gerçek (Rogue Justice)

DULLAR ADASI ROMAN SERİSİ

Seçilecek Bir
Kemik Kemiklerin
Fısıltısı Kırık Bir
Kemik Gömülü
Kemikler
Yanlış Kemikler

LIE TO HER

MELINDA
LEIGH

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, organizasyonlar, yerler, olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, gerçekte herhangi bir benzerlik yaşayan ya da ölü kişiler, tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı© 2023 by Melinda Leigh
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez,
mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde, yayıncının açık yazılı izni olmadan.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542030663 (ciltli)
ISBN-13: 9781542030649 (ciltlessiz)
ISBN-13: 9781542030656 (dijital)

Kapak tasarımı: Shasti O'Leary Soudant
Kapak resimleri: © Stephen Mulcahey, © Olesia Saienko / Arcangel

Birinci baskı

Charlie, Annie ve Tom için

İÇİNDEKİLER

[BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[İKİNCİ BÖLÜM](#)

[BÖLÜM BÖLÜM](#)

[BÖLÜM BÖLÜM](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[YEDİNCİ](#)

[DÖRDÜNCÜ](#)

[BÖLÜM ALTINCI](#)

[BEŞİNCİ](#)

[SEKİZİNCİ](#)

[DOKUZUNCU](#)

[BÖLÜM](#)

[ONUNCU](#)

[BÖLÜM](#)

[ON BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[ON İKİNCİ BÖLÜM](#)

[BÖLÜM BÖLÜM](#)

[BÖLÜM ON ALTINCI](#)

[BÖLÜMON ÜÇÜNCÜ](#)

[ON DÖRDÜNCÜ ON](#)

[BEŞİNCİ](#)

[ON BÖLÜM YEDİNCİ](#)

[BÖLÜM BÖLÜM](#)

[YİRMİNCİ BÖLÜMON](#)

[SEKİZİNCİ ON](#)

[DOKUZUNCU](#)

[BÖLÜM YİRMİ BİR BÖLÜM](#)

[YİRMİ İKİ YİRMİ YİRMİ YİRMİ](#)

[YİRMİ BÖLÜM ÜÇ BÖLÜM](#)

[BÖLÜM ALTI BÖLÜM DÖRT](#)

[BEŞ BÖLÜM YİRMİ YEDİ](#)

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM YIRMI
DOKUZUNCU BÖLÜM
OTUZUNCU BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ OTUZ
OTUZ BÖLÜM DÖRT ÜÇ
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM YEDİ BÖLÜM
OTUZ OTUZ OTUZ OTUZ
BÖLÜM OTUZ DOKUZ
BEŞ ALTI SEKİZ BÖLÜM
KIRK
BÖLÜM KIRK BİR KIRK KIRK
KIRK KIRK BÖLÜM İKİ BÖLÜM
ÜÇ BÖLÜM BÖLÜM BEŞ DÖRT
TEŞEKKÜR YAZAR
HAKKINDA

BİRİNCİ BÖLÜM

Sevgi ve nefret arasında ince çizgi bile yoktur. Bu bir çamur birikintisi. Quicksand.

Ve aynı anda her ikisine de saplanıp kalabilirsiniz.

Açıklamama izin verin. Birini seviyorsunuz. Sizi reddederler. Şimdi onlardan nefret ediyorsunuz. Ama yine de onu sevmekten vazgeçemezsiniz, bunun için kendinizden nefret etseniz bile.

Tam bir karmaşa, değil mi?

Yolun kenarında durdum. Lastikler çakıllara çarptığında direksiyon ellerimin altında titriyor, sanki SUV'um o anın önemini anlamış gibi. Kalp atışlarım hızlanıyor, kanım hücum ediyor ve tenimde sıcaklık çiçekleri açıyor. Camı indirip derin bir nefes alıyorum ve Aralık ayının serin havasını birkaç saniye ciğerlerimde tutuyorum. Yanan yaprakların ve nemin kokusunu alıyorum. Mevsimin ilk karının bu akşam yağacağı tahmin ediliyor. Hava planlarımı etkilemeyecek. Hiçbir şey etkilemeyecek. Yavaşça nefes veriyorum, sonra nabzım sabitlenene kadar egzersizi iki kez daha tekrarlıyorum. Haftalar süren hazırlıktan sonra, planımın ilk adımı nihayet gerçekleşiyor. Cesaretimi kaybedemem, kaybetmeyeceğim.

Orman ve tarlalar kır yolunu çevreliyor. Kış ağaçları çıplak bırakmış. Görünürde üç ev var. Önümdeki mavi tuz kutusu şu anda satılık, boş ve karanlık. Bir yılı aşkın süredir satılık ve belli ki kimse satın almak için ilgi göstermemiş. Mülk *olduğu gibi* listelenmiş. Dış cephe kaplamasının umutsuzca yıkanması gerekiyor. Çimler hem aşırı büyümüş hem de ölmek üzere. Yabani otlar çalıları boğuyor ve paslanmış posta kutusu, korozyon ve bakımsızlıktan yıpranmış, dik duramayacak kadar bitkin bir halde direğine yaslanıyor.

Bakışlarım sokağın karşısındaki eve kayıyor, küçük beyaz çiftlik tarzı bir ev. Bir lamba direği ve verandanın ışığı yanıyor. Ev sahibi hafta içi her gün öğleden sonra yaptığı gibi saat dört buçukta işe gitmek üzere evden çıkmış. Geceleri çalışıyor olmalı, çünkü sabahın erken saatlerine kadar dönmüyor. Bunu biliyorum çünkü sokağı izliyor, sakinlerin faaliyetleri hakkında dikkatli notlar alıyorum.

Beni ilgilendiren üçüncü ev, tuz kutusunun diğer tarafındaki küçük çiftlik evi. Listemdeki ilk isim olan Spencer LaForge orada yaşıyor. İçeride ve dışarıda ışıklar parlıyor.

Spencer arkadaşlık uygulaması profillerinde kendisini kırk yedi yaşında bir dijital pazarlamacı olarak tanımlıyor. Fotoğrafları, düz beyaz dişlerle dolu bir gülümsemeye ve açık havada görünmesini sağlayacak kadar bronzluğa sahip, fit, çekici bir adam gösteriyor. İyi bir sohbetten ve güzel bir pinot noir'dan hoşlandığını iddia ediyor. Hobileri arasında koşmak, yürüyüş yapmak ve okumak var. Arkadaşlık ve romantizm arıyor.

Bugün alacağı şey bu değil.

Zaten güzel bir hayatı hak etmiyor. O bir yalancı, bir hilekar, bir oyuncu. Ama gerçekler çekici bir flört profili oluşturmaz, değil mi?

Yüzeysel, orta yaşlı dangalak, becermek ve terk etmek için ateşli genç kadın arıyor çok fazla kaydırma almazdı.

Onu öldürmek biraz sert görünebilir ama Spencer bir yalancı. En kötüsü değil ama yine de bir yalancı. İnsanlara davranış şeklinin bedelini ödemeli. Bugün, onu listemden sileceğim.

Yola geri dönüyorum, boş evin garaj yoluna park ediyorum ve SUV'umdan iniyorum. Arka koltuktan küçük sırt çantamı alıp bir omzuma geçirdikten sonra çimenlerin üzerinden geçerek Spencer'ın evinin önüne geliyorum. Bitişik garajının önünde duruyorum, cebimden tek kullanımlık eldivenler çıkarıp takıyorum. Sonra Spencer'ın dört şifresini kapı çerçevesinin yanına monte edilmiş PIN pedine giriyorum - onu dürbünümden izlerken öğrendiğim bir başka önemli ayrıntı.

Üst kapı açılıyor. İçeri girip siyah F-150'nin yanından hızla geçiyorum. Garajın ikinci yarısını kaplayan çim biçme makinesinin yanından geçiyorum. Eve açılan kapıda.

duvara monte edilmiş düğmeye basar ve üst kapıyı indirir. Metalik bir tıkırtı ve gümbürtüyle kapanır.

Uzun, benzin kokulu bir nefes çekiyorum.

İçerideyim.

Aldatma dolu hayatına rağmen, Spencer rutin bir adamdır. Her şey için aynı şifreleri kullanır. Arkadaşlık uygulaması profilini hacklemek çok kolaydı. Bugün Salı. Bir saat önce işini bitirdi ve şu anda koşuya çıktı. Zayıf görüş mesafesinin egzersiz rutinini engellemesine izin vermiyor. Saat altıda gelmesini beklediği randevusuna hazırlanmak için birazdan dönecek. Ona yemek pişirmesi gerekiyor. Bulduğu şeye şaşırmayacak mı?

Dudaklarım sırtıyor. Yüzüm o kadar gergin ki sanki derim gibi hissediyorum. Keşke kalıp onun tepkisini izleyebilseydim. Bu sürtük başına geleni hak ediyor, her ne kadar bunların hiçbirisi onun suçu olmasa da. Eminim Spencer ona da tüm kadınlara davrandığı gibi davranmayı planlıyordur. O sadece kurbanlarından biri.

Çoğu insan başına gelenleri sineye çekip yoluna devam eder. Ben öyle değilim. Kin tutarım, yeni doğmuş bir bebek gibi onu emziririm.

Odaklan!

Çamurluktan geçip mutfağa giriyorum. Spencer, profesyonel düzeyde aletler, granit tezgahlar ve yüksek kaliteli arduvaz zemin ile yenileme için hiçbir masraftan kaçınmamış. Fransız kapılar üstü kapalı bir verandaya açılıyor. Tik ağacından dış mekan masası, bir vazo çiçek, iki tabak ve iki şarap kadehiyle birlikte hazır. Bölünmüş kütükler, çıra ve çıradan oluşan düzgün bir piramit, gömülü bir ateş çukurunu dolduruyor. Graham krakerleri, çikolata ve marshmallowlar küçük bir masanın üzerine dizilmiş.

S'mores.

Spencer'ın yiyeceği tatlılar sadece olacak.

Büyük odaya geri dönüyorum. Bu eve daha önce de gelmiştim. Plana aşına olmam gerekiyordu. İyi bir plan olası sürprizleri en aza indirir. Merdivenlere doğru acele ettim ve koşarak ikinci katın sahanlığına çıktım. Kısa bir koridorun sonunda, kafamı ekstra yatak odasına sokuyorum. Spencer'ın odasını tararken heyecandan kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Koleksiyon. Sıradan bir evde bulmayı beklemeyeceğiniz şeyler var.

Kendini aşma. Anın içinde kalın. Plan her seferinde bir adım ilerlemelidir.

Arkamı dönüp mutfığa gidiyorum. Tezgâhın üzerinde marine edilmiş iki kalın biftek görüyorum. Fileto. Romantik bir ortam, iyi şarap, doyurucu bir yemek. Her şeyi ortaya . Belli ki sekse . Ne de olsa bu üçüncü randevuları. Spencer'ın sınırlı zihnietine göre, bu gece seksi hak ediyor.

Piç kurusu.

Kaç kadını kullanıp attı? Öfke enseme ısıtıyor.

Saatime bakıyorum. Spencer yakında dönecek. Saklandığım yere gitmem gerekiyor. Elim ceketimin cebine gidiyor, aletlerim orada ağırlaşıyor. Kavgaya etmeye hiç niyetim yok. Planımın işe yaraması için Spencer'ın itaat etmesi gerekiyor. Bir kez zapt edildiğinde, planın geri kalanı sorunsuzca işleyecektir.

Büyükannemin dediği gibi, *pasta kadar kolay*.

Ama önce kontrolü ele almalıyım. Ani bir sinir patlaması bana saldırıyor. Derim diken diken oluyor ve kaşınıyor. Midem dönüyor. Şüphe beni planımdan vazgeçmeye zorluyor. Ama yapamam. Ödeyeceğime dair kendime söz verdim. Kendimi toparlasam iyi olur. Bu gece sadece başlangıç.

Kullanıcılar cezalandırılacaktır.

Mutfak ve büyük odaya bakan küçük bir dolaba yöneliyorum. Kapısı panjurlu, yani görebileceğim. Mükemmel. Kayak ceketimi bir kenara itip içeri ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Dakikalar geçiyor. Kalbim küt küt atıyor ve aniden nefes alış verişimin sesini fark ediyorum. Ses yüksek mi, yoksa adrenalin patlamam yüzünden kulaklarımda yankılanıyor mu? Kafamın içinde sessizce bir melodi çalıyor, kesinlikle lanet bir kulak kurdu.

Aldığın her nefeste.

Ciğerlerimi kontrol etmeye konsantre oluyorum. Spencer'ın beni duymasına izin veremem. Bu kadar dikkatle planladığım şeyi mahvetmesine izin veremem.

Garaj kapısı açıcısının motorunun çalıştığını duyuyorum. Bir dakika sonra kapı tıkırdayarak kapandı.

Spencer evde.

İKİNCİ BÖLÜM

Spencer LaForge nefes nefese koşarak garaj yoluna çıktı ve PIN kodunu kullanarak garaj kapısından içeri girdi. Mutfakta, mikrodalga fırının üzerindeki saate baktı. Randevusunun gelmesine bir saatten az bir süre kalmıştı. Sabırsızlıkla bekliyordu. Buzdolabından bir şişe maden suyu aldı, kapağını çevirdi ve derin derin içti.

Telefonundaki flört uygulamasını açarak kızın resmine tekrar baktı. Avery, uzun bacakları ve uğruna ölünecek göğüsleriyle büyük bir *H* ile ateşliydi. Şahsen, bir model gibi görünüyordu. O uzun saçları eline dolamak ve sıkıca tutmak istiyordu. Fotoğraflar onun hakkını vermiyordu.

Elinde su şişesi, granit adaya doğru yürüdü ve filetoları marine sosunda çevirdi. Duşunu bitirdiğinde ızgara için hazır olacaklardı. Cam kapılardan, kurduğu romantik sahneye baktı.

Bir kar fırtınası havada sürüklendi ve Spencer gülümsedi.

Kar yağsın.

Kükreyen bir ateş ve kar fırtınaları eşliğinde açık havada bir akşam yemeği olabildiğince romantikti.

İçkisini yudumladı. Yeterince sıvı alması gerektiğini düşündü sırtarak. Yarım kabuklu çiğ istiridyeden oluşan bir öğle yemeğiyle karnını doyurmuştu. Gece muhteşem olacaktı. Avery'yi iki romantik akşam ve bir ton iltifatla hazırlamıştı. İkinci randevularında kız resmen erimişti. O kesin bir şeydi.

Şimdi duş zamanı. Merdiven boşluğuna doğru döndü. Bir *tıkırtı* onu durdurdu. Koridora baktı. Boştu. Kıpırdamadan durdu, dikkatle dinledi. Ses içeriden gelmiş gibiydi.

Olmaz. Olamaz. Yalnız yaşıyordu. İki haftada bir gelen temizlikçi kadın dışında kimsede kapısının şifresi ya da evinin anahtarı yoktu ve o da ertesi güne kadar gelmeyecekti. Bir hayvan onu garaja kadar takip etmiş ve kapana mı kısılmıştı? Araştırmak için koridora yöneldi.

Salonun girişindeki dolap kapısı hızla açıldı ve bir figür dışarı fırladı.

İrkilen Spencer'ın davetsiz misafiri değerlendirecek zamanı yoktu. Yumruk atmak için bir kolunu geri çekti. Bir şey çatırdadı. Yakıcı bir acı Spencer'ın kalçasını sardı ve vücuduna yayıldı. Kasları sertleşti ve sonra sinirleri kısa devre yapar gibi oldu. Uzuvarları gevşek ve işe yaramaz bir halde öne doğru savruldu ve elektrik akımına kapılmış bir kuş gibi yere düştü. Kendini yakalamak için bir kolunu uzatmak istedi ama vücudu üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Yere yığıldı. Dirseğine ve omzuna acı saplandı. Sırt üstü yattı, kasları hâlâ tepki vermiyordu.

"Merhaba Spencer," dedi davetsiz misafir.

Spencer konuşmak istedi ama çenesi sıkıca kenetlenmişti ve dudakları çalışmıyordu.

"İyi misiniz? Hiç iyi görünmüyorsun."

Spencer gözlerini kırptırdı ama figürün hiçbir özelliği yoktu. Ellerin ve dizlerinin yuvarlanmaya çalıştı ama kasları hâlâ grevdeydi. Sıkıştığı dişlerinin arasından iki kelime çıkarmayı başardı. "Bana yardım et." Bir yalvarış.

Davetsiz misafir Spencer'ı yan yatırdı, ellerini arkadan bağladı ve ayak bileklerini bağladı. Spencer mücadele etmek istedi ama kollarını kontrol edemedi. Kasları komutlara itaat etmeye başladığında artık çok geçti. Tamamen bağlanmıştı.

İki el onu ayak bileklerinden yakaladı. Davetsiz misafir onu Fransız kapılarından dışarı sürükledi. Spencer kapı raylarına çarptı. Avludaki kaldırım taşları yüzünün yan tarafını yaktı. Mide bulantısı karnında kıpırdandı ve dönmeye başladı. Ama temiz hava en azından birkaç saniyeliğine kafasını boşaltmasına yardımcı oldu. Bir kar tanesi gözünün önünden geçti.

"Kar yağıyor." Ses etkilenmiş ama aynı zamanda küçümser gibiydi. "Bu gece kendini aştın. Bu mükemmel bir randevu olabilirdi."

Spencer dilinin kontrolünü ele geçirdi ve zayıf bir "Siktir git" çıkarmayı başardı.

"Beni sikmek mi? Hayır, bence asıl sikilen sensin." Davetsiz misafir küçük bir cihazı ona doğru itti. Derisine temas ettiğinde çatırdadı ve elektrik parıltısı sinir sisteminde kükreyen sıvı ateş gibiydi.

Vücudu işe yaramaz halde yerde kıvranırken, beyni "*Şok tabancası!*" diye bağıırıyordu.

Figür onun üzerine eğildi. Spencer'ın gözleri işbirliği yapmıyordu. Dışarıdaki sesler sanki bir tüneldeymiş gibi yankılanıyordu. Ama kendi kalp atışları kulaklarında hızla atıyordu. Bunu yüksek sesle ve net bir şekilde duydu.

Davetsiz misafir ona tekrar saldırdı. İçinden bir akım dalgası daha geçti. Artçı şok mu yoksa yeni bir şok mu? Karanlık gökyüzüne baktı. Yüzüne bir kar tanesi düştü. "Lütfen," diye mırıldandı.

Üzerinde bir gölge belirdi. "Kapa çenenini." Ses kayboldu. Spencer'ın görüş alanının kenarlarında siyahlık dönüyordu. Göz kapaklarını sıkıca kapattı. Tekrar açtığında hiçbir şey değişmemişti. Bu bir rüya değildi. Bu bir kâbustu - Spencer'ın tamamen uyanık olması dışında.

Bir el yanağını tokatladı. "Benimle kal. Neler olduğunu bilmeni istiyorum. Dehşet ve acının her saniyesini istiyorum. Acı çekmeni istiyorum. Sen bir kullanıcısın, Spencer. Bedelini ödemen gerek. Daha önce yaptıklarının sonuçlarına hiç , değil mi? Tahmin et ne oldu? Bugün benim için ilklerle dolu. Senin içinse sonlarla dolu olacak."

İstese bile Spencer cevap veremezdi. Çaresizdi ve içten içe bugünün öleceği gün olduğunu biliyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şerif Bree Taggert ahır kapısının mandalını tornavidayla düzeltti. Ahır soğuktu ve Aralık ayı başındaki akşam havasında nefesi buğulanıyordu.

On altı yaşındaki yeğeni Luke, toprak zemini tırmıklayarak düzleştirdi. Ahır yıllardır kullanılmamıştı ve atların kendilerine zarar vermek gibi esrarengiz bir yetenekleri vardı. Tırmıkla işi bittiğinde Luke çakısını kullanarak bir saman balyasının etrafına sarılmış ipi kesti.

"Yarınki satışta doğru atı bulacağımın garantisi yok." Bree kapıyı test etti. Mandal sorunsuz çalışıyordu. Tornavidayı ceketinin cebine soktu ve yeğeninin samanı yaymasına yardım etti.

"Adam Amca'ya bir at bulmalısın." Sekiz yaşındaki Kayla koridorda durmuş, elinde küçük, sağlam atı Pumpkin'e bağlı bir ip tutuyordu. "Pazar günü onun doğum günü! Ona sürpriz yapmalıyız."

Adam özellikle bir kurtarma atı istediğinden, Bree sürprizin masada olduğundan şüpheliydi. Ama Adam'ın memnun olacağını umuyordu.

"Elimden geleni yapacağım." Küçük kız kardeşi öldürüldüğünde Bree'ye bir çiftlik ve üç at miras kalmıştı. Ayrıca yeğenlerinin vasiliği de ona verilmişti. Philadelphia'dan New York'un taşrasına taşınalı henüz bir yıl bile olmamıştı ama Bree kendini yepyeni biri olmuş gibi hissediyordu. Eski hayatından sıyrılmış ve onu bir yılan derisi gibi geride bırakmıştı. Onu hiç özlememişti.

"Adam Amca kaç yaşında ?" Kayla sordu.

"Yirmi dokuz," diye yanıtladı Bree. Bunun küçük kardeşinin yirmili yaşlarındaki son yılı olacağına inanamıyordu. Bazen, bebekliğinden bu yana neredeyse hiç zaman geçmemiş gibi geliyordu. O zamandan beri

Babaları annelerini öldürürken, kız kardeşleriyle birlikte çiftlik evlerinin sundurmasının altında saklandıkları acı bir kış gecesinde ona sarılmıştı.

"Vay canına, bu çok eski,"
dedi Kayla. Bree güldü.

"Öyle."

"Yeni ata bir isim verebilir miyiz?" Kayla ipi bıraktı, yumuşak bir fırça aldı ve Pumpkin'in bacaklarındaki kurumuş çamuru fırçalamaya başladı. Kesinlikle gerekli olmadıkça asla enerji harcamayan Pumpkin bir arka ayağını kaldırdı ve anında uyku moduna geçti. Baş ve göz kapakları sarktı.

"Sence de Adam Amca'nın kendi atına isim vermesi gerekmiyor mu?" Bree, pantolonundaki saman tozunu fırçalayarak ahırdan çıktı. Kurtarma köpeği Uğur Böceği, takım odasının kapısının yanındaki uyuklama yerinden tek gözünü açtı. İnsanlarının hâlâ orada olduğundan emin olunca uyumaya devam etti.

"Sanırım," diye homurdandı Kayla.

Ama Bree küçük kızın amcası için düzinelerce önerisi olacağını biliyordu.

Luke'un atı Riot, ahır kapısını tekmeledi.

"Tamam, Riot." Luke güldü. "Saatin kaç olduğunu biliyorum." Yem odasına doğru yöneldi.

Kayla, Pumpkin'in toynaklarındaki kiri temizledi, sonra midilli büyüklüğündeki Haflinger'i ahırına koydu ve burnuna bir öpücük kondurdu. Bu sahne çok sevimliydi ve Bree'nin kalbi, ebeveynlik yapmaya başlayana kadar varlığından haberdar olmadığı sıcak duygularla kabardı. Gözleri buğulandı -yeni bir tepki daha- ve mutluyken neden ağladığını anlamadı.

Noel'in yaklaşması dışında - anneleri olmadan ilk Noel - kız kardeşi Erin. Çocuklar olmasaydı, Bree kutlama zahmetine bile girmezdi. Kutlamalar sadece kederinin geri gelmesine neden olacaktı. Ama bu korkakça geliyordu ve çocuklar daha iyisini hak ediyordu. Bree onlara Erin'i kalplerinde tutabileceklerini ve aynı zamanda ilerleyebileceklerini örnek olarak göstermeliydi.

Keşke bunu nasıl yapacağına dair bir fikri olsaydı.

Bree, Kovboy'un ahırının önünde durdu ve boyalı iğdişin başını okşadı. Bu tatlı huylu at kız kardeşine aitti.

Onun arkadaşlığı Bree'nin kendini Erin'e daha yakın hissetmesini sağladı ve bu da onu rahatlattı. Sabırsızlanan Riot yarım kapısının üzerinden mırıldandı. Bree iki atın da alnını aynı anda kaşıyabilmek için yana doğru adım attı. Her zaman olduğu gibi, çocuklar ve atlarla vakit geçirmek ona varlığından bile haberdar olmadığı bir huzur getirmişti. Bazen yeni hayatından o kadar memnun oluyordu ki kendini suçlu hissediyordu. Çocuklarıyla bir akşamın tadını çıkarması gereken kişi Erin olmalıydı. Ama öyle olmayacaktı.

Acı tatlı. Hayattaki her şey acı tatlıydı.

"Şansınız yaver giderse biz hazır olacağız." Luke elinde üç kapla yem odasından çıktı. Kayla kapıların üzerinden saman atarken ve Bree su kovalarını doldururken o da tahılları boşalttı.

Birkaç dakika sonra Bree ahırdan çıkmadan önce ahır kapısının mandallarını kontrol etti. Asla geride kalmak istemeyen Uğur Böceği uyukladığı yerden kalktı ve ona ayak uydurmak için acele etti. Bree ışıkları söndürdü, ahırın kapısını kapattı ve arka verandaya doğru yöneldi. Nemli bir rüzgâr ceketini delip geçti ve titredi.

"Kar yağıyor!" Kayla yüzünü gökyüzüne çevirdi ve ağzını açarak dilinin ucuna gelen kar tanelerini yakalamaya çalıştı. Gece gökyüzünde sadece bir avuç pul sürükleniyordu ama Kayla iyimserdi. "Sıcak kakao alabilir miyiz?"

"Elbette." Bree arka kapıyı açtı. Köpek açıklıktan içeri koştu.

Bree ve çocuklar ceketlerini ve kirli botlarını arka kapıya bırakıp ellerini yıkadılar. Saati kontrol etti ve Kayla'ya döndü. "Duşunu alıp pijamalarını giyersen film izleyebiliriz."

"Yaşasın! Acele edeceğim." Küçük kız merdivenlere doğru koştu. Ufak tefek bir şeydi ama ayakları ahşap basamakları nal sesleri gibi gürleyerek çıkıyordu.

Bree yukarı çıkıp pazen pijamalarını ve kalın çoraplarını giyerken Luke mısır patlatmaya başladı. Siyah erkek kedisi Vader, uyku topundan kurtuldu ve kulağını okşamak için yatağın karşısına geçti. Yatak odasından çıktığında kedi de onu mutfığa kadar takip etti. Vader Bree'nin bacağına çarptı ve ona talepkâr bir miyavlama verdi.

"TAMAM." Kedi mamasını bir tabağa kaşıkla koydu, tezgahın boş bir yerine taşıdı ve su kabının yanına koydu. Vader onu takip etti ve yemek yerken mırıldandı. Evet. Kediye tezgahın üzerinde beslemek iğrençti. Ama Bree'nin başka seçeneği yoktu çünkü köpek ulaşabildiği her şeyi yiyordu. Kedi de su kabını köpekle paylaşmayı reddediyordu. Bree'nin yeni hayatının gülünç olan bazı yönleri vardı.

Mikrodalga fırının sesi duyuldu ve Luke patlamış mısırları bir kâseye boşalttı.

Kayla pembe polar pijamalarıyla odaya koştu. "Patlamış mısırları taşıyabilir miyim?"

Bree gözlerini kâseye dikmiş olan köpeğe baktı. Uğur Böceği masum görünüyordu ama sevmediği bir lokma yiyecekten hiç karşılaşmamıştı. Ayrıca, tombul pointer karışımı görüldüğünden çok daha hızlıydı.

Bree Kayla'yı yönlendirdi. "Peçeteleri getirebilir misin?" "TAMAM." Kayla koşarak kilere gitti.

Bree bardakları ve patlamış mısırları bir tepsiye doldurdu. "Film seçenekleri?"

Kayla bağırdı, "*Frozen!*"

"Yine mi?" Luke gözlerini devirdi. "O filmi yüzlerce kez izledin. Peki ya *Iron Man*?"

"Çok korkutucu." Kayla ağabeyini aile odasına kadar takip etti.

Bree tepsiyi sehpanın üzerine koydu. "İkinizin de izlemediği bir filme ne dersiniz?" Kumandayı eline aldı ve seçenekler arasında gezinmeye başladı. Telefonu cebinde titreşti. Çıkardı ve ekranı okudu. DAĞITIM.

Pişmanlık soğuk bir yağmur gibi üzerine yağdı. Çağrıya cevap vermek istemiyordu ama ciddi bir durum olmadığı sürece görevde olmadığı zamanlarda merkezin kendisine ulaşmayacağını biliyordu. "Bu çağrıya cevap vermeliyim." Ayağa kalktı ve "Cevapla" tuşuna basmadan önce mutfaka gitti. "Şerif Taggart."

"Şerif, 12-77 ihbarı aldık," dedi santral görevlisi. Bree kapı aralığından iki çocuğa baktı.

Kahretsin.

Bu sevk memuru verdi bir adres
üzerinde ve karşısında yan Randolph County'nin.

Bree yerleştirildi ve adres üzerinde a Zihinsel Harita. "ETAyirmi dakika."

Telefonu cebine geri sonra aile odasına döndü.

Luke onun yüzünü taradı, kendi ifadesi nötrdü. "Gitmen gerekiyor."

"Evet," dedi Bree. "Özür dilerim."

Kayla'nın yüzüne hayal kırıklığı çöktü. "Ama film izleyecektik."

"Biliyorum tatlım. Özür dilerim." Suçluluk duygusu Bree'yi doldurdu.

" yok." Kayla burnunu çekti. "Sen önemlisin. İnsanların sana ihtiyacı var," dedi küçük, yürek parçalayan bir sesle.

Bu çocuk . . .

Luke kız kardeşinin omzuna şakacı bir dürtme yaptı. "*Karlar Ülkesi*"ni izleyebiliriz."

"Yaşasın!" Kayla kumandayı masadan kaptı.

Bree Luke'a, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Bu manzara karşısında gözleri yine buğulandı. Geçen Ocak ayında buraya taşındığında Luke henüz ergenlik çağında bir çocuktı ama hızla bir erkeğe dönüşüyordu ve bu da onu her gün gururlandırıyordu.

Üst kata koştu ve üniformasını giydi. Birkaç dakika sonra koşarak aşağı indi ve silahını belindeki kılıfına soktu. Odadan geçerken iki çocuğu da öptü. "Sizi seviyorum. Dana birkaç saat içinde randevusundan eve dönecek."

Bree'nin en iyi arkadaşı ve eski dedektif ortağı emekli olmuştu ve şimdi bir nevi dadı olarak onlarla birlikte yaşıyordu. Bree çocukları yalnız bırakmaktan hoşlanmıyordu. Polis beyni sadece en kötü senaryoları üretiyordu ama Luke bebek bakıcılığı yapacak kadar olgundu.

O daha fazla talimat veremedi Luke bir eliyle *dur* işareti yaptı. "Biliyorum. Alarmı kur. Kayla'yı sekiz buçukta yatır. Ev ödevimi yap."

"Tamamdır." Gülümsedi ve kapıya doğru yöneldi. Botlarını ve ceketini giyip dışarı çıktı. Evin sıcaklığından sonra -Ve pazen pijamaları. Avlu soğuk ve hüzünlüydü.

Resmi cipinin direksiyonuna geçti, ışıklarını ve sirenini açtı ve kükreyerek caddeden aşağı indi. O kontrol etti

Daha sonra telefonuna uzanarak ceza müfettiŐi Matt Flynn'i ve daha iyi bir terim bulamazsa erkek arkadaşını aradı. Ona ihtiyaçı olacaktı.
12-77 cinayet için telsiz koduydu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bree aniden durdu ve bakakaldı.

Şoka uğraması kolay değildi. Randolph County'nin şerifi olmadan önce Philadelphia Polisi'nde önce devriye memuru, sonra da dedektif olarak çalışmıştı. Son görevi cinayet masasındaydı.

Matt onun yanında, nefesinin altında "Siktir," diye mırıldandı. Bree ona baktı. İki elini de kalçalarına dayamıştı. Sivil danışman olarak şerif departmanının logosunu taşıyan ten rengi bir ceket, taktik kargo pantolonu ve iş botları giymişti. Sık kesilmiş kızıl kahverengi saçları ve kısa sakalında kar taneleri vardı.

"Evet." Şef Yardımcısı Todd Harvey onun diğer tarafında duruyordu. "Siktir."

Bree'nin daha iyi bir yanıtı yoktu.

Üç el fenerinin ışıkları gri taş döşeli verandayı aydınlatıyordu. Dış köşelerden birine gömme bir ateş çukuru inşa edilmişti. Bir adamın cesedi Fransız kapıları ile ateş çukurunun arasına yayılmıştı. Yüzünü parlak ve opak bir şey kaplamıştı. Hayır, tüm kafasını sarmıştı.

Bree daha yakına eğildi. "Bu plastik gıda mı?"

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Todd.

Bree'nin beyinde yankılanan bir *sikiş sesi duyuldu*.

Todd devam etti. "Avery Ledger akşam 6:07'de 911'i arayarak Spencer LaForge'un cesedini bulduğunu bildirdi. Bay LaForge ev sahibidir."

Verdiği birkaç detayı kullanan merkez, çağrıyı 12-77, yani olası bir cinayet olarak etiketlemişti. Yasal olarak *cinayet*, bir kişinin bir başkası tarafından öldürülmesi olarak tanımlanan geniş bir terimdi. Bu cinayet

meşru müdafaaada olduğu gibi yasal ya da cinayet ve adam öldürmede olduğu gibi yasadışı olabilir.

Bree kurbanın arkadan bağlı ellerine baktı. Hiç şüphe yoktu. Bu kesinlikle bir cinayetti.

Matt kurbanın el ve ayak bileklerindeki fermuarlı bağları işaret etti. "Fermuarlı bağlardan kurtulmaya çalışırsan derini deşerler. Derin kesikler görmüyorum. Kurban ya şaşırılmış ya da çabucak etkisiz hale getirilip zaptedilmiş."

Bree manzarayı bütünüyle görebilmek için geri çekildi. Devrilmiş, kırık cam vazoya ve kaldırım taşlarının üzerine saçılmış çiçeklere baktı. Bir şişe şarap masanın üzerinde dik duruyordu. Sandalyeler hâlâ düzgünce masanın altına sıkıştırılmıştı. "Büyük bir kavga daha büyük bir karmaşa bırakırdı. Şarap şişesini bile devirmemişler." Etkili, hızlı, iyi planlanmış bir saldırı hayal etti. "Küçük bir adam değil ve fiziksel durumu da iyi görünüyor. Karşı koyması gerekirdi."

Todd, "Birden fazla davetsiz misafir olabilir," diye önerdi.

"Bu mümkün." Bree çimenleri taradı ama bir cesedin sürüklendiğini gösterecek ezilmiş bıçak izi göremedi. Kansı bir cinayet, takip edilecek belirgin bir kan izi olmadığı anlamına geliyordu. Kurban koşu kıyafetleri giymişti: siyah eşofman altı ve kollarında neon çizgiler olan fermuarlı bir ceket. Bir spor ayakkabı kayıptı. Bree onu avluda, kapının yanında buldu. "Kapının yanındaki spor ayakkabı, evden sürüklendiğini ya da cinayet sırasında bir noktada tekmelendiğini gösteriyor."

Bakışları plastikle örtülmüş kafaya döndü. Bilinci yerinde miydi? Ciğerleri oksijensizlikten yanmış mıydı? Neler olduğunu biliyor muydu?

Bir idrar lekesi pantolonunun önünü karartmıştı. Mesanesi normal bir şekilde öldükten sonra ya da paniklediği son anlarında işemiş olabilir. Birkaç dakika içinde bayılmış olabilirdi ama bu çok uzun dakikalar gibi gelebilirdi.

Huzursuzluk midesinde hastalıklı bir şekilde dönüyordu. Kaç cinayet mahallinde çalışmış olursa olsun, yanlışlık duygusu onu asla dümdüz etmiyordu. Bir insan diğerine nasıl böyle korkunç şeyler yapabilirdi?

"Bu kurban ev sahibinden başka biri olabilir mi?" Bree sordu. "Yüzünü göremiyoruz." Ve adli tabibin, iz, parmak izi ve/veya dokunma DNA'sı içerebilecek plastik ambalajı çıkarmasını beklemek zorundaydılar.

"Onu bulan kadın dövmesini tanıdı. Tam bir kol dövmesi olduğunu söyledi." Todd, Spencer'ın ceketinin kolunun kenarını işaret etti; kol yukarı doğru itilmişti ve fermuarın üzerindeki üç inçlik karmaşık mürekkep ortaya çıkmıştı. Todd telefonunu kaydırды, sonra Bree'nin ekranı görebilmesi için eğdi. "İşte ehliyetinin fotoğrafı ve bilgileri."

Bir metre boyundaki Spencer LaForge yüz yetmiş kilo ağırlığındaydı. Temiz tıraşlıydı ve koyu renk saçları kısa ve düzgün bir şekilde kesilmişti.

"Tamam. O zaman muhtemelen odur." Gözlerini kırıştırtarak bakışlarını baş yardımcısına çevirdi. "Mülkü temizlediniz mi?"

"Evet, hanımefendi." Todd omuzlarını çevirdi ve arkasındaki bir dizi Fransız kapısını işaret etti. "Kilitli olmayan veranda kapılarından girdik. İçeride kimse yoktu."

Büyük pencereler restore edilmiş çiftlik evinin arka tarafını kaplıyordu. İçeride yanan ışıklar, açık kat planlı iç mekânın net bir şekilde görülmesini sağlıyordu. Bree geniş, modern mutfağı ve aile odasını görebiliyordu. Eve akvaryum denemeyecek kadar çok cam vardı. Tam bir akvaryumdu.

Todd, "Öldüğü belliydi, bu yüzden plastiği çıkarmamak en iyisi diye düşündüm" dedi.

"İyi karar." Bree el fenerini cesede doğrulttu. Ellerin ve boynun görünen derisi yapay ışıktaki gri görünüyordu.

Bir hayat kurtarmak her zaman bir numaralı hedefti, ancak bu mümkün değilse, kanıtları korumak bir sonraki öncelikti. Kanıt bir kez yerinden oynatıldı mı, bir daha geri getirilemezdi.

Todd nefes verdi. "Adli tabibe haber verdim ve bir adli tıp ekibi çağırdım."

"İlave yardımcılara da ihtiyacımız olacak," diye ekledi Bree ve dikkatini baş yardımcısına çevirdi. Eylül ayında kaçırılmış, dövülmüş ve bir soruşturma sırasında neredeyse öldürülüyordu. İyileşmiş ve hatta hem işine hem de triatlon antrenmanlarına yeniden ama zaten zayıf olan 1.80'lik bedeninden kilo kaybetmişti. Bree

duygusal sağlığı konusunda endişeliydi. Bu, geçirdiği travmadan sonraki ilk cinayet soruşturması olacaktı. Bir psikiyatrist tarafından görev için aklanmış olmasına rağmen, onu yakından takip edecekti.

Todd başıyla onayladı. "Yola ıkıyorum."

"Ulaşabildiğiniz herkesi arayın. ME'den tahmini varış süresini renin. Eğer uzun sürecekse cesedin üzerine bir muşamba ya da çadır kurun. Açık alanları aramaya öncelik verin." Bree gökyüzüne baktı. Rutubetli rzgrda isentiler sürükleniyordu. Büyük, ıslak taneler yere dştkce eriyordu ama sıcaklık düşüyordu. Normalde açık havada suç mahallerini araştırmak için gün ışığını tercih ederdi ama bu gece bekleyemezlerdi. "Kanıtları karla kaplanmadan önce bulmalıyız. Bir jeneratöre ve taşınabilir ışıklara ihtiyacımız olacak."

Todd, "Zaten talep edildi," dedi.

"Güzel." Bree, göreve geldiğinden beri onun soruşturma becerilerindeki gelişmeden etkilenmişti.

Uzaktan gelen bir siren sesi ek müdahale ekiplerinin yaklaştığını işaret ediyordu. Sesler ve araç kapılarının çarpıldığını duydu. Bree nefesini verdi, ciğerlerindeki sıkışma nefesini kısıtladığını gösteriyordu. "Takviye ekipler gelmiş gibi görünüyor. Matt, sen burayı devral. Todd, beni 911'i arayan kişiye götür, sonra da adli tabipten tahmini varış süresini ren."

Taze bir ceset söz konusu olduğunda, adli tabip ne kadar erken gelirse, ölüm zamanına ilişkin değerlendirmesi o kadar doğru olacaktır.

Bree, Toddu arka bahçeden evin yanından sokağa doğru takip ederken, Matt'in bir şerif yardımcısıyla birlikte bariyerler kurduğunu ve olay yeri şeridi çektiğini duydu. Evin önüne ulaştığında, garaj yolunda kırmızı bir Prius ve sokakta park etmiş iki devriye aracı daha gördü. Yol çıkmaz bir sokaktı ve görünürde sadece iki ev daha vardı.

"Komşuların kapısını aldınız mı?" Bree sordu.

"Evet, hanımefendi." Todd, üzerinde satılık levhası bulunan ve oldukça bakımsız olan yandaki evi işaret etti. "şu boş görünüyor." Sokağın karşısındaki evi gösterdi. "Kimse cevap vermedi ama ev dolu görünüyor."

Bree'yi ikinci devriye arabasına götürdü. Arka koltukta bir kadın oturuyordu.

Bir şerif yardımcısı aracın yanında duruyordu. "Titriyordu. Onu arabaya bindirdim ve kaloriferi açtım."

Aracın içine bakan Bree, kadının omuzlarına sarılmış koyu renkli bir şerif departmanı battaniyesini fark etti.

Todd arka kapıyı açtı. "Bayan Ledger?"

Kadın başını kaldırdı. Kırmızı çerçeveli gözlerinden yaşlar döküldü ve yüzünden aşağı süzüldü. "Bana Avery diyebilirsin." Sesi küçük ve titrekti.

"Araçtan iner misiniz lütfen?" Todd sordu. "Şerif sizinle konuşmak istiyor."

"Elbette." Yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanarak dışarı çıktı. Yirmili yaşlarının ortasındaydı ve o gece görünüşü için çaba sarf etmişti. Dar kot pantolon, yüksek çizmeler ve şirin, kabarık bir ceket genç vücudunu okşamıştı. Ama ağlamak ona zarar vermişti. Saçları birbirine karışmıştı. Uzun saç telleri gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne yapışmış, rimel gözlerini kaplamış ve ruju bulaşmıştı. Ceket giymesine rağmen battaniyeyi omuzlarına dolamış, kenarlarını göğsünün önünde birbirine tutturmuştu.

Todd Bree'yi tanıştırdı, sonra da .

Bree ceketinin cebinden bir kalem ve not defteri çıkardı. "Anladığım kadarıyla Bay LaForge'u bulmuşsunuz?"

Avery başını salladı ve bir elini ağzına bastırdı. Sertçe yutkunarak gözlerini kapattı ve gözle görülür bir şekilde kendini toparladı. Sonra gözlerini açtı. "Evet," dedi titrek bir fısıltıyla.

Bree detaylandırması için ona birkaç saniye verdi ama Avery el fenerinin ışığına yakalanmış bir rakun gibi gözlerini kırptırdı. Bree, "Seni buraya ne getirdi?" diye sordu.

Avery yere baktı, gözleri odaklanmamıştı, sanki asfalttan başka bir şey görüyor . "Bir randevumuz vardı. Bana yemek hazırlayacaktı. Kapıyı açmadı. Arka tarafa gittim çünkü biftek ızgara yapacağını söylemişti. Dışarıda olabileceğini düşündüm. Ama dışarıdaydı. O ..." Sesi kesildi. "Ölmüştü," diye hıçkırdı.

"Başınıza gelenler için üzgünüm," dedi Bree. Tanıklarla görüşmek, empati kurmak ve bilgi almak arasında hassas bir denge kurmayı gerektiriyordu. Şok geçirmiş insanları

ama soruşturmanın ilk saatleri kritikti. Katili başka birine daha acı çektirmeden yakalamak istiyordu. Kadına kendini toparlaması için birkaç saniye verdikten sonra, "Buraya ne zaman geldiniz?" diye sordu.

Avery titreyen iki eliyle yüzünü sildi. "Altı civarı." "Ondan önce neredeydin?"

"İş," dedi Avery. "Saat beşte ofisten çıktım ve buraya gelmeden önce üstümü değiştirmek için eve uğradım."

"Spencer'ı ne kadar iyi tanıyordun?" Bree sordu.

Avery iç çekti. "Bu sadece üçüncü randevumuz olacaktı ama çok fazla mesajlaştık."

"Nasıl tanıştınız?"

"TechLove.com arkadaşlık uygulamasında," dedi Avery.

"Sanırım bu teknoloji alanında çalışan insanlar için bir tanışma uygulaması?" Avery başıyla onayladı. "Get Fit'te sosyal medya içerik yaratıcısıyım.

Giyim. Spencer bir-bir-bir dijital pazarlamacı, ama o serbest meslek."

"Spencer'ın arkadaşları, ailesi ya da iş arkadaşlarından herhangi biriyle tanıştın mı?" "Hayır." Avery burnunu çekti. "Onu sadece iki haftadır tanıyorum. "Onu sadece iki haftadır tanıyorum.

İlk randevumuzda sadece kahve içmek için buluşacaktık. Bundan daha fazlasına söz vermeyi sevmiyorum. çok fazla sürüngen var. Ama Spencer ve ben birbirimize bağlanmış gibiydik, bu yüzden kahveden sonra şehirde dolaşmaya başladık. Güzel bir gündü, biz de dondurma aldık ve parkta bir banka oturduk. Saatlerce konuştuk. Ertesi hafta sonu birlikte akşam yemeği yedik." Hıçkırdı. "Aradığım kişiyi bulduğumu sanmıştım." Son kelimeyi haykırarak söyledi. Nefesi kesildi ve parmak uçlarını kapalı gözlerine bastırdı.

Avery ellerini indirdikten sonra Bree, "Yakınlardaki ailesinden bahsetti mi?" diye sordu.

"Anne babası öldü ama burada, Grey's Hollow'da bir erkek kardeşi var. Adı Jasper." Avery bir parmak eklemine dudaklarına bastırdı. "Çok yakındılar. Jasper en büyük oğluna Spencer'ın adını vermiş. Yıkılacak."

Bree çiftlik evini işaret etti. "Bu geceden önce hiç Spencer'ın evine gitmiş miydin?"

Avery başını salladı. "Hayır, benimkine de gelmemiştir." "Onunla en son ne zaman iletişim kurdunuz?"

"Dün gece randevumuzu teyit etmek ve kalın bir şeyler giymemi söylemek için beni aradı. Şöminesini yakıp karı seyretmek istedi. Bunun gerçekten romantik bir fikir olduğunu düşündüm. Onunla en son o zaman konuştum." Avery elinin tersini yüzünde gezdirdi.

"Yardımlarınız için teşekkür ederiz. Size başka sorular sormamız gerekebilir." Hikâyesinden şüphe duymak için bir neden bulamayan Bree, Avery'nin iletişim bilgilerini topladı ve bir şerif yardımcısı çağırdı. "Eve sağ salim varmasını sağlayın."

"Evet, hanımefendi," dedi şerif yardımcısı.

Bree, Todd'u devriye aracının açık bagajının arkasında, cep telefonunu çenesi ile omzunun arasında tutarken buldu. Kadın yaklaşırken Todd telefonunu indirdi ve görev kemerindeki klipsine soktu. "Olay yerini aramaya yardımcı olmaları için dört üniformalı daha çağırdım."

Bree kolundaki bir kar tanesini fırçaladı. Çiseleyen kar kalınlaşıyordu. "Kaybedecek zamanımız yok."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir saat sonra Matt arazinin arka tarafını taradı. Bir jeneratör uğulduyor, taşınabilir ışıklar avluyu bir futbol stadyumu gibi aydınlatıyordu. Her on metrede bir dağılan polis memurları avlu boyunca bir sıra halinde yürüyorlardı. Sıranın sonunda Matt el fenerini yere doğrulttu. Soğuk havanın içinde çisentiler uçuşuyordu. Düğün sıcaklığına rağmen yer henüz donmamıştı. Kar taneleri yere düştükçe eriyor, Matt'in çizmeleri ince bir çamur tabakasının içinde eziliyordu.

Cinayetin soğukkanlılığı tüm içgüdülerini harekete geçirdi. Matt'in suç mahallerinde çalışma konusunda epey tecrübesi vardı. Şerif departmanında hem müfettiş hem de K-9 eğitmeni olarak çalışmıştı, ta ki bir silahlı saldırı ve bir önceki yozlaşmış şerif onun şerif yardımcılığı kariyerini sona erdirene kadar. Ancak bu cinayetin ayrıntıları ensesindeki tüm tüyleri diken diken etmekle kalmamış, aynı zamanda bayrak sallamasına da neden olmuştu. Sadece bir psikopat bir adamın kafasına naylon sarabilir ve boğulmasını izleyebilirdi. Matt bu hasta herifin, hedefinde başka biri belirmeden önce bir hücreye tıklılmasını istiyordu.

Yavaşça ilerledi, kanıt bulmak için toprağın kendi bölümünü dikkatle taradı. Spencer'ın araba yolunun yanındaki alanda, Matt'in ışını bir ayak izinin üzerine düştü. Katil evin etrafında dolaşmış mıydı? Belki de evi gözetliyordu? Matt çömeldi ve izi daha yakından inceledi. Çimenler belli belirsiz izlerden fazlasını göremeyecek kadar sıktı. Ayak izi görünmüyordu ve ayakkabının boyutunu belirleyebileceklerinden bile şüpheliydi. Yine de parmak izlerinin belgelenmesi gerekiyordu.

En yakın yardımcısına seslendi. "Bu bölgeyi kapatmamız gerekiyor."

Başka bir şerif yardımcısı kazıklarla ve olay yeri bandıyla koşarak geldi.

Ayak izlerini kordon altına aldılar.

Matt ilgisini çekecek başka bir şey bulamadı. Üst garaj kapısına gelince, el fenerini yüksek pencereden içeri tuttu. Bir kamyonet ve çim biçme makinesi yan yana duruyordu.

Matt Bree'yi aramaya gitti. Onu arka avluda, kapı kolunu incelerken buldu. Görev kemeri ve iri şerif ceket, zayıf ve atletik vücudunu kamufle ediyordu. El fenerini avlu kapısının koluna tutmuş, kilidin açıldığına ya da kapının zorla açıldığına dair çizik izleri ya da başka bir belirti arıyordu.

Kar, ceketinin omuzlarını tozlandırmıştı. Yağıştan korumak için cesedin üzerine bir gölgelik kurulmuştu. Adli tabip henüz gelmemişti, bu yüzden ceset *yerinde* kaldı. Polis memurları ve adli tıp teknisyenleri yayılmış kurbanın etrafında dolaşüyor, olay yerini fotoğraflıyor, çiziyor ve kanıt işaretleri yerleştiriyorlardı. Cesedin etrafında sanki orada değilmiş gibi çalışmak klinik, neredeyse müstehcen bir histi.

"Zorla girildiğine dair bir işaret var mı?" Matt sordu.

"Hayır." Doğruldu ve ışığı kapattı. "Diğer kapılar ve pencereler de güvenli. Spencer'in güvenlik sistemi yoktu. Kapı zili kamerası bile yoktu."

"Spencer koşu için giyinmiş. Belki arka kapıyı açık bırakmıştıdır." Matt taçrada yağayan pek çok insanın özellikle gündüzleri kapılarını kilitleme zahmetine katlanmadığını biliyordu. Ona ayak izinden söz etti. "Atılacak bir iz yok."

"Lanet olsun." Bree başını salladı. "Aramayı içeri taşımaya hazır mısın?"

"Hadi ."

İçeri girmeden önce galoşlarını ve eldivenlerini giydiler. Mutfak şık ve moderndi. Bitişikteki oturma odası dağınıklığı yeni bir boyuta taşıyordu. Deri bir kanep, üzerine televizyon monte edilmiş bir şömineyle karşı karşıyaydı. Her yüzey parlıyordu.

"Fotoğraf yok. İvır zıvır yok. Parmak izi ya da leke yok." Matt'in bakışları çıplak alanı taradı. "Akşam yemeği hazırlığı dışında, burada kimse yaşamıyor gibi görünüyor."

"Philadelphia'daki dairemde yaşarken, gereken bir dağınıklık yaptığım neredeyse hiç olmadı. Lavabonun üzerinde yemek yerdim."

"Bu çok üzücü." Matt, Grey's Hollow'a taşındığından beri onun değişimini izlemişti. Geçmişteki Bree, bir oda dolusu insanın içinde bile yalnızdı. Ama çocukların annelerinin ölümünü atlatmalarına yardım etmek için, Bree o soğuk ve yalnız tavırlarından vazgeçmek zorunda kalmıştı. Matt son derece minnettardı.

Bir omzunu kaldırdı. "O zamanlar öyle görünmüyordu ama artık genel kaosa alıştığım için biraz dağınıklığın ev gibi olduğunu düşünüyorum."

"Ben de bekâрім ama evim yaşanmış gibi görünüyor." "Büyük bir köpeğin var."

Spencer LaForge'un evinin ameliyathanesinin sterilliğini inceleyen Matt, kendi fayansının üzerindeki köpek tüyleri ve salya izleri için minnettardı.

Bree tezgahın üzerindeki tabakta marine edilen bifteğin fotoğrafını çekti. "Avery, Spencer'ın akşam yemeği için biftek ızgara yapmayı planladığını söyledi."

Mutfak adasının üzerinde bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Matt eldivenli parmağıyla kapağı kaldırdı ve boşluk çubuğuna dokundu. Bilgisayar uyandı. Ekran aydınlanarak Cool Beans adlı bir randevu sitesini gösterdi. Ekranın üst kısmındaki slogan, siteyi baskı altında kalmadan flört etmeye yarayan, gösterişsiz bir uygulama olarak tanımlıyordu.

Bree onun omzunun üzerinden baktı. "Avery onunla farklı bir site aracılığıyla tanıştığını söyledi."

"Pek çok çevrimiçi randevucu birden fazla uygulama kullanıyor."

Bree kaşlarını çatı. "Avery onun için doğru kişi olabileceğini düşündü. Spencer aktif olarak daha fazla kız arkadaş arıyorsa, belki de bu duyguyu paylaşıyordu."

"Uygulama onun oturumunu kapattı, bu yüzden hesabını göremiyorum." Matt dizüstü bilgisayarı kapattı, sonra narin şarap kadehlerini ve mekânın genel düzenini gözden geçirdi. "Burada bir boğuşma izi yok."

"Yerinde olmayan bir şey olsa haberimiz olurdu. Bu adam alanı konusunda çok titizdi." Bree az önce açtığı bir çekmeceyi işaret etti.

Akrilik düzenleyiciler kalemli ataçlardan ayırdı. Yazı aletlerinin hepsi aynı yönü işaret ediyordu. Şuraya geçti

başka bir çekmece. "Bu çok garip. Bu boş."

Matt dolapları açtı. "Dolaplarının yarısı da boş. Temel eşyaları var ama bu süslü mutfak düzeninde beklediğim kadar çok ekipman yok."

"Belki de tadilat yenidir." "Ya da parası bitmiştir."

Bree buzdolabını açtı. "Çeşnileri şişe boylarına göre dizilmiş ve tüm etiketler aynı yöne bakıyor."

"Bu ötesi."

"İki çocuk, büyük bir köpek ve bir kediyle bir çiftlikte yaşadıktan sonra, bu düzeyde bir organizasyonu rahatsız edici buluyorum."

Birinci katın geri kalanında yürüdüler ve yersiz görünen hiçbir şey bulamadılar.

"Üst katı deneyelim." Bree ikinci kata doğru ilerledi.

Birinci yatak odası bir ev ofisiydi. Matt masanın çekmecelerini kontrol etti. "Burada fazla bir şey yok. Mutfak tadilatı için planlar, makbuzlar. Birkaç fatura. Aha. Burada bir tahsilat bildirimi var." Bir çekmecedeki düzgün kâğıt yığınına karıştırdı. "Ve bir tane daha."

Bree dolabı açtı. "Burada bir yangın kasası var. Önemli kayıtlarını orada saklıyor olabilir. Açması için birini bulmamız gerekecek."

Matt yan odaya girdi. "Bu çok tuhaf." Raflarda çeşitli büyüklüklerde cam tanklar sıralanmıştı. Tanklar, içlerinde yaşayan sürüngenler için dallar, su kapları ve ısı lambalarıyla mini yaşam alanları gibi donatılmıştı.

Bree de onu takip etti. "Kaplumbağalar, kertenkeleler ... bu da ne?" Uçtaki bir tankı işaret etti.

"Bir yılan."

Bree içini çekti ve ona "*Gerçekten mi?*" der gibi baktı. "Ne tür? Hiç böyle bir şey görmemişim."

Daha iyi görebilmek için eğildi. Yaklaşık üç metre uzunluğunda ve ince olan yılan çoğunlukla beyazdı ve kırmızı pulları dağınıktı. Telefonunu çıkardı. "Google bunun bir Palmetto mısır yılanı olduğunu söylüyor. Görünüşe göre mısır yılanları dost canlısı, bakımı kolay ve evcil hayvan olarak popüler. Bu yılan renginden dolayı nadir bulunuyor."

Bree'nin yüzü onaylamadı.

Matt, "Zararsız ve sevimli bir şey," dedi.

Bree altındaki tankları taradı. "Bunlardan beş tane var." Matt,

"Bu bir hobi ya da ek iş olabilir," diye önerdi.

Orta rafta boş bir alanın önünde durdu. "Bu boş alanlar hakkında ne düşünüyorsun? Görünüşe göre üç tank kaldırılmış."

"Birkaç hayvan satabilirdi." Matt daha yakına eğildi. "Ama yüzey çok tozlu ve evin geri kalanı tertemiz. Vakti olsaydı rafın tozunu almış gibi geliyor."

"Belki de işle meşguldür." Bree dolabı açtı. "İğrenç."

"Ne?" Matt ona doğru yürüdü ve omzunun üzerinden baktı. Dolap, kaplumbağa peletleri, canlı cırcır böcekleri ve un kurtlarıyla dolu kaplarla kaplı endüstriyel raflarla donatılmıştı.

Dolabın diğer tarafında küçük bir derin dondurucu duruyordu. "Bunu açmak istediğimden emin değilim." Kapağı kaldırdı, sonra hızla bıraktı. "Ugh."

"Ne?"

Kapağı tekrar kaldırdı ve etiketi okumak için başını çevirdi. "Pinkies." Yüzünü buruşturdu. "Yavru fareler." Bakışları başka yöne kaydı. "Daha büyük fareler ve sıçanlar da var."

"Yılan yemi."

"Evet." Bree titredi. "Hayranı değilim."

Matt omuz silkti. "Şahsen ben tüylü hayvanları tercih ederim ama pek çok insan evcil hayvan olarak yılan besliyor. Çoğu tamamen zararsızdır, hatta faydalıdır."

Bree elini salladı. "Kemirgen nüfusunu kontrol tuttuklarını biliyorum. Birine zarar vermek istemem. Ama bir tanesine sarılmak da istemem."

Matt alanı inceledi. "Üç habitat kayıp olduğuna göre, en olası sonuç hayvanların çalındığı, satıldığı ya da öldüğüdür. Ama her ihtimale karşı gözümüzü dört açmalıyız."

Bree soğukkanlılıkla durdu. Yere bakarken, tam olarak tanımlayamadığı bir ses çıkardı ama sesi mutlu gelmiyordu. Ana yatak odasına adım .

Matt, "Birinin Spencer'ın hayvanlarına bakması gerekecek," dedi.

"Hayvan kontrolünü arayacağım." Bree sağa döndü. "Ben tuvalete gidiyorum."

Matt soluk gri halinin üzerinden geçerek yatağın yanında durdu. Komodinin üzerinde, iPad'in yanında bir cüzdan duruyordu. Bir fotoğraf çekti, sonra cüzdanı alıp karıştırdı. "Nakit para ve kredi kartları hâlâ cüzdanında."

Bree kafasını banyodan çıkardı ve kaşlarını çattı. "Ecza dolabında iki yıllık bir Vicodin şişesi buldum. Yirmiden fazla hap kalmış."

"Yani uyuşturucu bağımlısı olması pek mümkün değil. Ve çalınanlar nadir bulunan sürüngenler değilse, bu yanlış giden bir hırsızlık değildi." Matt cüzdanı kapattı. Nakit para, uyuşturucu ve elektronik eşyalar en sık çalınan ev eşyalarıydı.

"Silahla vurulma ya da künt travma, hırsızlığın yanlış gittiğini gösterir. Kafanın etrafındaki plastik sargı kişisel hissettiriyor." Bree banyoya geri döndü.

Matt dolaba döndü. Giysiler türlerine göre düzenlenmiş, renklerine göre de alt gruplara ayrılmıştı. Etiketleri ve cepleri kontrol etti. Raflarda kuru temizleme torbaları yoktu, tek bir kirli çorap bile yoktu. Ayakkabılar yerde düzgün, cilalı bir sıra halinde dizilmişti.

"Bir şey bulabildin mi?" Bree kapı aralığından sordu.

"Bütün cepler boş." Matt aradığı takım elbise pantolonunun askısını düzeltti. "Spencer tasarımcı markalarını severdi."

"Pahalı kişisel bakım ürünleri de kullanıyordu," dedi Bree. Telefonu çaldı. Ekranı bakmak için hâlâ kemerine bağlı olan telefonu eğdi. "ME burada."

Matt onu ön kapıdan çıkarken izledi. Adli tabibin minibüsünün yanı sıra birkaç haber ekibi de gelmişti. Bir polis memuru onları eve sokmuyordu, bu yüzden yoldan haber geçmeye hazırlanıyorlardı. Bree keskin bir dönüş yaparak medyadan açıkça kaçındı ve evin yanından arka bahçeye doğru yürüdüler. Arka verandaya ulaştıklarında Todd da kaldırım taşlarının kenarında onlara katıldı.

Adli tabip Dr. Serena Jones uzun boylu, Afro-Amerikan bir kadındı. Gözünü budaktan sakınmayan bakışlarından yer yutan adımlarına kadar her şeyi iğle ilgiliydi. Matt'in son yıllarda çalıştığı davalarda

Geçtiğimiz aylarda, mükemmel bir ME olduğunu kanıtladı. Titiz, şefkatli, kendini işine adanmış. Cesetten birkaç metre uzakta durmuş, olay yerini tarıyordu. Lastik çizme, parka giymiş ve kısa kesilmiş saçlarının üzerine örgü bir şapka takmıştı. Bir çift deri eldiveni ameliyat eldivenleriyle değiştirmişti. O olay yerini incelerken asistanı da fotoğraf çekiyordu. Cesedin etrafında spiral bir şekilde hareket ederek kurbanı ve olay yerini her açıdan ve mesafeden fotoğrafladı.

"Katil bu işi çok iyi yapmış." Dr. Jones kurbanın başına doğru eğildi. "Çok fazla plastik sargı var. Onu morga götürene kadar plastiği çıkarmak için bekleyeceğim. Kanıtları kaybetmek istemiyorum."

Bree başıyla onayladı.

Dr. Jones başını eğerek kurbanın ellerini değerlendirdi. "Savunma yarası görmüyorum ama bunu otopside teyit etmem gerekecek."

Adli tabip kurbanın elinin arkasındaki deriye bastırdı ve bir parmağını oynattı. "Nispeten taze görünüyor. Ölüm sertliği henüz yerleşmemiş." Ölüm sonrası kasların sertleşmesi anlamına gelen rigor mortis tipik olarak ölümden yaklaşık iki saat sonra başlar, ancak soğuk bu süreci yavaşlatabilir. "Tamamen giydirilmiş bir cesetle morluğu değerlendirmek zor, ama iki saatten fazla süredir ölü olduğunu sanmıyorum. Vücut sıcaklığı bize ölüm zamanını yaklaşık olarak verecektir."

Genel olarak, ölü bir beden ölümden sonra algor mortis adı verilen bir süreçte yaklaşık 1,5 derece ısı kaybeder. Ancak ölüm sonrası aralığı ya da PMI'ı belirlemek için vücut sıcaklığını kullanmak, ortam sıcaklığı, cesedin kıyafet durumu ve cesedin ne kadar zayıf olduğu gibi faktörler nedeniyle karmaşıktı. Bir ceset ortam sıcaklığına ulaştığında, algor mortis ölüm belirlemede artık kullanışlı değildi.

Asistanı geri çekilince Dr. Jones çantasından bir neşter . Cesedin yanına çömelerek ceketin ve alttaki tişörtün kaldırmaya başladı. Karaciğer sıcaklığı, çekirdek vücut sıcaklığını ölçmenin en doğru yoluydu. "Buraya bakın." Kurbanın kalçasındaki bir çift küçük kırmızı izi işaret etti. "Şok tabancası yanıkları."

Bree, "Artık nasıl etkisiz hale getirildiğini biliyoruz," dedi.

"Kesinlikle şok tabancası mıydı, şok tabancası değil miydi?" Matt sordu.

"Evet." Adli tabip yanıkları işaret etti. "Dikenlerden kaynaklanan delikler yok."

Şok tabancası, kullanıcının şok vermek için cihazı fiziksel olarak yerinde tutmasını gerektiren yakın menzilli bir silahken, Taser hedefe bağlı bir mermi ateşliyordu. Şok tabancası üç metre uzaktan kullanılabilirdi. Şok tabancası ise yakın ve kişiseldir.

ME devam etti. "Burada kalçada birden fazla darbe var. Kalçada bir sinir merkezi var. Onu buradan vurmak şok tabancasının etkisini en üst düzeye çıkarır."

Matt izleri daha net görebilmek için eğildi. "Yani katil ya da katiller ne yaptıklarını biliyorlardı."

"Harika." Bree'nin sesi alaycılıkla çınlıyordu. "Tam da ihtiyacımız olan şey, kurbanına yaklaşmayı seven deneyimli bir katil."

ALTINCI BÖLÜM

Birkaç saat sonra Bree, Jasper LaForge'un adresine doğru arabasını sürerken, vermesi gereken haberden korkuyordu. Resmi SUV'sinin yolcu koltuğunda oturan Matt, gösterge panelindeki bilgisayara erişmek için yana doğru eğildi. Suburban'ını şerifin karakoluna bırakmışlardı.

Ölüm bildirimi, yerine getirmesi en kötü görevlerden biriydi. Ama Spencer'ın kimliği basın ya da sosyal medya tarafından tespit edilmeden önce, o gece yapılması gerekiyordu. Hiç kimse sevdiği birinin öldüğünü kazara öğrenmemeliydi. Gecenin geç bir saatinde kapınızda polisi bulmak yeterince kötüydü.

"Kardeşi hakkında ne biliyoruz?" Bree sordu. Ziyaretlerinin amacı ölüm bildirimini iletmektir ama aynı zamanda bir cinayeti de soruşturuyorlardı; şefkat ve müdahalenin hassas bir dengesini gerektiren ikili bir süreç.

"Elli yedi yaşında. Şu anki adresinde on bir yıldır yaşıyor." Matt klavyeye vurdu. "Birkaç hız cezası dışında herhangi bir yasal sorun görmüyorum. Normal otomobil ehliyetinin yanı sıra motosiklet ehliyeti de var."

GPS geldiklerini haber verdi. Mahalledeki evlerin çoğu temizdi. Ama burası öyle değildi. Ön sundurmadaki lambanın kirli camından içeri pek ışık girmiyordu ama Bree yarım ayın loşluğunda bile dış cephe kaplamasına yayılan küfü ve araba yolundaki çatlaklardan sürünen otlı sarmaşıkları görebiliyordu. Karanlık ve bakımsızlık eve tehditkâr bir hava veriyordu. Burası, mahalle çocuklarının birbirlerini etiketlemek için cesaretlendirdikleri türden bir evdi.

Bree harabe haldeki mülkü inceledi. "Bunun doğru adres olduğundan emin miyiz? Spencer'ın evine pek benzemiyor."

Matt gösterge panelindeki bilgisayarın ekranını kontrol etti. "İşte bu

Dışarı çıktılar ve küçük, tek katlı eve doğru yürüdüler. Eski bir sedanın paslanmış gövdesi yan bahçedeki kül bloklarının üzerine tünemişti. Garaj yoktu ama muşamba kaplı bir motosiklet sundurmayı işgal ediyordu. Ön pencerenin panjurları sıkıca kapatılmıştı.

Matt onun yanında kapı ziline bastı. İçeride çan sesi yankılanmadı. Ev sessiz kaldı. Parmak eklemlerini gözetleme deliğinin yanındaki kapıya vurdu.

Todd'u olay yerinde bırakmış, adli tıp yardımcı olmak ve Spencer LaForge'un cep telefonu, finansal ve diğer kişisel kayıtları, flört uygulaması profilleri ve geçmişi için gerekli izinleri talep etmek üzere olay yerinde bırakmıştı. Adli tabip cesedi götürmüştü ama Tyvek tulumlu adli tıp teknisyenleri hâlâ evin ve verandanın üzerinde geziniyor, yüzeylerin tozunu alıp temizliyor ve kanıtları poşetleyip etiketliyorlardı.

Kapı açıldı. Ellili yaşlarının sonunda, iri yarı, kel bir adam kapının önünde duruyordu. Spencer temiz ve şık giyinen biriydi. Bu adam uzun boyluydu, kafası tıraşlı ve dağınık gri bir sakalı vardı. Kirli bir kot pantolon, kolları kesilmiş bir sweatshirt ve kocaman bir motorcu ayakkabısı giymişti. Kurbanı hiç benzemiyordu. Yanlış adrese gelmiş olabilirler mi?

"Jasper LaForge'u arıyoruz." Bree'nin sinir uçları diken diken oldu. Adamın arkasından evin içine bakmaya çalıştı. İçerisi karanlıktı.

Bree birden silahının kalçasındaki ağırlığının farkına vardı. Onun yanındaki Matt gerildi. Silah taşımıyordu - yıllar önce elinden vurulmuştu ve bir tabancayla isabet oranını asla geri kazanamamıştı - ama el ele tutuşması birinci sınıftı.

"Ondan ne istiyorsun?" Adam onun üniformasını taradı. Eğer bu Jasper'sa, tepkisi tuhaftı.

Ayrıca şüpheli.

Bree'nin karnına kramplar girmişti ama polise güvenmeyen birine ilk kez ölüm haberi vermiyordu. "Korkarım bazı kötü haberlerimiz var. Jasper sen misin?"

Adamın gözleri ihtiyatlı yarıklara dönüştü. "Neden bilmek istiyorsun?"

Kumaş evin içinde hışırdadı. Yalnız değildi.

Bree kendini ve Matt'i tanıttı. "İçeri girebilir miyiz?" Jasper kollarını kavuşturdu. "Arama izniniz var mı?"

"Hayır," dedi.

"O zaman ne söyleyeceksen burada söyleyebilirsin." Jasper ona doğru bir adım attı.

Küçük sahanlıkta ona yer açmak için geriye doğru hareket etti. Motosikletinin botu betona çarpmadan önce evin içinden bir silah sesi duyuldu. Bir mermi açık kapı aralığından vızıldayarak geçti. Bree çiçek tarhının içine düştü, kalbi küt küt atıyordu. Matt sahanlıktan atladı.

Jasper çömeldi, kollarıyla başını kapattı ve evin içine doğru bağırdı, "Senin neyin var?"

Jasper eve geri dönmek için eğildi ama Matt kendini havaya fırlattı ve Jasper'ı hareketsiz çimenlere yapıştırdı. Toprağa çarptılar ve yuvarlandılar. Matt tabii ki en üste indi. Jasper'ı kelepçeleyip yere yatırdı. Ön düz bir şekilde yatan Matt ve Jasper beton basamak tarafından korunuyordu. Tetikçinin onları net bir şekilde vurma şansı yoktu ama tetikçinin olası ateş hattından geçmeden cipe ulaşmaları da mümkün değildi. Sıkışmışlardı.

Toprakta dizlerinin üzerine çöken Bree silahını çekti ve yaka mikrofonunu kullanarak merkezi arayıp destek istedi, ancak departmanı küçüktü ve görevli yardımcılarının çoğu şehrin öbür ucundaki olay yerindeydi. Yakınlarda bir eyalet polisi olmadığı sürece Matt'le tek başlarınaydılar.

Ama tetikçi bunu bilmiyordu.

"Ben şerif." diye seslendi. Silahlarınızı bırakın ve elleriniz başınızın üzerinde dışarı çıkın!"

"Siktir git!" diye cevap verdi birisi.

Matt, Jasper'ın yüzünü yerden kaldırdı. "İçeride kaç kişi var?"

Matt başını eğip yanağını çimlere çarpınca Jasper, "Bir," diye tısladı. "Lanet olası bir moron."

İkinci bir silah duyuldu. Kurşun Bree'nin yanındaki sahanlığa isabet ederek beton parçalarını havaya savurdu.

Aptallık insanların ölümüne neden oldu.

"Kes , Ricky!" Jasper bağırdı.

"Nerede o?" Bree karanlığa doğru nişan aldı.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Jasper.

Bree'nin parmağı tetiğin etrafında kıvrıldı. Bir tehdidi durdurmak için eğitilmişti ama görünürde bir hedef olmadan karanlığa körlemesine ateş etmek istemiyordu. Durumu daha da kötüleştirmek yerine gerginliği azaltması gerekiyordu.

Ama nasıl?

Çiçek tarhında taşlar gördü. Parmaklarını golf topu büyüklüğünde bir taşın etrafında kıvrıdı. Evin köşesine doğru fırlattı. Gürültülü bir çatırtıyla dış cepheye çarptı. İkinci bir taş fırlattı ve eve daha yakından çarptı. Sonra kimseye bağırmadı, "Arkadan dolaşın!" Pencereye doğru bir taş daha fırlattı ve camı kırdı.

Evin içinden bir ciyıklama sesi geldi.

Bree açık kapıya döndü ve bağırdı, "Etrafınız sarıldı. Bu sizin son şansınız. Silahınızı bırak ve ellerin başının üzerinde evden çık."

Karanlıkta bir şey hareket etti. Bree silahını sabit tuttu ve dinledi. Evden hafif bir tırmalama sesi geliyordu. Gözleri karanlığa alıştığında, içeride hareket eden bir şekil gördü.

"Beni vurmayın," diye çaresizce yalvardı. "Dışarı çıkıyorum."

Bree silahını kapı girişine doğrulttu. Bir gölge belirdi.

"Ellerini göreyim!" diye bağırdı.

"Ayaktalar. Kalktılar." Figür eşikten adımını attı, ellerini kaldırabildiği kadar yukarı kaldırdı.

"Silahın nerede?" Bree silah boyutunda şüpheli çıkıntılar için adamın giysilerini taradı.

"İçeri! Yere yatın," diye bağırdı Ricky. "Ateş etmeyin." Verandadaki lambanın loş ışığına adım attı. Gri kapüşonunun kolunda kan çiçekleri açmıştı.

"Neden kanaman var?" diye sordu.

Ricky, "Pencereden bir cam parçası bana çarptı," diye sızlandı.

Bree bir saniye içinde kontrolü ele geçirdi. Onu kendi etrafında döndürdü, yüzünü kapı pervazına doğru itti ve ellerini arkadan kelepçeledi. Gömleğinin eteklerini kaldırdı ve düşük bel kot pantolonunun kemerinde silah aradı. "Ceplerinde keskin bir şey var mı? Bana saplanacak bir şey var mı?"

"Hayır," diye bağırdı. "Canımı yakıyorsun."

Bree ceplerini karıştırdı. Anahtarlar, nakit para ve iki küçük paket beyaz toz buldu. "Nedir bu?"

Ricky cevap vermedi.

"Test yaptıracağımı biliyorsun," dedi

Bree. "Sadece küçük bir H."

Eroin.

"Bir doktora ihtiyacım var," diye sızlandı Ricky.

"Bir tane bulacaksın." Bree yaka mikrofonuna bastı ve bir ambulans çağırdı.

"Beni tutuklayamazsınız." Sesinde gerçek bir inançsızlık vardı. "Ben kimseyi vurmam."

"Kolluk kuvvetlerine ateş açtınız." Bree onu yüzüne doğru çevirdi. Kalbi sıkışmıştı. O sadece bir çocuktü. Bir lise öğrencisi, belki on beş ya da on altı yaşında.

"Ateş etmek istememiştim. Korktum. ." Çocuğun sesindeki panik tonu yükselmişti.

Luke ile aynı yaşta.

Bree kendini kötü hissetti. Eğer durum tersine dönseydi, bir çocuğu vurabilirdi. Son anda bir alternatif düşünmüştü ama dikkat dağıtma yöntemi işe yaramasaydı ...

Evet, bu durum Ricky'nin suçuydu ama ona baktığında zihin gözü Luke'un yüzünü görüyordu. Boğazı düğümlendi.

"Her şey yolunda mı?" Matt, çimenlerin üzerinde kış üstü oturmuş, bacaklarını açmış, elleri arkadan kelepçelenmiş olan Jasper'ın başında durdu.

"Kanamam var," diye yakındı Ricky.

Bree derin bir nefes aldı, duyularını bastırdı ve elindeki işe yeniden . Çocuğun yarasını kontrol etmek için Ricky'nin kolundaki yırtığı genişletti. Kolundan aşağı ince bir kan akıyordu. Yara kesinlikle hayati tehlike arz etmiyordu. Yaranın altındaki deri

Ricky'nin gerçek sorunlarını ortaya çıkardı. Soluk i kolunda kırmızı yaralar ve izler vardı. İzler. Yarası yüzeyseldi ama o bir bağımlıydı.

"Bayılacağım," diye ağladı Ricky.

Bree ona güvence verdi, "Birkaç dikiş e ihtiyacın olabilir ama kan kaybından ölmeyeceksin. İyi olacaksın."

"İyi değilim. Kusacağım." Ricky kustu. Kusmuk betona çarptı ve Bree'nin ayakkabılarına sıçradı.

"Otur." Bree, Ricky'yi basamağa yönlendirdi. "Başını dizlerinin arasına koy."

Çocuk itaat etti, kibir ve ezici aptallık görünüşe göre onu korkutmuştu. Gözyaşları ve sümükler yüzünden aşağı akıyordu. "Acıyor."

Ama çok daha kötüsü de olabilirdi. Bree onu vurabilir ve hatta öldürebilirdi. Bu gerçek, kusmak isteyene kadar midesinde çamur gibi yüzdü. Bu ilk kez bir silahlı saldırıya karışması değildi ama diğ er olaylarda yetişkinler söz konusuydu. Onları görüş alanına sokan seçimleri onlar yapmıştı. Bu farklı hissettiriyordu. Ricky'nin tüm hatalarına rağmen o sadece bir çocuktı ve onu aynı şekilde göremezdi.

Ricky çenesini kaldırdı. "Babam dava açacak."

Bree'nin bundan hiç şüphesi yoktu. Kimseye ciddi bir zarar gelmeden durumu çözmüştü ama gerçek her zaman önemli değildi. "Jasper'la akraba mısınız?"

Ricky başını salladı.

"Buraya eroin almaya mı geldin?" diye sordu gence.

"Ben uyuşturucu satmıyorum!" Jasper imlerin üzerinden bağırdı. Sesi kızgındı, sanki bu soru hakaretmiş gibi.

"Evin içinde başka kimse olmadığından emin misin?" Matt ona tekrar sordu.

Jasper tereddüt etti, sonra "Evet" dedi.

Bree onun duraklama şeklinden hoşlanmamıştı ama destek gelene kadar evi boşaltamazdı.

Uzaktan bir siren sesi duyuldu.

Ricky'nin duruşu sertleşti. "Avukatım olmadan başka şey söylemeyeceğim."

Harika. Şimdi beynini kullanıyor.

Bree göz devirmesini bastırdı. "Ailenin iletişim bilgilerine ihtiyacım var."

Ricky karşı çıktı. "Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim."

Bree şakağındaki ağrıyı ovuşturdu. "Onları aramam gerektiğini biliyorsun."

Ricky homurdandı ama ona babasının telefon numarasını verdi.

Jasper'a, kanlar içindeki genç tetikçiye ve şimdi pantolonuna ve ayakkabılarına sıçradığını fark ettiği kusmuk lekelerine baktı.

Neredeyse *"Bu gece daha kötü olabilir mi?"* diyecekti ama kendini durdurdu.

Çünkü her zaman daha kötüye gidebilir.

İki şerif yardımcısı geldi. Devriye arabalarının üstündeki ışıklar . Bree onlara mahkûmları araçlarına kilitlemelerini söyledi. Kendi cipinde durdu ve Matt için AR-15'ini aldı. Tabancayla nişan alamıyordu ama uzun namlulu bir silahla gayet iyi ateş edebiliyordu.

Bir ekip gibi çalışarak Matt'le birlikte ön kapıdan girdiler. Eve on adım kala, boğazının arkasına kötü bir koku çarptı. Koku çok açıktı. "Çürüme."

"Evet." Matt öksürdü.

Bir şey ya da biri ölmüştü.

Ön kapı doğrudan bir oturma odasına açılıyordu. Siyah vinil kanepeler soyulmuş ve yırtılmıştı. Sehpanın üzerinde birkaç deste para ve bir oyun kumandası duruyordu. Diğer tek mobilya, duvara monte edilmiş büyük ekran bir televizyona bakan kocaman, yeni görünümlü bir koltuktu. Televizyonun altında bir video oyun konsolu duruyordu.

Yerde bir tabanca vardı.

Bree eliyle işaret etti. "Bu Ricky'nin bize ateş etmek için kullandığı silah olabilir. Yerde bıraktığını söylemişti."

Odaları hızla dolaştılar. Koridordaki dolapta, yasal sınırlar içinde, testereyle kesilmiş bir av tüfeği buldular. Odalar temizlendikten sonra, detaylı bir arama yapmadan önce arama izninin gelmesini bekleyeceklerdi. Bree, ele geçirilen herhangi bir delilin mahkemeden atılmasını istemiyordu.

Mutfak yıpranmıştı ama şaşırtıcı derecede temizdi. Ana yatak odasında bir kral yatak, bir komodin ve bir büyük televizyon daha vardı. İkinci yatak odasında bir masa ve bilgisayar vardı. Dolapları kontrol ettiler ve bir insanı gizleyebilecek büyüklükteki her boşluğa baktılar. Ama kimseyi bulamadılar.

Kısa bir koridor çamaşır odasına ve başka bir kapıya açılıyordu.

Bree temelde dar pencereler görmüştü. "Bodrum mu?"

Matt başını sallayarak kapının yanında durdu. Göz göze geldiler. Kadın sessizce üçe kadar saydı, dudaklarıyla sözcükleri abartarak söyledi. Üç deyince Matt kapıyı açtı. Dışarı yayılan koku onları bir adım geriye itti.

Karnı guruldayan Bree, yakasıyla ağzını ve burnunu kapattı. "Aşağıda kesinlikle ölü bir şey var."

Matt'in yüzü tiksintiyle buruştu. El fenerini çıkardı ve merdivenlerden aşağıya doğru tuttu. Karanlıkta bir hareket duyabiliyorlardı. Bree onun yanından uzanıp bir duvar düğmesini çevirdi. Işık dar ahşap basamakları aydınlattı.

Bree merdiven boşluğunu ölçtü. Merdiven boşlukları en kötüsüydü, bu yüzden eğitimde onlara *ölümcül huniler* denirdi. Eğer aşağıda onları pusuya düşürmek için bekleyen biri varsa ...

Bree kalp atışlarını kontrol etmek ve adrenalin saldırısını en aza indirmek için birkaç derin nefes aldı, sonra da pişman oldu. Çürüyen et kokusu sinüslerine ve ağzına dolunca öğürdü.

Matt'in yüzü gerildi ve teni soldu. Sığ nefes alıyordu.

"Hadi şu işi bitirelim." Bree omzunu duvara dayadı ve aşağı inmeye başladı. Yavaş ama istikrarlı bir şekilde ilerliyor, olası bir silahlı şüpheli onu görmeden önce odanın her dilimini görebildiğinden emin oluyordu. Bodrum katı kabaca bitirilmişti. Beton zemin vinil levhayla kaplanmış ve kül blokları mavinin soluk bir tonuna boyanmıştı. Üç duvar metal raf üniteleriyle donatılmıştı. Rafların üzerinde sıra sıra cam tanklar diziliydi.

Üst kattan duyduğu hareket sürünmeydi. Yılanlar tankları işgal etmişti.

Matt onun yanında "Siktir" diye mırıldandı.

"Bütün gecemizi özetleyecek en iyi kelime bu gibi görünüyor," diye onayladı Bree.

"Elli tane ."

Bree saymaya başladı. "Elliden fazla." Bakışları çürümekte olan bir yılan leşinin bulunduğu tanka kilitlendi. "En az yetmiş beş. Artı, birkaç tane de ölü var."

"Bu kokuyu açıklıyor."

"İyi tarafından bak," dedi Bree. "Ölü yılanlar ölü insanlardan daha iyidir."

"İyi bir noktaya değindin."

İnce bir tıkırtı sesi onu bir tanka doğru çekti. Silahını kaldırarak yaklaştı. İçindeki yılan kalın gövdeli ve kırmızımsı kahverengi renkteydi. Sırtından aşağıya doğru bir elmas deseni akıyordu. Hayvan üçgen şeklindeki başını kaldırdı, Bree'ye baktı ve tısladı. Kuyruğunun ucu titreyerek küçük bir maraka gibi ses çıkarıyordu.

Gördün mü? Gecesi daha da kötüleşebilirdi.

Matt keskin bir nefes aldı. "Bu bir çingiraklı yılan."

YEDİNCİ BÖLÜM

Matt, içinde Ricky ve bir şerif yardımcısının bulunduğu ambulansın uzaklaşmasını izledi. Bir başka polis memuru Jasper'ı Şerif karakoluna götürmüştü.

Bree elinde cep telefonuyla yaklaştı. "Arama emri geldi. Evi aramaya hazır mısınız?"

Jasper'ın evi için acil arama izni almıştı. Kolluk kuvvetlerine ateş açılması, gece geç saatlerde bir yargıçla telefon görüşmesi yapması için ona zorlayıcı bir sebep vermişti.

"Sanırım." Matt yılanlara aldırmıyordu, en azından zehirli olmayanlara. "Çıngıraklı yılanlarla uğraşmak bizim boyumuzu aşar gibi geliyor."

"Şaka yapmıyorum. Bodrumda hiçbir şeyle uğraşmıyoruz." Bree eve doğru yürümeye başladı. "Hayvan kontrolde yılanlarla ilgilenen bir adamımız var ama uğraştığımız hayvan sayısı için yeterli kapasitesi yok. Hayvanat bahçesini aradım. Uzmanlardan oluşan bir ekip gönderiyorlar. Buraya geldiklerinde yılan çukurunu tekrar gözden geçireceğiz."

Matt, Bree'yi eve kadar takip etti. Eldivenlerini giyerek oturma odasından bağıladılar. Bree koltuk minderlerini kaldırmaya başladı. "Bir Glock buldum."

Matt sehpanın çekmecesini açtı. "Bir torba otum var."

"Ne kadar?"

Elinde tuttu. "Birkaç sigara için yeterli." "Kişisel kullanım." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Mobilyalar arandıktan sonra, halıların köşelerini ve kenarlarını kontrol ederek gevşek bir kenar olup olmadığına baktı. Suçluların gizli saklanma delikleri olduğu biliniyordu. Ama duvardan duvara çivilenmişti.

sıkıca aşağı. Isı menfezlerinin ve cihazların içine baktılar. Hatta bir tesisat erişim panelini bile açtı ama duvarın arkasında yalıtım ve tozdan başka bir şey bulamadı.

Ev ofisinde, masa çekmecelerini çıkarıp arkalarına ve altlarına baktı ve içindekileri karıştırdı.

"Herhangi bir eroin ya da uyuşturucu satıcısı malzemesine rastlamadık." Bree odayı taradı.

Uyuşturucu ticareti için terazi ve poşet gibi ekipmanlar gerekiyordu.

"Hayır," diye onayladı Matt. "Jasper'ın da kafası iyi görünmüyordu. Belki de uyuşturucu satmadığını söylerken doğruyu söylüyordu."

"Daha garip şeyler de oldu," dedi Bree.

Matt spiralli bir cilt çıkardı, kurutma kâğıdının üzerinde açtı ve sayfaları gözden geçirdi. "Görünüşe göre Jasper yılan yetiştiriyor ve ayrıntılı kayıtlar tutuyor."

"Belki de bu bir aile işidir."

Jasper'ın evi küçüktü ve sade bir yaşam sürüyordu. Arama uzun sürmedi. Uyuşturucu bulamadıkları gibi, onu kardeşiyle ilişkilendirecek hiçbir şey de bulamadılar. Hiçbir yerde Spencer'ın bir fotoğrafı bile yoktu.

Bir hareketlilik Matt'in dikkatini ön cama çekti. Yan tarafında hayvanat bahçesinin amblemi olan bir minivan gelmişti. Haki ceketler giymiş üç kişi kapıda belirdi. Elllerinde hava delikleri olan plastik kaplar ve birkaç uzun saplı kanca vardı.

Bree içeri gelmelerini işaret etti. Baş bekçi kendini tanıttı. Kargo pantolonu ve ağır botlar giyiyordu.

"Ben Şerif Taggert," dedi Bree. "Bu da Müfettiş Flynn."

Matt başıyla onayladı. "Aşağıda çürümekte olan bazı hayvanlar var."

Bree merdivenlerin başında Matt'e bir N95 solunum maskesi uzattı. Mecbur kalmadıkça kimse çürümeyi solumak istemezdi. Başının etrafındaki kayışları ayarladı. Hayvan bakıcıları da kendilerinininkini getirmişlerdi. Bodrum katına indiler.

Matt, "Ev sahibi üreme kayıtlarını tutmuş," dedi. "Kopyalarını göndereceğiz."

"Teşekkürler." Bir bekçi odanın etrafını işaret etti. "Bunu biz hallederiz," dedi, sanki gitmelerini ve çalışmasına izin vermelerini istiyormuş gibi.

"Sizi yalnız bırakalım, teşekkür ederiz." Bree başını merdivenlere doğru eğdi.

Matt de onu takip etti. "muyuz?"

"Emin olabilirsiniz." Bree aceleyle üst kata çıktı ve evin ön kapısına doğru ilerledi. "Bekçilerin yanlarında götürdükleri her şeyin envanterini çıkarması için bir yardımcı görevlendireceğim."

Matt'in sakalı maskesinin iyi bir şekilde kapanmasını engelliyordu ve çürüyen yılanların kokusu içeriye kadar ulaşmıştı. Dışarı çıkınca N95'i çıkardı. Gece havası minnettar ciğerlerine çarptı. "Bu pis kokudan sevindim."

Bree maskesini çıkardı ve ceketini kokladı. "Kuru temizlemecime rüşvet vermem gerekecek. Benden nefret ediyor."

"Onu suçlayamam." Matt onu beklemek için aracına kadar takip etti. "Berbat kokuyoruz."

Otuz dakika sonra hayvanat bahçesi çalışanları ortaya çıktı.

Baş bekçi yaklaştı. "Şerif, aralarında pitonlar, çingiraklı yılanlar ve nesli tükenmekte olan birkaç Asya engereğinin de bulunduğu on bir farklı türden yetmiş yedi yılanı katalogladık." Bekçi durakladı. "Ve altı timsah."

Matt kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Yavru timsahlar. Yaklaşık bu büyüklükte." Bakıcı, timsahların yaklaşık bir ayak uzunluğunda olduğunu göstermek için ellerini havaya kaldırdı. "Hayvanlardan bazıları zor durumda görünüyor. Bu tür durumlar yaygındır. Yasa dışı yetiştiriciler sürekli alır, satar ve takas eder. Bütün bir koleksiyona hastalık bulaştırmak için tek bir hastalıklı yılan yeter."

"İyileşecekler mi?" Bree'nin sesi endişeli geliyordu.

Bekçi bir omzunu kaldırdı. "Bilmiyorum. En son bu kadar büyük bir vurgun yılanların yarısına bir virüs bulaşmıştı. Çoğu öldü." Nefesini verdi, nefesinde öfke titreşiyordu. "Akarlar da çok yaygın. Timsahlar daha dayanıklıdır, bu yüzden yaşayan dinozorlardır. Egzotik türlerin bakımı karmaşıktır."

"Ve Jasper bu göreve uygun değildi." Bree'nin kaşları düzleşti
Hat.

Öfke Matt'in göğsünü ısıttı. Yılanlardan bazıları potansiyel olarak ölümcüldür, ancak birinin bakımındaki herhangi bir hayvanı ihmal etmek

affedilemez. "Ölü hayvanları tanklarında çürümeye bıraktığı düşünülürse, çok fazla çaba sarf etmediğini söyleyebilirim."

Bekçi başını salladı ama üzgün görünüyordu. "Mümkün olduğunca çok kişiyi kurtarmak için elimizden geleni yapacağız."

"Teşekkür ," dedi Bree. "Jasper'ın sahip olmadığı özel bir izin olmadan New York'ta yılan ya da zehirli yılan bulundurmak yasadıdır. Aklıma gelen her türlü suçlamayı yapacağım. Yılanlar, diğer hayvanlarla aynı düzeyde şefkat ve özenle muamele görmeyi hak eden canlılardır."

Matt'ın kız kardeşinin köpek kurtarma merkezindeki çalışmaları, Jasper'ın duyarsızlığı yüzünden yeterince cezalandırılmayacağını söylüyordu. İnsanları sevimli ve tüylü hayvanlara zulmetmekle suçlamak yeterince zordu. Jasper muhtemelen para cezasıyla kurtulacaktı. Ama aynı zamanda Bree'nin silah suçlamasından onu yakalamak için elinden geleni yapacağını da biliyordu.

"Teşekkür ederim, Şerif." Bakıcı başını eğdi. "Bu yılanları bu gece buradan çıkaracağız ve veterinerimiz tarafından değerlendirildikten sonra size tam bir rapor göndereceğim. Testler yapmamız gerekecek. Bu kadar çok numuneyi işlemek zaman alacak."

Diğer iki bakıcı da ilave plastik kaplar getirmişti.

Matt bir kancayı işaret etti. "Bu ne için?"

Bakıcı, "Yılanları dokunmadan nakliye konteynerlerine taşımak," dedi.

"Tankları mı açıyorsunuz?" Bree tek kaşını kaldırarak sordu.

"Evet." Bekçi güldü. "Otoyolda giderken bir çingiraklı yılanın muhafazasının camının kırılmasını istemezsiniz."

"Sanırım değil." Matt yutkundu, araba koltuklarının altında sürünen gevşek bir çingiraklı yılanı düşündü. *Minibüste yılan mı?*

"Merak etmeyin," dedi bekçi. "Bizim bu." Üç bekçi eve geri döndü.

"Neden bir insan zehirli yılanları ya da timsahları evcil hayvan olarak ister ki?" Bree sordu.

"İnsanlar tuhaf." Matt dondu kaldı, zihninde bir ampul patladı. Bree'ye döndü. "Spencer'in evinde muhtemelen kayıp sürüngenler var. Kardeşi yılan besliyor."

Rüzgâr hızlandı. Birkaç saç teli Bree'nin at kuyruğundan kurtulup yüzüne savruldu. "Belki de yılanları aynı kişiden almışlardır. Belki Spencer yılanları Jasper'dan almıştır."

Matt ceketinin fermuarını çekti. "Belki Jasper Spencer'ın yılanlarını çalmıştır."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Gidip Jasper'la konuşalım." Bree diğer yardımcısına talimatlar verdikten sonra cipinin direksiyonuna geçti.

Yolcu koltuğunda oturan Matt ellerini birbirine sürttü. Avucundaki kurşun izi soğuktan acıyordu. Sertliği hafifletmek için parmaklarını büktü.

Bree arabasıyla şerifin karakoluna gitti ve binanın arkasındaki çitlerle çevrili alana park etti. Arka kapıdan girdiler ve Bree ofisine yöneldi. Açlıktan ölmek üzere olan Matt dinlenme odasına gitti. Bir fincan kahve daha içmeyi düşündü, ama kahve katran gibi görünüyor ve kokuyordu, midesi de zaten asit doluydu. Bunun yerine otomat makinesine gitti ve atıştırmalık bir paket badem seçti. Bree'nin ofisine gitti ve içeri baktı. Dirseklerini masaya dayamış, bir eliyle şakağını ovuyor, diğer eliyle de telefonunu kulağına dayıyordu. Aramasını bitirmesini bekledi.

Telefonu bıraktı ve ona içeri girmesi için el salladı. "Arayan acil serviste Ricky'nin yanındaki şerif yardımcısıydı."

"O nasıl?" Matt ağzına bir badem attı ve çantayı Bree'ye uzattı.

Kadın elini açtı ve adam avucuna birkaç fındık döktü. "Ricky'nin tam adı Richard Sanderling. Yarası yüzeyseldi. Tetanos aşısı yaptılar, dikiş atıldılar ve ıslahevine gönderdiler. Ricky şerife çingiraklı yılan almak için Jasper'a gittiğini söylemiş. Onların "-Bree tırnak işareti kullandı-"havalı" olduğunu söyledi.

"Jasper bir haklıydı. Ricky bir aptal."

"Jasper'ın eleştirecek yeri yok. Tehlikeli sürüngenlerle dolu bir bodrumu var," diye belirtti Bree. "Bu Ricky'nin ıslahevine ilk ziyareti değil. Uyuşturucu bulundurmaktan, hırsızlıktan, küçük çaplı hırsızlıktan tutuklanmıştı." Bağımlılar arasında hırsızlık yaygındı. Uyuşturucu almak için paraya ihtiyaçları vardı ve nadiren bir işte çalışabiliyorlardı. "Tutuklanma kaydından daha uzun olan tek şey kollarındaki izler."

"Okul mu?" Matt sordu.

"Bundan şüpheliyim." Bree içini çekti. "Şerif yardımcısı babasını aradı, o da hastaneye geldi. Ricky'nin annesi üç yıl önce terk etmiş. Oksi bağımlılığı varmış. Ricky'nin uyuşturucu kullanımı onun haplarını çalarak başlamış. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Bay Sanderling, Ricky ile ne yapacağını bilmediğini söylüyor. Defalarca eve silah ve uyuşturucu getirmiş. Kardeşlerinin yanında ona güvenilmez. En küçüğü sadece altı yaşında."

"Yani çingiraklı yılan mükemmel bir evcil hayvan seçimi." Matt tiksintili bir nefes verdi.

"Sonra Ricky ve babası acil serviste patlayan bir tartışma yaşadılar ve Bay Sanderling'in Ricky'ye eve gelmemesini söylemesiyle son buldu." Bree iki eliyle yorgun yüzünü ovuşturdu. "Tek iyi haber, Bay Sanderling'in şerif departmanını dava etmekle ilgilenmediğini belirtmesi."

"Kendi çocuğunu gözden çıkarabilir misin?" Matt bunu hayal bile edemiyordu ama aynı zamanda tamamen kontrolden çıkmış ve sürekli küçük kardeşlerini tehlikeye atan bir ergene sahip olmayı da hayal edemiyordu.

"Hikayenin tamamını bilmiyorum, bu yüzden babayı henüz yargılamayacağım. Ancak onu daha sonra yargılama seçeneğimi saklı tutacağım. Belki de elinden geleni yapmıştır ve küçük çocuklarını korumak dışında bir seçeneği kalmamıştır." Bree kapıya doğru ilerledi. "Neyse ki Ricky sadece on beş yaşında." New York Eyaleti'nde on altı yaşına gelene kadar yetişkin olarak işlem göremiyordu. "Çocuk olarak işlem görecektir. Rehabilitasyonda bir yer bulmaya çalışıyorlar."

Matt, "Olabilecek en iyi sonuç bu," dedi. "Onunla ne zaman konuşabiliriz?"

"Muhtemelen yarın. Bugün çocuk ıslahevine girmesi gerekiyor."

Bree'nin idari asistanı Marge kafasını odaya uzattı. Saçları boyalı kahverengi buklelerden oluşan bir haleydi. "Jasper LaForge'un avukatı geldi." Altmış yaşlarında olan Marge bir verimlilik ve sağduyu harikasıydı. Bugün hırkasının altına balıkçı yaka bir kazak giymiş ve mantıklı ayakkabılarını mantıklı botlarla değiştirmişti.

Bree iki eliyle masasından kalktı. Bir not defteri kaptı ve birkaç not aldı. "Bakalım bir şeyler bulabilecek miyiz?"

cevaplar."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Onu nasıl idare etmek istiyorsun?" Matt bademlerini bitirdi ve torbayı çöp kutusuna attı. Hâlâ acıkmıştı, ama atıktırması Ğimdilik yeterli olacaktı.

Bree, "Evinde Jasper hakkında iyi bir fikir edinemedim," dedi.

"Evet. Öyle görünüyordu." Matt doğru sözcüğü bulmaya çalıştı. "Kayıtsız mı?"

"Bu, hiçbir şeyi umursamadığını söylemenin güzel bir yolu ve bu tavrı onu sorgulamayı zorlaştıracak." Bree masasından bir su şişesi aldı. "Bakalım nasıl gidecek. Eğer sana daha iyi cevap verirse, devam et ve liderliği al."

Yan gözle ona baktı. "Çok iyi bir şerif olduğunu biliyorsun."

Güldü. "Yetki devretmeyi öğrendiğim için mi? Biliyorsun hala her şeyi kendim yapmak istiyorum. Sadece iki çocuk büyütmek istiyorsam bu imkansız. Ve sen mükemmel bir röportajcısın."

"Çünkü kendi egonuz araya girmeden insanların işlerini yapmalarına nasıl izin vereceğinizi biliyorsunuz. Bu nadir bulunan bir özellik. Politikacılar arasında siz neredeyse tek boynuzlu bir atısınız."

Şerif seçimle gelinen bir pozisyonda, yani teknik olarak Bree hem bir politikacı *hem* de bir kolluk görevlisiydi, ancak politikanın onu çıldırttığını biliyordu.

Yanaklarına renk geldi ve ağzını açtı. Yüz ifadesinden iltifatına itiraz etmek istediğini anlayabiliyordu. Sonra başını salladı ve "Teşekkür ederim. Şimdi işe koyulalım."

Şüphelileri sorgulamak bir beceriydi. Şüpheliyi konuşmaya teşvik edecek her türlü rolü oynamaya istekli olmalıydınız. Bazen işi halletmek için yalan söylemek zorunda kalırdınız. İğrenç fikirlerin yanında yer almak zorundaydınız.

Matt bir keresinde, kadınların arada sırada suratlarına bir yumruk yemeleri gerektiğini söyleyen bir adama hak vermişti. Bu süreç biraz iğrenç gelebilirdi. Ama bilgi ya da itiraf almak geçici rahatsızlığa değerdı. Şüpheliye yalan söylemeyi yasaklayan bir kanun yoktu. Polisler bunu her zaman yapardı.

Ama önce Jasper'ı neyin motive ettiğini bilmeleri gerekiyordu ve şu ana kadar hiçbir şey bulamamışlardı.

Koridorda, bir polis memurunun kelepçeli Jasper'a bakıcılık yaptığı sorgu odasına doğru ilerlediler. Matt içeri girerken, oturumu kaydedecek olan video kamerayı çalıştırdı. Jasper'ın avukatı müvekkilinin yanında oturuyordu. Sıradan bir takım elbise giymişti ama bakışları sert ve keskindi. Matt onun havalı olmaktan çok sokak zekâsına sahip olduğunu düşündü. Saçmalıklara ayıracak zamanı yoktu ve pisliğin içinde debelenmeye hazırđı.

Bree, Jasper'a masanın üzerinden bakacak şekilde bir sandalyeye oturdu. Matt onun yanına, avukatın karşısına oturdu. Beden dilini daha iyi okuyabilmek için, aralarında bir engel olmadan, konuğun yanına oturmayı tercih ederdi. Ama avukat müvekkilinin yanındaki yeri almıştı.

Bree not defterini masaya fırlattıktan sonra Jasper'ın kelepçelerini çıkardı. Sonra orada bulunan herkesin isimlerini okudu, tarihi verdi ve Jasper'a Miranda haklarını okudu. Jasper telaşlanmadan kabul belgesini imzaladı.

Bree oturdu ve gözlerini Jasper'a dikti. "Bu senin evinde daha kolay olurdu."

"Yok artık." Jasper'ın sesi iğrenmiş gibiydi. "Ricky tam bir moron. Ona oturup çenesini kapatmasını ve her şeyin gireceğini söyledim ama hayır. Panikledi."

"Silahını nasıl aldı?" Ellerini notlarının üzerinde kavuşturdu. Silahın Jasper'a mı yoksa Ricky'ye mi ait olduğunu bilmiyorlardı ama bazen blöf işe yarıyordu.

Jasper onun tuzağına düşmeyecek kadar zekiydi ve hiç vakit kaybetmeden cevap verdi. "Ne silahı?" Sahte bir masumiyet ve hafif bir eğlence gözlerini aydınlattı, sanki görüşme sürecinden keyif alıyormuş gibiydi.

Ya da onlarla oynamak.

"Evinizde birkaç yasadışı silah bulduk." Bree listeyi okudu.

"Neden bahsettiğın hakkında hiçbir fikrim yok." Jasper bu soru karşısında gözlerini kırptırdı. Matt yalanı açıkça görebiliyordu, ama Jasper'da ne suçluluk, ne de pişmanlık vardı. Gergin bile görünmüyordu. Ricky'nin kullandığı tabancanın kime ait olduğu Güpheliydi, ama Matt evde bulunan diğer silahların Jasper'a ait olduğundan yüzde 99 emindi.

"Başın büyük belada, Jasper." Bree bakışlarını onun yüzünde sabitledi. "Silahlar, nakit para ve yasadışı sürüngenlerle dolu bir bodrum katı bulduk."

Jasper göz teması kurdu.

Avukat, "Müvekkilim kendisine yöneltilen suçlamalar hakkında yorum yapmayacak," dedi. Jasper'a baktı. "Herhangi bir soruya cevap verme yükümlülüğünüz yok."

Jasper başını salladı. "Biliyorum."

Matt taktik değiştirdi. "Evine neden geldiğimizi bilmek istemiyor musun?"

Jasper başını salladı. "Evet."

Matt devam etti. "Kardeşiniz Spencer LaForge bu akşam evinde ölü bulundu."

"Spencer öldü mü?" Jasper'ın ağzı açık kaldı. "Benimle dalga geçmiyorsun değil mi?"

Bree ona, "O öldü," diye güvence verdi.

Jasper Bree'den Matt'e baktı ve tekrar geri döndü. Gözlerinde şaşkınlık parladı. Ağabeyinin ölümünü öğrendikten sonra verdiği tepki zayıf görünüyordu ama en azından bir duygu uyandırmıştı.

Bu koşullar altında Matt'in bir sonraki cümlesi saçma gelmişti ama yine de söyledi. "Kaybınız için üzgünüz."

"Buna inanamıyorum." Jasper sanki konuşmadan uzaklaşıyormuş gibi arkasına yaslandı.

"Kardeşinle en son ne zaman konuştun?" Bree sordu.

"Bilmiyorum." Jasper gözlerini kırptırdı. "Yakın değildik."

Matt yumuşak bir soru seçti, önemli olduğunu hissettirmeyen bir soru. Jasper'ı konuşturması gerekiyordu. "Annenle baban hâlâ yaşıyor mu?"

"Hayır." Jasper'ın ağzı düzleşti ve gözleri sertleşti. "Spencer geçen yıl babamın cenazesine bile gelmedi. Ailesinden utanıyordu. Nereden geldiğinin hatırlatılmasını istemedi."

Neden acaba? Matt alaycı yanıtı yuttu. Bilgiye ihtiyaçları vardı. Jasper'ın iğbirliği yapmasına ihtiyaçları vardı. Çoğu konuda ikna etmek, düğmanca davranmaktan daha etkiliydi. Ama en azından Jasper'ın, ağabeyinin aileden uzaklaşmasını önemseydi .

Kızgındı. Matt bu hassas konuyu nasıl kurcalayabilirdi?

Bree arkasına yaslandı, duruşu aldatıcı bir şekilde rahattı. "Onu en son ne zaman gördün?"

Jasper iki elini de kaldırdı ve rahat duruşuna dönmek için gösterdiği çaba zoraki görünüyordu. "Geçen aydan önce onu yıllardır görmemiştim."

"Geçen ay ne oldu?" Bree sordu.

Jasper yana doğru eğildi ve avukatının kulağına bir şeyler fısıldadı.

Avukat elini kaldırdı. "Müvekkilim bu soruya cevap vermeyecek."

"Geçen ay onu kaç kez gördün?" Bree sordu.

Jasper başını eğdi ve birkaç saniye onun sorusunu düşündü. "Bir kez."

"Telefon görüşmeleri mi? Mesaj?" Bree sordu.

Jasper burnundan sertçe nefes verdi. "Öncesinde ve sonrasında birkaç telefon görüşmesi yaptık."

Matt öne doğru eğildi. "Seni Spencer mı aradı, yoksa sen mi onu aradın?" Jasper, "O beni aradı," dedi.

"Sürüngenler ya da silahlar hakkında mı?" Matt tahmin etti.

"Hayır." Avukat başını salladı. "Oraya gitmiyoruz."

Ama Jasper irkilmedi. Yalanı saten gibi pürüzsüz çıktı. "Sadece arayı kapatmak istedi."

Matt'in tahmini sürüngenlerdi, çünkü Spencer'ın evinde hiç silah bulamamışlardı.

Bree bir not aldı. "Bundan önce, onunla en son ne zaman iletişim kurdunuz?"

"Temmuz ayında doğum gününde onu aradım. Cevap vermedi. Mesaj bıraktım. Geri aramadı." Jasper göğsünü kaşıdı. "Düştü mü yoksa? Kalp krizi geçirdiğini düşünemiyorum. Sürekli koşturup duruyor."

"Hayır." Matt onun gözlerine baktı. "Kardeşin öldürüldü." Jasper birkaç saniye yanıt vermedi, sonra gözlerini kırıştırdı.

"Ne?"

"Öldürüldü," diye tekrarladı Bree.

"Nasıl?" Jasper'ın şaşkınlığı gerçek gibiydi.

Soruşturma henüz bağılangıç aşamasında olduğu için Matt henüz herhangi bir bilgi vermek istemiyordu. Jasper'ın avukatı, Jasper'ın davasına yardımcı olabilecek herhangi bir olaydan yararlanmak isteyecektir. Avukat, müvekkilinin savunmasına yararı olacağını hissederse basınla temasa geçecekti. Matt belirsiz bir ifadeyle yetindi: "Adli tabip şu anda ölüm nedenini resmi olarak açıklamadı."

Jasper'ın gözlerinde öfke parladı. "Ama onu gördün. Vuruldu mu?"

"Hayır," dedi Bree. "O vurulmadı."

Jasper'ın kaşları düştü. "O zaman nasıl öldürüldü?"

"Boğulmuş." Matt, sahte ipuçlarını ya da itirafları gerçek olanlardan ayırmaları gerekirse diye ayrıntıları atladı.

Jasper'ın kaşları havaya kalktı. Kısa bir an için gerçekten dehşete düşmüş ve nutku tutulmuş gibi görünüyordu.

Jasper'ın duyguları devreye girerken Matt de konuya daldı. "Dün akşam saat dört buçuk ile beş buçuk arasında neredeydin?"

Adli tabip ölüm zamanını bir saatlik bir süreye indirgemişti.

Görünüşe göre şaşırmış olan Jasper kendi göğsüne dokundu.

"Ben mi?"

"Bu soruya cevap vermek zorunda değilsiniz," diye araya girdi avukat.

Jasper onu görmezden geldi. "Evdeydim.

Neden?" "Bunu doğrulayabilecek biri var

mı?" Matt sordu.

"Konuşmayı kes." Avukat elini Jasper'ın kolunun üzerine koydu.

Jasper sertleşti. "Spencer'in cinayetini benim üzerime yıkamazsınız. O küçük pislği ben öldürmedim."

Avukat sıkılmış görünüyordu. "Ellerinde hiç kanıt yok. Balık avlıyorlar ve bu soruların hiçbirine cevap vermek zorunda değilsiniz."

"Spencer'ı sen öldürmediysen" -Matt öne doğru kaydı- "kimin öldürdüğünü bulmamıza yardım et."

Jasper göz temasını kesmedi. "Nasıl?"

"Kardeşinin bulaşmış olabileceği tehlikeli bir şey biliyor musun?" Matt sordu.

Jasper ensesini kaşıdı. "Son zamanlarda ne yaptığını bilmiyorum ama Spencer para harcamayı severdi. Süslü kıyafetleri ve parlak ayakkabıları severdi. Gençken hep bir tür dolandırıcılık yapardı."

"Ne tür bir dolandırıcılık?"

Jasper avucunu kaldırdı. "Küçük ek işler, yaşlı insanlara bilgisayarlarının tehlikede olduğunu söyleyip sonra da tamir etmeleri için para almak gibi."

"Ama hiçbir sorun yoktu," dedi Bree.

"Kesinlikle." Jasper vurgulamak için bir parmağını masaya vurdu. "Ya da varsa bile, buna Spencer neden oldu."

"İşi kârlı mıydı?" Matt sordu.

"Ne işi?" Jasper bir elini terli ve sakallı kafasında gezdirdi. "Spencer'ı son gördüğümde Elektronik Deposu'nda müdür yardımcısıydı."

"Bekle." Bree elini kaldırdı. "O bir dijital pazarlamacı değil mi?" Jasper kayıtsız bir omuz kaldırdı. "kadarıyla değil."

"Senin sürüngen işinden haberi var mıydı?" Matt sordu.

Avukat, "Buna cevap verme," diye araya girdi.

Bree araya girdi. "Kardeşiniz sürüngen mi yetiştiriyordu?" "Buna cevap verme," dedi avukat.

"Yılanları neden seviyorsun?" Matt sordu.

Jasper kolunu kaşıdı. "Babamızın her zaman sürüngenleri vardı. Onlarla birlikte büyüdük ve ikimiz de onları seviyoruz. Muhtemelen tek ortak noktamız bu."

Bree elini masanın üzerine koydu. "Yani ona nadir bir tür satmadınız ya da vermediniz mi?"

Avukat müvekkiline eğildi. "Buna cevap verme."

Jasper azı dişlerini birbirine kenetledi. Avukatını dinleyecek kadar akıllıydı.

Matt doğrudan bir soru sormak yerine etrafından dolandı. "Kardeşin ne tür sürüngenlerden hoşlanırdı?"

Ama Jasper buna kanmadı. Kollarını kavuşturdu ve sessiz kaldı.

"Spencer zehirli yılan besliyor muydu?" Matt sordu.

Jasper ellerini masaya bıraktı. "Zehirli yılanlar kötü ya da saldırgan değildir. Sadece onlarla nasıl başa çıkacağınızı bilmeniz gerekir." Matt gözlerini devirmediği ya da *saçma sapan* bağırmadığı için bir madalyayı hak ediyordu.

Egzotik ve ölümcül hayvanların bakımı profesyoneller tarafından yapılmalıdır. Ama Jasper'ın konuşmaya devam etmesini istiyordu, o yüzden kabul etti. "Nasıl davranacağınızı bilmezseniz pek çok hayvan tehlikeli olabilir."

"Değil mi?" Jasper parmak eklemlerini masaya vurdu. "Spencer'ın başka evcil hayvanı var mıydı?" Bree sordu.

"Hayatta olmaz," diye itiraz etti Jasper. "Bir köpek ya da kedi onun süslü evini mahveder. Spencer tüy yumaklarına ya da çamurlu ayak izlerine asla tahammül edemez. Ayrıca, kendine çok aşık. Diğer canlılar için pek bir şey kalmadı. Yılanları seviyordu çünkü temiz ve az bakım gerektiriyorlardı. Bağlanmıyorlar."

"Kardeşine yakın birini tanıyor musun?" Matt sordu.

"Hayır," dedi Jasper. "Spencer'ın hiç arkadaşı olmadı." "Hiç mi?" Bree'nin sesi kuşkuyla çınladı.

"Hayır. Çocukken bile." Jasper'ın kaşları sanki bir anısını hatırlıyormuş gibi çatıldı. "Diğer insanların yanında numara yapabiliyordu ama gördüğüm kadarıyla hiç kimseyle yakınlaşmadı."

"Sahte ne?" Bree bastırdı.

"Önemsemek mi? Bağlantı. Terimleri bilmiyorum ama Spencer kendinden başka kimseyi umursamazdı." Jasper'ın sesi şüpheye yer bırakmıyordu.

Matt başka bir yaklaşım denedi. "Çocukken yakın mıydınız?"

"Pek sayılmaz." Jasper başını salladı. "Aramızda on yıl var ve ikimiz de sıcak kanlı tipler değiliz."

"Peki ya kız arkadaşlar?" Bree kalemini masaya vurdu.

Jasper, "Birileriyle çıkıyordu ama Spencer tek kadınlı bir erkek değildi," dedi. "Onları seks yapabilecekleri kadar uzun süre yanında tutardı ama herhangi bir bağlılık geliştirebilecekleri kadar uzun süre değil."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Sonra avukat öne doğru kaydı. "Müvekkilim tüm sorularınıza cevap verdi. Onu kardeşinin ölümüyle ilişkilendirecek hiçbir şeyiniz yok."

Bree arkasına yaslandı. "Onu yasadışı silah bulundurmakla suçluyoruz. Testere ile kesilmiş av tüfeği yasal sınırın altında. Ayrıca,

müvekkilinizin tabanca ruhsatı yok."

Avukat notlarına atıfta bulundu. "Onun tabancası olduğunu kanıtlayamazsınız. Çocuk yanında getirmiş olabilir. Aslında, belki de tüm silahları çocuk getirmiştir."

Bree'nin bakışları avukatinkilerden hiç ayrılmadı. "İyi deneme, ama bunu kanıtlayacağız." "ihtiyacınız olacak," dedi avukat, sesi oldukça gerçekçiydi

ukalalıktan çok. Bakışları Matt'ten Bree'ye gidip geliyor, onları inceliyordu. Hayır, onları ölçüp biçiyordu.

Kesinlikle kaypak.

Matt, "Çocuk yanında yetmiş yedi yılan getirmemiş," diye ekledi. "Yasadışı yılanlar ve çingiraklı yılanlar da dahil."

"Nesli tükenmekte olan türleri unutmayın," dedi Bree. "Ve o bodrumdaki tüm ekipmanları."

"Burada işimiz bitti." Avukat gözünü bile kırpmadı. "Jasper, başka bir şey söyleme."

İşte bu kadar.

Avukat gitti. Bree Jasper'ı kelepçeledi ve hapishaneye götürülüp işlemlerinin yapılması için bir şerif yardımcısına teslim etti.

Matt ayağa kalkıp gerindi. "Avukat, Jasper'ı kardeşinin cinayetiyle ilişkilendirecek, yılanlara olan ortak ilgi dışında elimizde kanıt olmadığı konusunda haklı."

"Telefon görüşmeleri cep telefonu sağlayıcı kayıtlarında görünecektir."

"Bu bilgiyi gönüllü olarak verdi. Onları saklamaya çalışmadı." Matt, Jasper'ın oldukça zeki olduğunu düşünüyordu. "Ve telefon görüşmelerinin konusunun söylediklerinden bir Çey olduğunu kanıtlamanın hiçbir yolu yok."

Bree notlarını topladı. "Testereli silah ve ruhsatı olmadığı için silah ihlali, yasadışı yaban hayatı bulundurma ve yasadışı zehirli sürüngen bulundurma suçlarından elimizde. Ricky'nin ifadesi doğruysa, yasadışı yaban hayatı satışını da ekleyebiliriz. Ölü hayvanları da göz önünde bulundurarak, hayvana eziyet suçlamasını da eklemeye çalışacağız."

"Dikkatsizce tehlikeye atma suçundan da yargılanabiliriz."

Bree başıyla onayladı. "Onu bir gün kadar tutabileceğimizi umuyordum ama o kurnaz avukat onu yarın kefaletle serbest . Sabıkası yok. Ne yapacağını biliyorsun." Görüşme odasından çıktılar. Mola odasında durup iki şişe

buzdolabından su aldı ve bir tanesini Matt'e uzattı. Kapağını çevirip derin bir yudum aldı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Kardeşinin öldürülmesine Çağırımı gibi, yöntem konusunda da rahatsızdı. Bu bir rol olabilir mi?"

Bree'nin ofisine gittiler. Matt de onu izledi ve biraz su içti. Gözleri kuru ve bulanıktı. "Ben olsam onu göz ardı etmezdim. Bazı tepkileri samimi ama diğer zamanlarda açıkça bizimle oynuyordu. Ayrıca reşit olmayanlara zehirli yılan satıyor, yani etik kuralların onun için bir sorun olduğundan şüpheliyim."

"Şaka yapmıyorum." Bree masasının arkasında avucunu masasına vurdu. "Kim bir çocuğa çingiraklı yılan satar ki?"

"Bir psikopat."

"Kesinlikle. Jasper gibi bir adamın geçmeyeceği çok az çizgi vardır," diye haykırdı Bree. "Daha fazla kanıt için beklememiz gerekecek. Bu arada, Todd birkaç saat uyumak için eve gitmeden önce arama izni için başvurdu."

Matt telefonundan saati kontrol etti. Neredeyse sabahın dördü. "Gökümüzün de yapılması gereken bir şey."

Soruşturmanın ilk saatleri kritikti, ancak bir şekerleme onları hiç dinlenmemekten daha iyi çalıştırabilirdi.

Bree başını salladı. "Haklısın." Bilgisayarını kapattı, sonra birlikte istasyondan çıktılar. Araçları binanın arkasındaki çalışan otoparkında yan yana park edilmişti.

"Geliyor musun?" Matt durakladı, bir eli Suburban'ının kapısında idi.

"Evet. Eğer olmazsa." "Tabii ki olur."

İş geç saatlere kadar sürdüğünde yatıya kalmayı tercih ediyordu. Gecenin bir yarısı eve gelerek çocukları ya da Dana'yı uyandırmaktan hoşlanmıyordu. Matt onun iş ve aile arasında denge kurma çabasını anlıyordu, ama bir cinayetle meşgul olmadıkları zamanlarda da ara sıra kalmasını diliyordu.

"Daimi bir davetiniz var," dedi. "Sormana gerek yok." Onun gözlerini aradı. "Aslında seninle baş başa bir hafta sonu geçirmeyi çok isterim. Belki bir yerlere gidebiliriz?"

"Bunu çok isterim." Ama gülümsemesi özür diler gibiydi. "Ama şu anda çocukları bırakmayı düşünemiyorum bile."

"Belki bu davadan sonra bu fikri tekrar gözden geçirebiliriz."

"Bu sadece dava değil." Acı yüzüne yayıldı. "Bu onların anneleri olmadan geçirecekleri ilk Noel olacak. Nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorum."

Suçluluk duygusu Matt'in kalbine saplandı. "Özür dilerim. Bunu düşünmem gerekirdi. Tabii ki şu anda onları bırakamazsın."

Gözleri ısındı. "Seninle bir yolculuğa çıkmayı çok biliyorsun." Kendi göğsüne dokundu. "Beni engelleyen kişisel bir şey yok." Onun ön koluna dokundu. "Kendimi sana, bize adadım."

Gülümsedi. "Ben de sana."

Ama arabayı eve doğru sürerken, ona yetecek kadar zamanının olup olmayacağını merak ediyordu. İşi ve çocukları arasında bir ilişki için fazla zamanı kalmamıştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Oturma odamdaki yılanlardan birine "Senin bir isme ihtiyacın var," diyorum.

Toprak rengi gövdesi akvaryumun köşesindeki su kabının içinde kıvrılmış durumda. Bir yılanı düşündüğümde, ince, kıvrak bir hayvan hayal ederim, ancak bu kısa ve kalın, ilkel görünümlü çingırağından künt, kama şeklindeki kafasına kadar sadece yaklaşık dört fit uzunluğunda.

Akvaryumlarını SUV'uma taşıyıp eve dönerken yılanlar tısladı ve tıkırdadı. Her tankın üstündeki mandalları kontrol ettim. Kimse evde tedirgin bir çingıraklı yılan istemez. Kapaklar sağlam. Ama kendimi kandırmıyorum. Planımın bu adımına başlamadan önce çok araştırma yaptım. Aramızdaki cam bir kontrol yanılması yaratıyor ama bu hayvanlar öfkeli ve tehlikeli.

Benim gibi. Belki de bu yüzden onlarla özdeşleşiyorum - ilk gördüğüm anda sahip olmak zorunda kalmamın nedeni bu. Ben de saldırmaya hazırım.

Yılanlar titreşimleri hisseder. Streslerini en aza indirmek için elimden geleni yaptım, ancak SUV'umun arkasında yolculuk etmek bu tür yaratıklar için aşırı duyuşal yüklenme olmalı. Diğer ikisi sessizleşti ama bu değil. Dilinin her hareketinde düşmanlığını hissedebiliyorum. Ya da belki ben kendi düşmanlığımı yansıtıyorum.

Şafağa saatler var. Yılanı ürkütücü bir hayranlıkla izliyorum. Hareketsizken bile, sanki ölümcül yeteneklerinin farkındaymış gibi güç ve güven yayıyor.

Onun kendine güvenine, karmaşıklıktan uzaklığına sahip olmayı çok isterdim. Yılan, amacı hakkında endişelenmez ya da geçmiş ve gelecek kurgularını anlamaz. Pişmanlığı kavrayamaz. Anı yaşar. Var olur.

Basitçe öyle.

Ve bu tek fikirlilikte muhteşem bir şey var.

Keşke soğukluğunu dizginleyebilseydim ama öfkem sıcak geliyor. Yılan hiçbir duygu hissetmez. Ben çok fazla hissediyorum.

"Bunun siyaseten doğru bir terim olmadığını biliyorum, ancak yaptıklarımı ve hala planladıklarımı göz önünde bulundurursak, sosyal sınırlarla ilgilenmemeliyim. Sen benim ruh hayvanımsın ve imzaman bir parçası olacaksın."

Hayvan kıpırdanır. Başı yavaşça, dikkatle yükselir. Dili dışarı fırlıyor; başı birkaç derece dönüyor. Yılan kokumu tekrar tekrar ağzına çekerken, yeni ortamının -benim- kokusunu işlerken bir dil hareketi daha.

"Diğer ikisinden biraz daha küçüksün. Kadın olduğunu tahmin ediyorum." Yüzüme Grinch gibi bir gülümseme yayılıyor. En ünlü kadın katil kim? "Sana Lizzie diyeceğim. Şu ikisi de Ted ve Jack olabilir."

Şimdi onların tetikleyicilerini öğrenmeliyim. Sesim işe yaramadı.

Kolumu sallıyorum ve birkaç kez aşağı yukarı zıplıyorum. Döşeme tahtaları titriyor. Tankın kapağı sallanıyor. It-Lizzie -Sanki saldırmaya hazırlanıyormuş gibi daha sıkı sarılıyor. Gerginliğini hissediyorum. Yılanın kuyruğunun ucu tepki olarak titriyor. Tanktan yumuşak bir çingirak sesi yayılıyor. Diğer ikisi birkaç adım ötede, ama onlar da tedirginlik belirtileri göstermeye, huzursuz hareketler yapmaya ve oynatmaya başlıyorlar. Bir diğerinin kuyruğu sallanıyor.

"Evet," diye . "İşte bu "

Tıkırtı sesi beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor. Güvenli muhafazasının faydası olmadan bir tanesine yakın olmanın dehşetini hayal bile edemiyorum.

Yılanlar kendilerini tehdit altında hissettiklerinde saldırırlar. Zehirli bir yılanla kapana kısılmanın doğal tepkisi paniğe kapılmaktır. Ani hareketler yılanı korkutur. Planım iyi işleyecek.

Bunu hayal ederken neredeyse başım dönüyor.

"Şaşırmayacaklar mı?"

Ancak şimdilik en önemli ayrıntıya odaklanacağım: bir sonraki hedefim.

Listemi yılanlara okuyorum ve her bir kişinin profil resmini kaldırıyorum, muhtemel kurbanlarımin yüzlerini görebilmeleri için resmi hayvanlara doğru çeviriyorum. "Sizce sırada kim ölmeli?"

ONUNCU BÖLÜM

Bree gözlerini karanlığa açtı ama iç saati kalkması gerektiğini söylüyordu. Çocuklar okula gitmek için uyanmadan önce evde olmayı seviyordu. Yuvarlanmaya çalıştı ama ayak bileklerinin üzerinde duran kocaman bir köpek kafası hareketini engelledi. Matt'in Alman kurdu Brody vücutlarının arasına sıkışmıştı. Ayak parmaklarını bükte. Baldırlarına iğneler battı. Köpeği uyandırmamak için saçma bir çaba göstererek ayaklarını onun başının altından kaydırıldı.

Matt onun kulağına, "Hareket edecektir," dedi. "Onu rahatsız etmekten nefret ediyorum."

Matt kıkırdadı. "Kalkıp işe gitmesi gerekmiyor ki. Bugün yaklaşık yirmi saat uyuyacak." Bree güldü. "Emekli bir kahramanın yapması gerektiği gibi."

Brody Matt'in K-9 ortağıydı. Matt'in şerif yardımcılığı kariyerini sona erdiren aynı dost ateşi olayında vurulmuştu.

"Ben kahve yapayım." Matt onun boynunu öptü, sonra yataktan kaydı. Hareketi, hareket algılayıcı gece lambasını tetikleyerek yere yarım daire şeklinde bir ışık düşürdü. Üzerinde sadece bir çift boxer olmasına rağmen, loş ışıktaki çok güzel görünüyordu.

Onu izleyen Bree gülümsedi. Matt onu on ay önce mümkün olduğunu bilmediği Çekilde mutlu ediyordu. Yataktan kalktı ve Matt'in tişörtlerinden biriyle banyoya gitti; yorganın altında Matt'in ısı üreten bedeniyle birlikte olduğu zaman yeterince sıcaktı. Bir dakika sonra, titreyerek aceleyle yatağına döndü.

Brody asker gibi sürünerek yatağa çıktı ve Bree'nin yanına uzandı, vücudu kaburgalarından ayak parmaklarına kadar ona yaslandı. Köpek de en az sahibi kadar ısı ürettiyordu. Kadın onun omzunu okşadı, sonra bir kulağının arkasını kaşıdı. "Kimmiş uslu çocuk?" diye mırıldandı.

Köpeğin kuyruğu yatağa çarptı.

Çocukluğunda yaşadığı bir hırpalanma, Bree'nin hayatının büyük bir bölümünde köpeklerden korkmasına neden olmuştu. On ay önce, bir köpekle kaşılaşmayı hayal bile edemezdi.

Yine de buradaydı. Ve bu cümle şu anki hayatının çoğunu tanımlıyordu.

Matt yatak odasına iki fincan kahve götürdü. Birini komodinin koydu, sonra yatağın etrafını dolaşıp tekrar Çiltenin üzerine tırmandı. "Hey, Brody, burada küçük bir odaya ne dersin?"

Köpek onu görmezden geldi. Matt yorganın bir parçasını köpeğin altından çekip çıkardı ve çıplak bacaklarının üzerine attı. Sonra yatak başlığına yaslanıp kahvesini yudumladı.

Bree kıpırdanarak oturur pozisyona geldi, arkasına bir yastık sıkıştırdı ve bardağına uzandı. "Köpeğiniz pasif direnişten çok iyi anlıyor."

"Kendine ölü taklidi yapmayı öğretti."

Bree, Brody'nin kulaklarını karıştırdı. "O akıllı bir çocuk."

Matt köpeğinin başını okşayarak, "En akıllısı," diye onayladı.

"Sence Greta'yı özlüyor mudur?" Bree sordu. Matt kız kardeşinin köpek kurtarma grubu için genç bir Alman çoban köpeğine bakıyordu. Greta'yı potansiyel bir K-9 çalışma köpeği olarak tanımıştı. Brody emekli olduğundan beri Bree'nin departmanında bir K-9 birimi yoktu. Kurtarma grubu Greta'nın ekipman ve eğitimi için para toplanmasına yardımcı olmuştu. O ve eğitmeni şu anda akademideydiler.

"Belki biraz, ama kızın enerjisi onu yıpratıyordu." Matt güldü. "Bu sabahın programında ne var?"

Bree kahveden uzun, derin bir yudum aldı ve kafeinin kan dolaşımına hızlı bir giriş yapmasını umdu. Üç saatlik uyku yeterli değildi. "Eve uğrayın ve çocukları okula uğurlayın. Gün ışığında bahçeye bakmak ve karşı komşunun evde olup olmadığına bakmak için olay yerine gitmek istiyorum. Ondan sonra Todd'la ilerlemeyi ve planları gözden geçirmeliyiz."

"Otopsinin ne zaman biliyor muyuz?"

Bree telefonuna uzandı ve e-postalarını kontrol etti. ME'den gelen bir tanesini açtı. "Dr. Jones saat 11:30'a randevu verdi."

"Yoğun bir sabaha benziyor."

İç çekti. Gün şimdiden kaos gibi görünüyordu ve henüz başlamamıştı. "Öyle." Telefonunu komodinin üzerine geri koydu ve kahvesini bitirdi.

Matt onun bardağına baktı. "Vay be. Etkileyici."

"Gerekli." Gerindi. "gerek."

Matt kahvesini bir kenara bırakıp kendi cep telefonunu kontrol etti. "Bu sabah programın ilerisindesin."

"Gerçekten hızlı bir ya da iki mil gidebiliriz. Kardiyoyu kullanabilirim." Bree birkaç gündür koşmamıştı.

"Kalp atış hızını yükseltmenin başka bir yolunu bulabilirim." Döndü, ona doğru eğildi ve usulca dudaklarından öptü. Dudakları çenesinden aşağıya, boynunun üzerinden geçti ve nabız noktasında oyalandı.

Bree'nin uzuvlarında sıcaklık zumlandı. Kollarını adamın geniş omuzlarına doladı. "On beş dakikam var."

Başını kaldırdı ve sırtıttı. "Bir saat kadar bir süreyi tercih ederim ama daha kısa bir sürede de çalışabilirim."

Çoktan uyanmış olan kadın onu tekrar öptü ve kararlı bir şekilde, "On beş dakikam var," diye tekrarladı.

"Yirmi," diye karşılık verdi, bir elini yorganın altına kaydırarak. Bree inledi. "Anlaştık."

Sesi boğuklaştı. "Tüm önemli düğmelere nasıl basacağımı biliyorum."

Kesinlikle öyle. Bree onun dokunuşuna doğru eğildi.

Sonraki yirmi dakika, sonraki duşu için acele etmeye değerdı. Bree mutfaktan hızla geçerken üzerindeki kazağı çekiştirdi.

Matt kot pantolon ve tişört giymişti. Soğuğa rağmen yalınayaktı. Bree bir yirmi dakikası daha olmasını diledi. Telefonunun ekranına baktı.

"Saçların hâlâ ıslak." Bir kâseye mama koydu. Brody sabırla oturdu.

"Birisi fön zamanımı kullanmış."

"O bendim." Genişçe gülümsedi. "Bekle." Kaseyi yere bıraktı ve çamaşır odasına girdi. Elinde örgü bir şapkaıyla dışarı çıktı ve Bree'nin hâlâ nemli olan saçlarını çekiştirdi. "Hava soğuk."

"Teşekkürler." Bir veda öpücüğü için ona doğru eğildi. "Seninle istasyonda buluşuruz."

". "

Bree aceleyle aracına doğru ilerlerken hava hâlâ karanlıktı. O hızla geçerken kulübelerden havlama sesleri yükseldi. Matt'in kız kardeşi Cady kapı aralığından el salladı. Şerif departmanından emekli olduktan sonra, Matt tazminatını evi satın almak ve eğitimdeki K-9'ları barındırmak için kulübeleri inşa etmek için kullanmıştı, ancak kız kardeşi işini başlatmadan kulübeleri kurtarma köpekleriyle doldurmuştu. Şimdi ise kolluk kuvvetleri için eğitmek üzere Greta gibi evsiz köpekler bulmaya odaklanmıştı.

Sıcağa aldırmadan, aptal bir gülümsemeyle eve doğru yola koyuldu. Garaj yoluna döndüğünde, kardeşinin hurda SUV'sini görünce şaşırdı. Yanına park etti ve koşarak mutfak kapısına gitti. İçeride Uğur Böceği bacalarına çarptı ve neredeyse dizlerini kıracaktı. Bree bir elini duvara dayayarak kendini sabitledi ve köpeği sevmek için her şeyi durdurdu. Köpeğin kuyruk ucu çılgınca bir daire çizerek sallanıyordu. "Beni her gün gördüğün için nasıl bu kadar heyecanlı olabiliyorsun?"

"Seni seviyor." Adam mutfak masasında oturmuş bir kapuçino içiyordu. Eşofmanına ve kot pantolonuna boya sıçramıştı. Tüylü saçlarını birkaç haftadır taramamış gibi görünüyordu.

"Burada olmana sevindim ama daha erken. Bir sorun mu var?" Bree ceketini astı ve anahtarlarını tezgâhın üzerine attı.

Dana fırının önünde çömelmiş, küçük pencereden dışarı bakıyordu. "Günaydın."

Bree selamlamayı yineledi.

Vader hemen tezgâhın üzerine atladı. Kedi Bree ile göz teması kurdu, ardından kasıtlı olarak anahtarlarını kenardan aşağı . Bree anahtarları aldı, daha yüksek bir rafa yerleştirdi ve ilginç kedinin kulağını tırmaladı. Pisliğin tekiydi ama onun pisliğiydi.

Adam omuz silkti. "Bütün gece çalıştım. Yeni tablo pek işe yaramıyor. Buraya geleyim, kahvaltı edeyim ve kafamı boşaltayım dedim."

"Çocuklar çok sevinecek." Dana fırından bir fırın tepsisi çıkardı.

Bree botlarını çıkarmak için durdu. "Bu koku da ne?"

Dana fırın tepsisini ocağın üzerine koydu. "Yaban mersinli limonlu çörekler. Oturun." Masayı işaret etti. "Sana bir cappuccino getireyim."

Adam kahvesini yudumladı ve memnuniyetle iç çekti. "Pişirme havasında. Karşı koyma."

"Ben asla yapmam." Bree ona tek koluyla sarıldı. Dana'ya döndü. "Lütfen duble yap. Belki de üçlü."

Dana, Philadelphia'dan yanında getirdiği süslü kahve makinesini çalıştırdı. Sonra köpüklü karışımın üzerine kakao tozu serpti ve masaya getirdi. "Bu kalbinizi hızlandıracaktır."

Adam Bree'ye yan gözle baktı. "Bir cinayet soruşturmasına dahil olan biri için iyi bir ruh hali içindesin."

"Öyleyim." Bree suçluluk duygusunu geri itti. Bir hayatı hak ediyordu

-Kendi yetki alanına büyük bir dava girdiğinde de bu farkındalıkla mücadele etti.

Adam gülümsedi. "Senin adına sevindim. Matt'le birbirinizi bulduğunuza sevindim ama biraz kıskandım."

"Aynen." Dana çöreklerin üzerine glaze gezdirdi. "Bunların yemeden önce soğuması gerekiyor ama ben beklemeyeceğim."

Bree'nin ağzı sulandı. "Peki ya geçen hafta çıktığın adam?"

Dana başını salladı. "Avukat mı? Sıfır kimya." Elindeki çörek tabağını masaya getirdi. "gerçekten etkilenmedim. Bu noktada, sorun bende mi onlarda mı merak ediyorum."

"Arkadaşlık uygulamaları bana geri kalmış gibi geliyor." Bree bir çöreği ikiye bölerek buhar çıkardı. "Birinden etkilendiğiniz için onunla çıkmanız gerekir, onunla çıkıp seksi olup olmadığına bakmanız değil."

"Bu en iyisi olurdu ama bu şehirde organik olarak biriyle tanışmayı beklersem doksan yaşında yalnız kalırım." Dana kupasından bir yudum aldı. "Beni yanlış anlamayın. Şehir dışında yaşamayı seviyorum. Hayat daha yavaş. Hava daha temiz. 7/24 trafik ve siren sesi duymuyorum. Ama Grey's Hollow'daki randevu havuzunda su birikintisi bile yok."

"Şaka yapmıyorum." Adam yarım çöreği ağzına attı. Gözleri bir an için kapandı. "Bunlar harika."

Dana iç çekti. "Belki de ilk görüşte aşkın var olmadığını tamamen kabul etmem gerekiyordur."

Bree ilk görüşte aşka inanmazdı ama ilk görüşte şehvet? Bu gerçektir. Matt onunla ilk karşılaştığında kanını kaynatmıştı. Bree kardeşine bir bakış fırlattı. "Ne zaman çıkmaya başladınız?"

"Hep birileriyle çıktım." Adam dalgalı saçlarını geriye doğru salladı. "Hayatım boyunca bir keşiş gibi yaşamadım. Sadece bu yıl işler çok yoğundu. Sosyal hayatım askıya alındı."

Ama Bree'ye çıkmaktan hiç bahsetmedi. Arkadaşlarından da bahsetmedi. Onun içine kapanık biri olduğunu düşünmüştü. Ama Ocak ayından önce birbirlerini çok az tanıyorlardı. Ebeveynlerinin ölümünden sonra ayrılmışlardı. Yeniden bir araya geldiklerinden beri hayatları kesinlikle değişmişti. Ama belli ki daha fazla konuşmaya ihtiyaçları vardı.

Kayla mutfığa yığıldı, üzerinde hâlâ pijamaları vardı, gözleri bulanıktı. Sabah insanı değildi. Adam'a uykulu bir gülümseme verdi, onunkine yakın bir sandalye çekti ve başını omzuna yasladı. "Merhaba. Neden bu kadar erken geldin?"

Onun başının tepesini öptü. "Seninle kahvaltı etmeye geldim."

Dana Kayla'nın önüne bir bardak süt koydu. "Kahvaltı için ne istersin?"

"Çırpılmış yumurta alabilir miyim?" Kayla sordu.

"Elbette." Dana birkaç dakika içinde onları hazırladı.

Luke giyinik bir şekilde içeri girdi. Bir sandalyeye çöktü, bir tabak yumurtayı ve iki çöreği dört ısırık gibi görünen bir sürede yedi, sonra bir bardak portakal suyunu boşalttı.

"İşe gitmek için hazırlanmam gerekiyor." Bree çöreğini bitirdi ve yukarı götürmek üzere kapuçinosunu aldı. Dana espresso yüklemiş olmalıydı, çünkü Bree'nin beyni temizleniyordu. Üniformasını değiştirdi, hâlâ nemli olan saçlarını hızlıca topuz yaptı ve vedalaştı.

Sonra olay yerine gitmeden önce Matt'i karakoldan aldı. Spencer'in araba yolunun dibinde cipinden indiler.

Sabahın soğuk havasında nefesleri buğulandı. Gece boyunca şansları yaver gitmişti; kar, düzensiz bir tabakanın ötesinde birikmemişti.

imlerin zerinde. Ancak hava sıcaklığı düşmüş ve zemin donmuştu.

Bree'nin telefonu titredi. Ekranı baktı. Yerel bir muhabir olan Nick West arıyordu. şu anda onun sorularını yanıtlayacak zamanı olmadığından aramayı duymazdan geldi. Bir dakika sonra telefonu yeni bir sesli mesajla bıpladı, o da görmezden geldi.

Matt sokağın karşısındaki evi işaret etti. Garaj yolunda siyah bir Honda Accord duruyordu. "Komşunun evine benziyor."

Bree yolun karşısına geçmeye başladı. "Hadi onlarla konuşalım." Bu fırsatı kaçırmak istemiyordu. Olay yeri yirmi dakika içinde hâlâ orada olacaktı. Komşunun orada olup olmayacağını kim bilebilirdi?

n sahanlığın basamaklarını tırmandılar. Ayak sesleri yaklaştı. Kapıyı kırk yaşlarında görünen, önlüklü bir adam açtı. Yorgun gözlerle üniformalarını inceledi. "Ne oldu? Spencer'ın evindeki olay yeri bandını gördüm."

Bree kendini ve Matt'i tanıttı.

"Ben Dean Unger," dedi adam. "Spencer soyuldu falan mı?"

Bree başını salladı. "Ne yazık ki Bay LaForge ld. Cesedi dün akşam bulundu."

Dean'in ağzı açıldı, sonra kapandı. Başını hafifçe salladı.

"Kahretsin. ld m? Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Bree.

Dean sanki bu haber bir darbe almış gibi geriye doğru sarsıldı.

"Nasıl ld? Onu hep dışarıda koşarken görürdüm. Sağlıklı görünüyordu."

Bree açıkça, "ldrld," dedi ve onun tepkisini bekledi. Dean'in duruşu dikleşti. "Vay canına. Nasıl yani?"

Bree soruyu geçiştirdi. "Adli tabip henüz ölüm nedenini açıklamadı."

Dean sanki bilgiyi değerlendiriyormuş gibi birkaç saniye kıpırdamadı. "Vay canına. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Her gün ölümle , hatta silahlı saldırılarla bile ama şahsen öldürülen hiç tanımadım. Gerçek gibi gelmiyor. Anlıyor musun?"

"Seni temin ederim ki bu gerçek," diye açıkladı Bree. Dean başını salladı.

"Size birkaç soru sormak istiyoruz," dedi Matt. "İçeri girebilir miyiz?"

"Evet, tabii. Tabii. Özür dilerim." Dean kendini uyandırırçasına vücudunun üst kısmını hızlıca sallayarak onlara içeri girmelerini işaret etti. "Mutfağa geri dönün. Uyumadan önce kahvaltı hazırlıyordum. Uzun bir geceydi."

Bree ve Matt eve girdiler ve Dean'i 1990'lara giden koridorda takip ettiler. Turşu meşesi mutfak dolapları, Formica tezgâhlar ve soluk mavi-pembe duvar kâğıtları retro değil orijinaldi. Ama eskimiş mutfağın ötesinde sürgülü cam kapılar ve uzun pencerelerden oluşan bir duvar, çayıra ve büyük bir gölete bakıyordu. Kalın ağaçlar manzarayı çerçeveliyordu.

Kağıt havlu üzerine yığılmış yumurta kabuğu parçalarının yanında açık bir kutu yumurta duruyordu. Dört yumurta büyük bir karıştırma kabına kırılmıştı.

"Güzel manzara," dedi Matt.

Dean mutfak adasının arkasına geçip yumurtalarını tuz ve karabiberle tatlandırdı. "Teşekkür ederim. Bu evi satın alma nedenim manzarasıydı. Keşke tadilat için zamanım olsaydı."

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?" Bree sordu.

"İki yıl." Dean bir çırpma teli aldı ve deneyimli bir elle yumurtalarını çırptı. "Sana bir şey getireyim mi? Çay?"

"Hayır, teşekkür ," dedi Bree. "Sizi tutmayacağız."

"Geceleri çalışıyor musun?" Matt sordu.

"Evet." Dean yumurtaları bir tavaya döktü. Karışım cızırdadı. "Hastanede doktor asistanıyım."

"Dün işe saat kaçta gittin?" Bree bir taburenin kenarına tünedi.

Dean yumurtaları spatulayla karıştırdı. "Buradan dört buçukta ayrıldım. Her zamanki gibi. Bu sabah yedi gibi eve geldim. Bir hasta kodumuz vardı. . ." Belli ki rahatsız edici bir olay olduğunu hatırlayınca kaşlarının çatılmasına neden olan derin çizgiler belirdi. "Her neyse, genellikle on iki saatlik bir vardiyada çalışırım. Eve geç geldim."

Bree ellerini tezgâhın üzerinde kavuşturdu. "Spencer'ın evinde olağandışı bir hareketlilik gördünüz mü?"

Dean ateşi tavanın altına indirdi. "Bu sabah polis arabaları gördüm ama ondan önce her şey normal görünüyordu."

Matt kalçasını tezgâha yasladı. "Peki ya sokaktaki garip arabalar?"

"Fark ettiğim kadarıyla hayır." Dean iki dilim ekmeği tost makinesine yerleştirdi. "Burada fazla trafik olmaz."

"Spencer LaForge'u ne kadar iyi tanıyordun?" Bree sordu.

Dean ocağa döndü, tavanın yumurtaları sıyırdı, sonra ocağı ayarladı. "Postalarımı alırken ya da çöp kutusunu getirirken ona el sallayabilecek kadar iyi."

"Ailesini ya da arkadaşlarını tanıyor muydunuz?" Matt sordu.

"Hayır." Dean ocağı kapattı, tavayı kaldırdı ve çırpılmış yumurtaları bir tabağa boşalttı. "Biz kanka değildik. Birlikte barbekü yapmaz, bira içmez ya da futbol seyretmezdik. Buraya taşındım çünkü yalnızlık istiyordum. Günde on iki saatimi insanlarla geçiriyorum. Eve insanlarla işim biter."

Matt, "Bunu anlıyorum," dedi.

Bree, tuvalete gidişlerini saymazsak, en son ne zaman yalnız kaldığını hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı. Şimdi düşününce, köpeğin onu banyoya kadar takip ettiğini ve bazen Kayla'nın kapının diğer tarafından onunla konuştuğunu fark etti.

Tezgâhın üzerinde açılmamış bir paket gördü. "Bu ne zaman teslim edildi?"

Dean ekmek kızartma makinesine giderken göz ucuyla baktı. "Sanırım dün ben işten çıktıktan sonra gelmiş. Bu sabah eve geldiğimde kapının önündeydi." Tostunu tabağına attı.

Matt kargo etiketinin fotoğrafını çekti. "Belki teslimat şoförü bir şey görmüştür."

"bakalım." Dean buzdolabına gidip bir şişe acı sos ve tek kullanımlık guacamole kapları çıkardı. Yumurtasının üzerine acı sos döktü ve kızarmış ekmeğinin üzerine guacamole sürdü.

"Yardımanız için teşekkürler." Bree tezgâhın üzerine bir kartvizit bıraktı. "Başka sorularımız olursa sizinle temasa geçebiliriz. O zamana kadar sizi kahvaltınızla baş başa bırakalım."

"Teşekkürler." Dean çekmecedan bir çatal aldı. ". Endişelenmeli miyim Şerif? Spencer olmadan en yakın komşum Aslında mesafeyi bile bilmiyorum."

"Şu anda, topluma yönelik herhangi bir tehdit olduğuna inanmak için bir nedenimiz yok." Bree'nin içgüdüleri ona Spencer cinayetinin kişisel olduğunu söylüyordu ama içgüdüler kanıt değildi ve yanılıyor da olabilirlerdi. "Alarmınız yok mu?"

"Hayır," dedi Dean.

"Düşünmeye değer olabilir," dedi Bree. "Kapılarınızı kilitlediğinizden emin olun."

"Yapacağım." Dean sanki artık aç değilmiş gibi kaşlarını çatarak kahvaltısına baktı.

Bree onu suçlayamazdı. "Herhangi bir endişeniz olursa arayın."

"TAMAM." Dean tabağını bir kenara itti ve bakışları evin arka tarafını kaplayan geniş cama kaydı.

Manzara

harika. Çok

açık.

Ama aynı zamanda savunmasız.

"Kendimiz çıkabiliriz." Matt ön kapıya kadar eşlik etti. Dışarı çıktılar.

"Bu iyi bir mazeret."

"Evet." Matt tekrar Dean'in evine baktı. "Ondan hiç aldatıcı bir izlenim almadım ama hikâyesini doğrulamak için hastaneyi arayacağım."

Bree evin arkasında beliren ormanı taradı. Bu güzel manzaranın bir bedeli vardı. İzolasyon.

Matt paketi internetten takip etti. "Şansımız varmış. Paket 17:20'de teslim edilmiş. Dağıtım merkezini arayıp şoförle konuşup konuşamayacağımıza bakacağım." Telefonunu kulağına götürdü ve bir yöneticiyle konuştu. Birkaç dakika sonra indirdi.

"Şoför sabah koşusunu bitirmek üzere. Yaklaşık yirmi dakika içinde dağıtım merkezine dönüp ikinci rotası için yükleme yapacak. Acele edersek onu yakalayabiliriz."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Bree arabayı dağıtım merkezine doğru sürerken, Matt şerifin cipinin yolcu koltuğunda, gösterge panelindeki bilgisayardan sürücünün motorlu araç kayıtlarını kontrol etti.

"Şoförün adı Kent Barone. Sekiz yıldır teslimat servisinde çalışıyormuş." Matt Kent'in motorlu araç kayıtlarını taradı. "Birkaç tane hız cezası var, ama tek gördüğüm bu."

Otoyolun giriş rampasının yakınındaki büyük bir deponun otoparkına döndü.

"Ofise park edin. Amir, kamyonu yeniden yüklenirken Barone'u bizimle konuşması için çağırıyor."

Bree arabasıyla teslimat kamyonlarıyla dolu yükleme alanlarının önünden geçti ve ofisin önüne park etti. İçeri girdiler. Amir onları lobide karşıladı ve floresan koridorda onlara eşlik etti. "Kent sizi dinlenme odasında bekliyor." Başparmağını kapıya doğru salladı.

"Onu uzun süre tutmayacağız," dedi Bree.

Matt tipik bir dinlenme odasına doğru ilerledi. Köşede tek bir buzdolabı duruyordu. Mikrodalga fırınlar tezgâhın üzerine dizilmişti. Plastik sandalyeler birkaç küçük yuvarlak masanın etrafında kümelenmişti.

Gri üniformalı, uzun boylu, zayıf bir Afro-Amerikan adam bir masada oturuyordu. İçeri girdiklerinde ayağa kalktı ve aşınmış muşamba zemini geçtiler.

"Bay Barone?" Bree onun önünde durarak sordu.

"Evet. Bana Kent diyebilirsiniz," dedi.

"Ben Şerif Taggert." Bree Matt'i işaret etti. "Bu da Kriminal Müfettiş Flynn."

Bree, Kent'in karşısındaki sandalyeye oturdu ve onun oturmasını bekledi.

Matt, Kent'in yanındaki masaya bir sandalye daha çekti.

Kent'in bakışları Matt ile Bree arasında gidip geliyordu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," diye güvence verdi Bree. "Sadece dün akşamki rotanızla ilgili birkaç soru sormamız gerekiyor."

"Neden?" Kent sordu.

Bree onun sorusunu duymazdan gelerek Dean Unger'ın sokak adresini okudu. "Dün akşam bu eve bir paket mi teslim ettiniz?"

Kent başını salladı. "Evet."

"O sokağa sık sık teslimat yapıyor musunuz?" Bree sordu.

Rahatsız olduğu her halinden belli olan Kent sandalyesinde kaydı. "Haftada birkaç kez. Ne haltlar dönüyor?"

"Dün akşam olağandışı bir şey fark ettiniz mi?"

"*Olağandışı* derken neyi kastediyorsun?" Kent'in sesi yükseldi. "Paketi bıraktım ve çıktım. Yoğun bir programım var, özellikle de yılın bu zamanında. İşler tatil için çoktan arttı. Sanki insanlar bu yıl şimdiden acele ediyor. Neden bilmek istiyorsun? Bana neler olduğunu anlat," diye sordu.

Bree ve Matt birbirlerine baktılar. Önyargısız bilgi istiyorlardı ama Kent çok endişeliydi.

Matt, "Sokağın karşısındaki evde bir adam öldürüldü," dedi.

Kent'in rengi soldu. "Öldürülmüş mü?"

"Evet," dedi Bree.

Kent aniden ayağa kalktı ve sandalyesi tiz bir gıcırtyla geriye doğru kaydı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Yapmanızı önermedik." Matt sesini sakın tuttu. Kent çenesini kaldırdı. "Bunu benim üzerime yıkamazsınız."

"Tabii ki hayır." Bree şaşkın görünüyordu. "Sizi temin ederim, zan altında değilsiniz."

Kent'in ağzı kuşkulu bir kaş çatmayla kapandı.

Matt, Kent'in tavrının etrafında dans etmeyi bırakmaya karar verdi. "Belli ki üzgünsün. Nedenini sorabilir miyim?"

"İki hafta önce yerel halk tarafından sebepsiz yere kenara çekildim." Kent kelimeleri tükürdü. "Beni aracımdan indirdiler ve

gelen her ayıklık testini yaptılar. Beni aptalca bir şey yapmam için kışkırtmaya çalıştılar. Neyse ki ben aptal değilim."

"Sana alkolmetre verdiler mi?" Bree sordu.

Kent başını salladı. "Hayır. Sarhoş olmadığımı biliyorlardı. Bu tamamen tacizdi."

Bree'nin kaşları düştü. "Şerif yardımcısı mıydılar?"

"Hayır." Kent'in çenesi gerildi. "Hangi departmandan olduklarını söylemeyeceğim. Herhangi bir sorun başlatmak istemiyorum. Ama şimdi neden bu kadar hassas olduğumu biliyorsun."

"Bunu yaşadığın için üzgünüm Kent." Bree'nin sesi yumuşadı. "Seni temin ederim, biz sadece senin yardımını istiyoruz."

Matt onların pozisyonlarını taradı. Kent'in vücut dilini net bir şekilde görmek istemişti, ama istemeden de olsa Kent'i sıkıştırmıştı. Matt onun çok iri yarı, bazen de göz korkutucu bir insan olduğunu biliyordu. Genellikle bu onun yararına oluyordu, ama ara sıra iri cüssesi ona engel oluyordu.

Şimdi olduğu gibi.

Kent'e biraz yer açmak için arkasına yaslandı. Adam yakın zamanda polis tarafından taciz edilmişse, Matt'in onun kişisel alanını işgal etmesi onu işbirliği yapmaya ikna edemezdi.

Kent sandalyesini çekip tekrar oturdu ve Matt'le arasında daha fazla mesafe bıraktı. Sonra Matt'le Bree'ye, sanki bir karar vermiş gibi uzun uzun baktı. "O sokakta farklı bir şey gördüm."

Matt ve Bree onu acele ettirmeden beklediler.

Kent dudaklarını yaladı. "Teslimat adresinin karşısındaki sokakta satılık bir ev var. Orada hiç kimseyi görmedim. Ama dün garaj yolunda bir araç gördüm." Omuz silkti.

"Aracı tarif edebilir misiniz?" Bree sordu.

Kent gözlerini kapattı. "Beyazdı."

"Sedan, SUV . . . ?" Matt sordu.

Kent'in gözleri açıldı. "Bir sedandan daha büyüktü. Belki bir SUV ya da minivan?" Bu bir ifade miydi yoksa soru mu?

"Emin değil misin?" Bree onayladı.

"Hayır." Birkaç saniye boyunca düşünceli görünüyordu. "Özür dilerim. Daha iyi dikkat edemedim. Arabayla uzaklaşırken fark ettim. Durmadım."

daha iyi bakmak için. Tuhaf olduğunu fark ettim ve yoluma devam ettim." Yüzü aydınlandı. "Yine de beyaz olduğundan oldukça eminim."

Oldukça eminim.

Matt ona, " değil," diye güvence verdi. "Verdiğiniz bilgiler için minnettarız."

Bree cebinden bir kartvizit çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Başka bir şey hatırlarsanız lütfen beni arayın."

Kartı aldı ve başını salladı. "İşe dönmem gerekiyor."

"Yardımanız için teşekkür ederim." Bree elini uzattı.

Kent elini sıktı, sonra Matt'inkini aldı. Kent ona temkinli bir bakış attı, ama el sıkışmayı da kabul etti.

SUV'ye geri dönen Bree direksiyona hafif bir yumruk attı. "Pislik polislerden gerçekten nefret ediyorum."

Matt omuz silkti. "Hayatın her alanında her zaman pislikler olacaktır. Ne yazık ki bu insanlık durumunun bir parçası."

"Biliyorum ama bazen bu çöp davranışlar işimizi daha da zorlaştırıyor."

Matt telefonunu çıkardı. "İyi tarafından bakarsak, Kent'e olumlu bir deneyim yaşattın ve önemli bir bilgi edindik."

Bree motoru çalıştırdı. "Emlak şirketine soralım ve dün boş evde kimsenin bulunup bulunmadığını öğrenelim."

"Çoktan ." Matt aramayı yaptı. Birkaç dakika cevaplarını alacaktı. Telefonu kucağına indirerek, "Dün o ev için hiçbir gösteri planlanmamıştı. Aslında aylardır kimse o adrese herhangi bir nedenle gitmemiş. Mülk hiç ilgi görmemiş."

"Geri dönelim ve olay yerini yandaki evi de kapsayacak şekilde genişletelim." Bree olay yerine doğru geri döndü.

Spencer'ın evinin önüne park etti ve boş evin garaj yoluna doğru yürüdüler.

"Şuradaki çimenlerde bir ayak izi buldum." Matt yaklaşık otuz metre ötedeki olay yeri şeridiyle çevrilmiş alanı işaret etti.

"İşte kısmi bir iz." Bree garaj yolunun kenarına çömeldi. "Araç yamuk park etmiş gibi görünüyor, lastiğin dış kenarı burada çamurun içinde."

Matt onun yanına çömeldi. "Bu sadece sırtın küçük bir parçası." Jüriler kendilerine *CSI* dizisinin bir bölümünü hatırlatan adli kanıtlara bayılırdı, ama gerçek dünyada ceza soruşturmaları o kadar seksi değildi.

"Basamak karşılaştırması için yeterli değil." Bree doğruldu. Matt ayağa kalktı. "Ama artık katilin nereye park ettiğini biliyoruz."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bree kalçasını konferans odasındaki masaya yasladı, dumanı tüten kahvesinin yüzeyine üfledi ve cinayet panosunu inceledi. Todd masada oturuyordu, dizüstü bilgisayarını önünde açıktı. Matt sandalyelerin arkasındaki dar alanda volta atıyordu. Klasörler ve kâğıtlar uzun masanın üzerinde yığınlar halinde duruyordu.

Kurbanın ehliyet fotoğrafı Bree'ye gülümsedi. Spencer yakışıklı bir adamdı ama onda onu rahatsız eden bir şey vardı. Bir sonraki fotoğrafa baktı, Spencer'ın yüzü naylonla örtülmüştü. Son anlarını hayal etti ve içini soğuk bir dehşet kapladı. Tiksintisini üzerinden attı ve resmi inceledi. "Neden bu kadar çok kat naylon sargı? Birkaç tane yeterli olabilirdi ama katil Spencer'ın yüz hatları tanınmaz hale gelene kadar sarmaya devam etmiş."

"Kimliğini gizlemek için değildi," dedi Matt. "Yoksa cesedi kurbanın kendi evinde bırakmaz, başka bir yere taşırlardı. Bazen katiller öldürdükleri kişinin hatırlanmasını istemezlerse kurbanlarının yüzlerini kapatırlar, ama burada tam tersini hissediyorum, sanki katilin niyeti Spencer'ı bir kişi olarak yok etmekmiş gibi."

Bree, katilin plastiği Spencer'ın kafasına tekrar tekrar doladığını hayal edebiliyordu, ağzına kadar kararlılıkla doluydu

-Ve öfke.

"Aşırı cinayet duygulardan kaynaklanmış olabilir," diye ekledi. "Öfke, kızgınlık, kıskançlık ..." Kahvesinden derin bir yudum aldı ve sıvı dilini yaktı, ama boğazından aşağı kayan sıcaklığı memnuniyetle karşıladı. "Bu da bizi Spencer'ın hayatındaki kadınlara getiriyor. Randevu sitelerinde aktif olduğunu biliyoruz. Avery Ledger ile başlayalım. Onu o buldu. Onun hakkında ne biliyoruz?"

Todd'un bilgileri bulmasını beklerken Bree, Avery'nin fotoğrafını bir mıknaatısla panoya tutturdu.

Todd dizüstü bilgisayarına döndü. "Geçmişi temiz. Bazı küçük oyunculuk rolleri almış ama asıl işvereni sosyal medya içerik yaratıcısı olarak çalıştığı Get Fit Apparel. Şirketin Scarlet Falls'da bir ofisi var. İşe gidip gelmesi yaklaşık on dakika sürüyor." Kaydırdı. "Zaman çizelgesine bakacak olursak, işten beşte çıktığını söyledi. Ofisi aradım. Kimse tam olarak ne zaman ayrıldığını teyit edemedi ama müdür muhtemelen o saatlerde olduğunu söyledi."

"Spencer beş buçukta ölmüştü. Avery'nin onun evine gitmesi ne kadar sürer?"

"Belki bir on dakika daha," diye yanıtladı Todd.

"Bu ona Spencer'ı etkisiz hale getirip öldürmesi için sadece on dakika daha verir." Bree bir kuru silgi kalemi aldı ve Avery'nin zaman çizelgesini yazdı.

"Ya işten çıkıp doğruca Spencer'ın evine gittiyse?" Matt önerdi.

Bree zaman çizelgesini kafasında evirip çevirdi. "Sahne aceleye gelmiş gibi gelmedi. Bakalım ofisinden çıkış saatini fiziksel olarak doğrulayabilecek miyiz, kıyafetlerini değiştirip değiştirmedğini görmek için bir fotoğraf çekebilir miyiz? Her iki durumda da birkaç dakika zaman çizelgesinde bir fark yaratabilir. Şirketin muhtemelen otopark ya da güvenlik kameraları vardır."

Todd, "Bir şerif yardımcısı göndereceğim," dedi.

Bree ona paket teslimatı konusundaki gelişmeleri anlattı. "Keşke bize *SUV ya da minivandan* daha iyi bir tanım verseydi, *muhtemelen beyaz*, ama taahhüt ettiği tek şey bu."

"Kendinden aşırı emin ve yanlış olmaktan iyidir," Todd dedi.

"Bu o doğru," Bree Anlaştık. Hiçbir şey oldu daha kötü daha kötü soruşturmayı yanlış yöne sevk eden bilgi. "Lastik dişlerinin yetersiz olması çok kötü."

Nadiren bir parça belirsiz adli kanıt bir davayı çözerdi. Polis işlerinin çoğu sıkıcı angarya işlerdi: tanıklarla görüşmek, çelişkiler için ifadeleri karşılaştırmak, raporları yazmak ve okumak,

fotoğrafları inceliyor, hepsinin aynı şüpheliyi işaret etmesi umuduyla her küçük kanıt parçasını kaydediyordu. Soruşturmalar büyük ölçüde titiz evrak işleri ve ayrıntılara gösterilen özen üzerine kuruluydu.

Matt topoğunun üzerinde döndü. "Avery Ledger Prius kullanıyor ve yan tarafa park etmesine gerek yok. Spencer'ın evinde olması gerekiyordu."

Bree, Avery'nin fotoğrafına dokundu. "Bunu tek başına yaptığını kim söyleyebilir?

Belki de yardım almıştır."

"Bu mümkün." Matt durakladı, başını eğdi. "Cinayet iki kişi için daha kolay bir iş olurdu, orası kesin."

Bree, Avery'nin fotoğrafına arkasını döndü. "Spencer'ın telefon ya da mali kayıtları henüz elimize geçmedi mi?"

"Hayır," dedi Todd. "Ama tutuklama emirleri bu sabah ilk iş olarak imzalandı. Gönderildiler. Kayıtlar bugün geç saatlerde gelmeye başlayacak."

Bazı şirketler diğerlerine göre daha işbirlikçiydi. Bankalar, yüksek düzeyde düzenlemeye tabi kurumlar olarak, i'lerin üzerini çizme ve t'lerin üzerini çizme konusunda katı olma eğilimindeydiler.

Matt masanın üzerine eğildi ve bir klasör açtı. "Teknisyenler Spencer'ın yangın kasasını açtılar. Vergi beyannamelerinin fiziksel kopyalarını içinde saklıyormuş. Listede hiçbir iş yok. Tek geliri Elektronik Deposu'ndaki işinden geliyormuş." Kâğıtları karıştırdı. "Mutfak tadilatının faturalarına bakılırsa, başına talih kuşu konmadıysa, mali tablolarında büyük borçlar görmeyi bekliyorum."

"Kardeşi Spencer'ın imkanlarının üzerinde yaşadığını söylemişti." Bree kupasından içti.

Matt durdu ve sakalını ovuşturdu. "Vergi beyannameleri yıllardır Elektronik Deposu'nda çalıştığını doğruluyor. Listede serbest meslek geliri yok."

"Yani o bir dijital pazarlamacı değil." Bree fincanını yere bıraktı.

"Başka şeyler hakkında da yalan söyledi." Todd klavyesine hafifçe vurdu. "Spencer iki arkadaşlık uygulaması kullanmış, TechLove ve Cool Beans. Her iki şirket de tam işbirliği yapıyor. Hesaplarına tam erişimimiz var."

Çoğu insan ekranlarının altındaki küçük kutuya tıklamadan önce hizmet şartlarını okumadı, ancak birçok akıllı telefon

uygulamalar, şirketin kişisel bilgileri kolluk kuvvetleriyle paylaşabileceğine dair bir feragatname içeriyordu.

Todd, "Hâlâ verileri araştırıyorum," dedi. "Şimdiye kadar, son otuz gün içinde çıktığı dokuz kadın buldum."

Matt, "Meşgul bir adam," dedi.

"Uygulamalar ne kadar ayrıntı sağlıyor?" Bree sordu.

Todd notlarını kontrol etti. "Mesajlar, kullanıcı onları silmediği sürece otuz gün boyunca kaydedilir. Otuz günden sonra mesajlar silinir."

"Kadınlardan biriyle defalarca çıktı mı?" Matt sordu. "Kötü bir randevu, bir adamın yüzünü kat kat plastikle kaplayacak türden bir öfke yaratmaya yetecek gibi görünmüyor."

Todd bilgisayarının klavyesine vurdu. "Spencer'ın randevularından altısı ilk kahve buluşmasının ötesine geçemedi. Uygulama içi mesajlara göre, kadınlardan üçü ikinci randevuyu reddetmiş. Spencer diğer üçüyle ilişkisini kesmiş. Hatta bir kadına, uygulamadaki fotoğraflarında olduğu kadar çekici olmadığını söylemiş. Kadını fotoğrafları düzenlemekle suçlamış."

"Vay canına." Matt'in kaşları kalktı. "Bu çok sert görünüyor." "Evet." Todd sert bir nefes verdi.

"Cep telefonu numarasını kullanarak bu kadınlarla mesajlaşmadı mı?" Bree sordu.

Todd başını salladı. "Yaklaşımında çok kuralcıydı. Üçüncü bir randevuya kadar hiçbir kadına cep telefonu numarasını vermedi. Üç kadın o büyüklü üçüncü buluşmaya ulaştı ve uygulama içi mesajlaşma sona erdi. Konuşmaları muhtemelen o noktada uygulamadan cep telefonu sağlayıcısına taşındı."

Matt, "O zaman telefon kayıtları muhtemelen uygulama mesajlarının kaldığı yerden devam edecektir, ancak çoğu cep telefonu sağlayıcısı gerçek metinleri çok uzun süre saklamaz" dedi.

"Mesajlarının tarih ve saatini biliyoruz ama içeriğini bilmiyoruz." Bree bir elini havaya kaldırdı, parmakları çaprazdı. "Daha fazla veri elde etmeyi umabiliriz."

Todd, "Şu ana kadar incelediğim uygulama içi mesajlaşmalarla ilgili ilginç bir not," dedi. "Spencer sadece her konuda yalan söylemekle kalmamış, öyle görünüyor ki

Hayali geçmişini onların duymak istediğini düşündüğü şeylere göre şekillendirdi."

"Örnek mi?" Bree sordu.

Todd geriye sallanıp boynunu uzatırken sandalyenin ayakları gıcırdadı. "İlk konuşmalarında Avery yeğeninden bahsetti. Spencer kardeşinin çocuklarıyla ilgili bir hikâyeye karşılık verdi ama Jasper'ın çocuğu olmadığını biliyoruz. Başka bir kadın köpeği hakkında hikayeler anlattı. Spencer da geçen yıl kanserden kaybettiği golden retriever cinsi köpeğiyle ilgili kendi hikayesini anlattı. O kadar üzgün olduğunu ve henüz başka bir köpek almaya cesaret edemediğini söyledi."

"Jasper, Spencer'ın tüy döken hayvanlar için fazla temizlik hastası olduğunu söylememiş miydi?" Matt sordu.

"O yaptı." Bree başını salladı.

"Kısacası, çıktığı tüm kadınlara yalan söyledi." Todd tekrar öne doğru kaydı. "Hoşlanacaklarını düşündüğü bir kişilik yarattı."

"Bu kadar yalanı nasıl bir arada tutabiliyorsun?" Matt'in sorusu retorik gibiydi. "Çok fazla iş var gibi görünüyor."

"Doğru mu?" Bree de aynı fikirdeydi. "Asla takip edemezdim."

Todd omuz silktili. "Görünüşe göre hiçbir kadınla beş ya da altı kereden fazla çıkmadığı için bunun bir önemi yoktu. Uzun süreli bir ilişki aramıyordu."

Bree, "Kıskançlık potansiyel bir sebep,"

dedi. "Öfke ve intikam da öyle," diye ekledi

Matt.

Bree kaşlarını çattı. "Üç kadın hakkında ne biliyoruz?"

"Avery Ledger'ı zaten konuşmuştuk." Todd bilgisayarını karıştırdı. "Monica Linfield manken ve aktris, Farah Rock ise teknik yazar. İkisi de çekici ve buralı. Fotoğraflarını basacağım." Dokunmatik yüzeye tıkladı. Köşedeki yazıcı tıkırdadı ve iki resim çıkardı.

Matt onları aldı ve Avery Ledger'ın fotoğrafının yanındaki panoya koydu. "Görünüşe göre Spencer'ın çok özel bir tipi var."

Üç kadın da yirmili yaşların ortalarında, ince yapılı ve uzun siyah saçlıydı.

"Spencer'ın kardeşi Jasper hâlâ şüpheli listemizde mi?" Todd sordu.

"Şimdilik evet," diye yanıtladı Bree. "Ama onu olay yerine ya da kardeşine bağlayacak hiçbir kanıtımız yok."

Todd dizüstü bilgisayarının ekranını gösterdi. "Bilgisayarı ve cep telefonu elimizde. Teknisyenler bugün bunlara erişmek için çalışıyorlar."

"Otopsi saat on bir yapılacak." Bree telefonundan saati kontrol . Saat neredeyse on bir olmuştu. "Matt ve ben katılacağız. Todd, Spencer'ın son zamanlarda en az üç kez çıktığı üç kadının geçmişini araştır. Bak bakalım içlerinden birini eleyebilecek misin?" Bakışları cinayet panosuna kaydı. "Yeterince motivasyonumuz var. Şimdi kanıta ihtiyacımız var."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Saat on bir buçukta Matt otopsi odasında durdu ve yüz siperinin arkasından paslanmaz çelik masanın üzerindeki cesede baktı. Onun yanındaki Bree de kollarını kavuşturup aynı Ėeyi yaptı. Adli tabip otopsiye planlanandan önce baēlamıētı. Önlerinde, Spencer LaForge'un çıplak bedeni, başını hâlâ plastik örtü dışında açıkta duruyordu. Tam kolundaki dövme etkileyici değildi; birbiriyle alakasız, vasat mürekkeplerden oluşan bir karmakarışıkı. Tepedeki ışıklar acımasızca parlıyor, her karanlık sırrı açığa çıkarıyordu. Hiçbir şey saklanamazdı.

Bir otopsiyi izlemesini zorlaştıran şey kan faktörü değildi. Soēuk ve steril ortamdı. Kurbanın artık bilinçli bir şekilde var olmadığını biliyordu, ancak bedenlerine yapılan klinik muamele yine de kalbini biraz sızlatıyordu. Her ölü aynı zamanda bir eş, kardeş ya da çocuktı. Bunu asla unutmamak için çok çalıştı.

Ama birinin nasıl öldüğünü belirlemenin tek bir yolu vardı. Dr. Jones her kurbanı saygıyla yaklaştı ama yine de cesetlerini parçalara ayırmak zorundaydı.

"Çok fazla şey kaçırmadınız. Hâlâ dış muayeneye devam ediyoruz." Dr. Jones cesedin üzerinde bir el salladı. Ceset soyulmadan önce titizlikle fotoēraflanır ve üzerinde iz olup olmadığı araştırılırdı. Giysiler çıkarıldıktan sonra tüm süreç tekrarlanırdı. Giysiler daha ileri analizler için kriminal laboratuara gönderilirdi. "Kurban erkek ve fiziksel durumu iyi. Dış muayenede cinsel saldırı izine rastlamadım." Kalça bölgesinin üzerinde havada bir daire çizdi. "Olay yerinde de konuştuēumuz gibi, bu yanık izleri kurbanı etkisiz hale getirmek için şok tabancası kullanıldığını gösteriyor."

Matt saydı. "Üç kez çarpıldı."

Bree, "Bu da bağ izlerinin neden bu kadar silik olduğunu açıklıyor" dedi. "Fazla mücadele etmedi." Dr. Jones kurbanın vücudundaki Sol dirsek. "Vücudun sol tarafında çürükler ve sıyrıklar var, muhtemelen düşüp sersemledikten sonra sert ve pürüzlü bir yüzeye çarpmış." Kurbanın çenesinin alt tarafında bir sıyrık olduğunu belirtti.

"Parke taşlı veranda gibi mi?" Matt sordu.

"Evet." Dr. Jones eline bir makas aldı. "Plastiği keseceğim ve katmanları olduğu gibi çıkaracağım, çünkü hem sarma yöntemini hem de katmanlardaki herhangi bir izi korumanın en iyi yolu bu olacaktır."

Plastik sargıyı aşığıdan yukarıya doğru kesip kenarlarını dikkatlice ayırdı. Otopsi odasına sessizlik çöktü. Kurban kesinlikle Spencer'dı. Matt onun ehliyet fotoğrafını görmüştü. Spencer'ın ağızını bir parça koli bandı kapatmıştı ama en büyük şok bu değildi.

Spencer'ın alnına *yalancı* kelimesi kazınmıştı. Matt yutkundu, ağız kurudu.

Bree boğazını temizledi. "Sakatlama ölümden önce mi yoksa sonra mı gerçekleşti?"

Dr. Jones plastik ambalajın içini inceledi. "Önceden. Burada kan var, muhtemelen daha önce."

Yaralar ölümden sonra meydana gelmiş olsaydı, fazla kanamazlardı. Kalp atışı durduğunda, kan artık dolaşmaz ama vücudun en alt kısımlarında birikmeye başlar.

"Yaraların kenarları temiz, yani keskin bir bıçakla oyulmuşlar." Dr. Jones plastik sargıya bakmaya devam etti. "Şu nemi görüyor musunuz? Solunumun bir yan ürünü."

Bree ağırlığını kaydırdı. "Yani plastik kesinlikle o hayattayken ve nefes alırken takılmış."

"Evet," Dr. Jones. "Varlığı ölüm nedeni olarak boğulmaya bağlı asfiksiyi destekliyor. Boğulma, siyanozun varlığıyla da doğrulanmaktadır." Oksijen eksikliği cildi maviye boyamış. "Ve göz kapaklarında peteşiyal kanamalar." Derideki kan damarları yoğun basınç nedeniyle yırtıldığında ortaya çıkan kırmızı noktalara işaret etti. Bunlar boğulma, asılma ya da asılarak öldürölme vakalarında yaygındı.

Boğulma. Morg asistanı fotoğrafları çektikten sonra Dr. Jones koli bandını soydu. "Ağızda daha fazla peteşiyal kanama görüyorum. Bu nedir?" Bir büyüteç aldı ve plastik sargıya yaklaştı. "Bir çeşit hayvan tüyüne benziyor." Cımbız kullanarak plastikten bir parça kopardı ve odanın diğer tarafındaki mikroskoba doğru ilerledi. Cımbızın ucunu merceğin altında tutarak, "Beni bununla tutmayın. Bunu DNA analizi için göndermemiz gerekecek ama kedi kürkü köpek ya da insan saçından daha ince olma eğilimindedir. Bu uzun tüylü siyah bir kedinin kürküne benziyor."

Dr. Jones saç poşetledikten sonra neşteri aldı ve kurbanın yanına yaklaştı. Bir sonraki adım Y kesisini yapmak ve iç muayeneye başlamaktı.

Matt masadan uzaklaştı. Bree onunla göz göze geldi ve çıkışa doğru başını salladı. Görünüşe göre aynı fikirdeydiler. Olayı çözmesine yardımcı olacağını düşünürse otopsinin tamamını izleyebilirdi, ama otopsiler iğrençti ve soruşturmanın zamanı kısıtlıydı.

"Teşekkür ederim Doktor," dedi Bree.

"İlginç bir şey bulursam sizi ararım." Dr. Jones neşterin ucunu kurbanın köprücük kemiğine bastırdı.

Matt çıkışa doğru döndü. Bree hemen arkasında olduğu halde ön odaya doğru ilerledi. Otopsi odasının kapıları arkalarından kapanırken testere tiz bir sesle çalıŖmaya baŖladı.

"Kedi tüyü herhangi bir yerden gelmiş olabilir." Bree yüz siperini ve maskesini çıkardı. "Tüyleri her yere bulaşmadan evcil hayvan beslemek imkânsız. Uğur Böceği ve Vader'ın tüylerini en tuhaf yerlerde buluyorum. Kayla'nın parıltısından bile daha kötü."

Matt kullanılmış önlüğünü etiketli çöp kutusuna attı. "Brody'nin astarı neredeyse manyetik gibi görünüyor. Torpido gözümde bir tiftik silindiri bulunduruyorum."

"Ve bir tane de masamda." Bree durdu, başını eğdi. "Uzun tüylü siyah bir kedinin kürkü de listeye giriyor."

"Adli tıbbın plastik ambalajdan daha fazla kanıt çıkarmasını umabiliriz." Matt otopsi odasında tek bir şeye bile dokunmamış olmasına rağmen ellerini ovma için lavabonun önünde durdu.

"Parmak izi çıkacağından şüpheliyim." Bree de aynısını yaptı. "Bugünlerde herkes eldiven giymesi gerektiğini biliyor."

"Doğru." Matt ellerini kuruladı. "Bir insan saçı bulmayı umabiliriz."

"Alındaki kelime hakkında ne düşünüyorsun?" Bree sordu.

"Bence bu, cinayetin kişisel olduğu ihtimalini doğruluyor ve çıktığı kadınları araştırarak doğru yolda olduğumuzu gösteriyor."

"Katılıyorum." Bree telefonunu kontrol etti. "At müzayedesine gitmem gerekiyor. Gerçekten zamanımız yok ama çocuklara söz verdim. Onları hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Matt saatini kontrol etti. "Bunu öğle yemeği saatimiz olarak kabul edeceğiz." Bree homurdandı. "Sanki gerçekten bir öğle yemeği saatimiz varmış gibi."

"Todd hâlâ soruşturma üzerinde çalışıyor. Artık yetki devri yapıyorsun, unutma. Bu da yükü paylaşacağınız anlamına geliyor. Daha sonra Monica Linfield ve Farah Rock ile görüşmek için zamanımız olacak."

SUV'ye ulaştılar ve Bree aracın kapısını açtı. "İşin yapıldığını ve Todd'un fazlasıyla yetenekli olduğunu biliyorum."

"Ama?"

"Hâlâ kontrol sorunlarım var."

"En azından hatalarını biliyorsun." Matt başını salladı ve cipe bindiler. "Todd'u sonsuza dek telefonlarla ve evrak işleriyle meşgul edemeyeceğini biliyorsun."

"Olay yerinden sorumluydu."

Matt ona bir bakış attı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Haklısın." Bree ofladı pufladı. "Ama en son bir soruşturmaya daha aktif bir şekilde dahil olduğunda kaçırıldı ve neredeyse öldürülüyordu."

"Evet," diye onayladı Matt. "Ama kendinden şüphe etmeye başlamadan önce oraya geri dönmesi gerekiyor. At binmekle ilgili bir benzetme var. . ."

"Özgüvenine zarar mı veriyorum?"

"Henüz değil," dedi Matt. "Ama onu gizli tutarsanız, bunu ona olan inancınızı kaybettiğiniz Çeklinde yorumlayabilir ve bu da güvenine ciddi bir darbe olur. GÇini yapabileceğinden kuÇku duymanız için size herhangi bir neden verdi mi?"

"Hayır." Bree uzun bir nefes verdi. "Bu göreve uygun olmadığına dair herhangi bir işaret gördünüz mü?"

"Hayır. İyi görünüyor. İşine geri dönmeye hevesli."

Cep telefonunu çıkardı ve Todd'u aradı. "Matt ve benim bir işimiz var. Spencer'ın Electronics Depot'taki müdürü ve iş arkadaşlarıyla görüşür müsün? Yıllardır orada çalışıyor. Bak bakalım herhangi bir düşman edinmiş mi ya da son zamanlarda olağandışı bir davranışını fark eden olmuş mu?"

"Gerçekten mi?" Todd'un sesi neredeyse heyecanlanmış gibiydi. "Evet."

"Hallediyorum." Kapatırken Todd'un sesinde coşku çınlıyordu. Bree telefonunu cebine koydu. Stres çizgileri ağzını çevreliyordu.

"Bu çok zordu."

"Yapılacak en doğru şey buydu. Todd'un sahalara geri dönmesi gerekiyor."

"Biliyorum ama başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Bu davada zaten vurulduk."

"Todd bir polis. Onu olmak istediği şeyden koruyamazsın," dedi Matt. "Ayrıca, istatistiksel olarak devriye gezmek soruşturmalarda çalışmaktan daha tehlikelidir."

"Biliyorum."

Aile içi karışıklıklar ve trafik durdurmaları en kötü olanlarıydı.

Bree'nin telefonu çaldı. Ekrana baktı. "Nick West.

Tekrar."

Matt, "Basınla uğraşmak zorundasın," diye uyardı.

"Biliyorum. Bugün biraz daha bilgi sahibi olduktan sonra bir basın toplantısı yapacağım." Çünkü yeterince ayrıntı vermezse, medya spekülasyon yapacak ve araştıracaktı. Bundan hiç hayır gelmezdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Baş yardımcısı hakkındaki endişesini bastırmaya çalışan Bree motoru çalıştırdı. Matt haklıydı. Bu onun sorunuydu, Todd'un değil.

"At römorku için mi duruyoruz?" Matt yolcu koltuğundan sordu.

"Öyleyiz. Bugün iyimserim." "Güzel."

Eve gitti ve at römorkunu çiftlik kamyonuna bağladılar. Matt büyük pikabı kullandı ve Bree de resmi SUV'siyle onu takip etti çünkü gerektiğinde acil bir duruma müdahale etmek için hazırlıklı olması gerekiyordu.

Müzayedenin toprak alanına park ettiler. Güneş göz kamaştırıcı mavi bir kış göğünde parlıyordu. Bree römorktan bir yular ve ip alıp omzuna astı.

Matt yere kuşkulu bir bakış attı. "Çabuk olalım. Eğer bu çamur çözülürse, karavan saplanıp kalacak."

Bree adımlarını hızlandırdı. Büyük müzayede ahırına gitmek üzere güneşli park alanından ayrıldılar. İçerisi dışarıdan daha soğuktu. Sıra sıra dizilmiş ağıllar arasında yürüdüler. Hayvanların sırtlarından buhar yükseliyordu. Bazıları gergin ayaklarını yere vurarak etrafta dolanıyordu. Diğerleri başları öne eğik duruyordu. Arada bir ince bir kişneme dondurucu havayı delip geçiyordu.

"Ne kadar çok at var." Matt bir gübre yığınının etrafından dolandı. "Hepsini eve götürmek istiyorum."

"Biliyorum." Bree, yedi katırın bulunduğu bir ağılı ve yavrularla dolu başka bir ağılı geçerek önüne odaklandı. Gözüne muhteşem bir kestane rengi kır at çarptı. Ama Bree ona yaklaştığında gözleri irileşmiş ve beyazlaşmıştı. Kadın geri . "Süslü püslü şeylere ihtiyacım yok. Sağlam ve mantıklı olana ihtiyacım var."

Adam en iyi ihtimalle ara sıra binen biriydi ama Bree'nin bir genci düzgün bir şekilde eğitecek ne becerisi ne de zamanı vardı. Ayrıca, ahırda ve otlakta vahşi bir çocuk gibi koşan Kayla'yı da düşünmek zorundaydı. İyi huylu, olgun bir at yaşam tarzlarına uyum sağlayabilirdi.

İleride, yarım düzine at bir ağılin köşesinde bir araya toplanmıştı. Dirseklerini en üstteki tahta çıtaya dayayarak hayvanları değerlendirdi. "Standartbred'in görünüşünü beğendim. Üç altmış beş numara." Atın kalça etiketindeki numaraya atıfta bulundu. Bree ağıla girdi ve Standartbred'i kolayca kenara çekti. Koyu kahverengi postu tüylüydü ve çamurla kaplanmıştı. Bree yuları başından geçirirken bakışları yumuşaktı. Bir centilmen gibi işbirliği yaptı, tokayı kolayca için başını birkaç santim eğdi. Boynunun tepesini okşadı ve o da onun dokunuşuna doğru eğildi.

Matt kapıyı açtı ve o da kahverengi atı koridora doğru götürdü. Hayvanlardan dördü geri çekildi, ama kocaman siyah bir at kapıya yığıldı ve Matt mandalı kapatmadan önce kocaman gövdesini içeri sokmaya çalıştı. Matt elini atın burnuna koyarak onu durdurdu. Yük atı göğsünü çıtalara bastırdı. Tahtalar inledi.

"Sakin ol, koca oğlan. Dostun birazdan dönecek." Matt koca kafasını kaşıdı.

Matt ipi tutarken, Bree de Standartbred kısırağını inceledi.

"Uzman değilim ama ilk düşündüğümden daha genç görünüyor." Elini adamın yan tarafında gezdirdi. Çamurun altında kaburgaları olması gerekenden biraz daha fazla çıkıntı yapıyordu ama çok kötü durumda değildi. "Biraz kilo ve iyi bir tımar yardımcı olacaktır."

Matt, "Çok sessiz," dedi.

"İyi davranışları var." Atın omurgasını yokladı. At tepki vermedi. Bir dizini büktü ve Matt'ten ayağını kaldırmasını istedi.

"Elbette." Onu inciklerinden tutup kaldırdı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi atın sırtına .

Kahverengi at, sadece yuları ve ipi olan kalabalık ahırda bile koridorda bir aşağı bir yukarı tırıs gidiyor, dönüp duruyordu.

Sorulduğunda kibarca durdu. Onu Matt'e geri getirirken yürüyüşünde bir aksama olduğunu fark etmedi.

Bree yere düştü. "Erin daha deneyimli bir at kadınıydı. Keşke burada olsaydı." Kalbinin arkasındaki ani baskıyı ovuşturdu.

Çoğu zaman kız kardeşinin ölümünü kabullenmiş gibi hissediyordu ama keder hâlâ rastgele anlarda onu pusuya düşürüyordu ve sanki kendi mutluluğu kız kardeşinin hayatı pahasına olmuş gibi ara sıra kendini suçlu hissediyordu. Çocuklarla -Matt'le- yaşadığı yeni hayat, mümkün olduğunu bile bilmediği bir zenginliğe sahipti.

Matt bir elini onun omzuna koydu. Matt'in dokunuşu onu şimdiki zamana geri getirdi. "Kız kardeşin senin mutlu olmanı isterdi ve bugün yaptığın şey onu çok heyecanlandırırdı."

"Her zaman ne düşündüğümü nasıl biliyorsun?"

"Uyum içindeyiz." Gülümsemesi kadının içine sıcaklık yaydı.

"Öyleyiz." Her türlü memnuniyeti hissederek ata geri döndü.

"Adam'ın istenmeyen atları kurtarmaya yönelik aile geleneğini sürdürmek istemesi çok güzel."

"Doğum günü için tek istediği bu," dedi.

Memleketine geri döndüğünden beri kardeşiyle olan ilişkisi de derinleşmişti. İkisi de çaba göstermişti ve isimden öte bir aile olmaya başlamışlardı.

Ağılın yan tarafına asılmış bir sayfayı kontrol etti. "Üç altmış beş numara, Amiş arabası atı, binmek ve sürmek için kırılmış. On yedi yaşında. Hepsi bu kadar yazıyor." Kağıdı asılı olduğu dosyaya geri koydu.

"Ondan hoşlanıyorum."

"Ben de," diye onayladı Bree. "Amiş arabası atları yüksek kilometre yaparlar ama trafiğe ve gürültüye alışık oldukları için genelde uysal olurlar. Sağlam görünüyor."

Ellerini atın bacaklarında aşağı yukarı gezdirdi. Toynaklarının altında çok fazla asfalt olan bir at için beklenen şekilde bazı yumrular ve tümsekler vardı. Ayaklarını kaldırdı ve toynaklarını inceledi. "Kırılması gerekiyor ama ayakları iyi durumda." Yıllarca çalışan bir hayvan olduktan, Bree'nin çiftliğinde yaşadıktan ve

Bu yakışıklı çocuk için ara sıra kolay bir patika sürüşü güzel bir emeklilik olacaktır.

"Ona teklif verecek misin?" Matt atın boynunu okşadı.

Toz kabardı.

"Öyleyim." Bree onu kafese geri koymaktan nefret ediyordu ama o isteyerek gitti. "Bu doğru hissettiriyor."

İki at birbirini selamlarken, rahvan at kişnedi.

"Peki ya arkadaşı?" Matt atı işaret etti.

Bree tekrar kâğıda baktı. "Percheron, ayrıca binmek ve sürmek için kırılmış. On dört yaşında."

"Çok fazla at var."

"Evet." Bree gözlerini kaçırmak için kendini zorladı. Hepsini kurtaramazdı. Ama kahretsin, onun hüzünlü mırıltısı göğsündeki acıyı tazeledi - Erin için duyduğu kederi barındıran aynı yer. Cins bir atla ne yapabilirdi ki? Dev gibiydi, boyu on sekiz ele yakındı.

Matt, "Arka bacağında bir kesik var," dedi.

Bree geri döndü ve Percheron'un yarasını değerlendirmek için başını eğdi. Kalçasının üstünden kan damlıyordu. "Taze görünüyor. Muhtemelen tekmelenmiş."

Matt'in sesi gerginleşti. "Topallık iyi bir yuva bulma şansını artırmaz. Muhtemelen öldürme alıcısı tarafından alınacaktır."

Bree içini çekti. "Muhtemelen."

"Böyle bir ata binebilir misin?"

"Kesinlikle. Percheronlar savaş atlarıydı. Şövalyeleri ve ağır zırhları taşımak için büyük, güçlü atlara ihtiyaçları vardı."

"Kendi atımla ilgileniyor olsaydım, bana ne tür bir at önerirdiniz?" Matt gözlerini Percheron'a dikerek sordu.

Bree soğuk ellerini ceketinin ceplerine soktu ve ağılı inceledi. Percheron kocaman burnuyla Standartbred'i dürtüyordu. Gerçek bir yük hayvanıydı, muhtemelen çiftlikteki ağır işleri o yapmıştı. Sabanlardan ağaç kütüklerine kadar her şeyi onun çektiğine bahse girebilirdi.

Tekrar Matt'e döndü. İri kemikli, 1.80 boylarında bir adamdı. Kırmızımsı kahverengi saçları ve kesilmiş sakalıyla Bree'ye sık sık Hollywood Vikinglerini hatırlatıyordu ama bugün belki bir ortaçağ şövalyesi daha iyi bir karşılaştırma olabilirdi. Kesinlikle bir geniş kılıç ya da savaş baltası sallayabilecek kapasitedeydi.

Matt'le dev atın arasına baktı ve gülümsedi. "Büyük bir tane."

Matt sırtarak karşılık verdi. "Onu kontrol edebilir miyiz?" "Hadi bakalım."

Percheron, bir köpek yavrusu kadar hevesli bir halde Matt'i ağıldan çıkarken takip etti. Neyse ki bir yular , çünkü Bree'nin getirdiği yular onun devasa kafasına yetecek kadar büyük değildi. Bree onun yemek tabağı büyüklüğündeki ayaklarını teker teker kaldırdı. Ellerini vücudunda ve bacaklarında gezdirip ağrıyan yerlerini ararken sessizce duruyordu. Arkadaşı gibi o da biraz zayıftı ama aşırı derecede değil. Yarık onu endişelendirmişti. "O bacağını destekliyor. Sağlamlığını tam olarak değerlendiremiyorum."

Matt elini kaslı boynunun dibindeki yaka izlerinde gezdirdi. "Çok çalışmış."

". "

"Bununla ilgileniyor musunuz Şerif?" diye sordu titrek bir ses.

Bree arkasını döndüğünde ağır bir kanvas ceket ve iş botları giymiş yaşlı bir adamın yaklaştığını gördü. Louis L'Amour romanlarından fırlamış gibi görünüyordu.

"Belki." Standardbred'i işaret etti. "Şu kısırağı da düşünüyoruz. İkisi hakkında da bir şey biliyor musun?"

"Var." Yaşlı adam elini uzattı. "Ben Stanley Dutt. Burada çalışıyorum."

Bree onun romatizmalı elini nazikçe sıktı ve Matt'i tanıştırdı.

"Abrams çiftliğinden geldiler. Yaşlı Josiah yaklaşık bir yıl önce öldü. bir ay önce. Oğlu çiftliği devralmak istemiyor, o yüzden her şeyi satıyor." Dutt başını salladı. "Her neyse, bunlar iki güzel hayvan. Biraz yıpranmışlar ama ikisi de hala çalışmaya istekli. Standartbred sağlam bir araba atıydı." Öne doğru uzandı ve Percheron'un burnunu okşadı. "Bu iri adam korkutucu görünüyor ama Josiah'nın torunları onun karnının altında koşar ve eysiz üzerine binerlerdi, böyle bir davranışı savunduğumdan değil.

Sadece atın ürkek ya da utangaç olmadığını söylüyorum. Yeterince ilgi göremiyor."

"Bilgi için teşekkürler." Bree ata geri döndü.

Şimdi yaşlı adamın hikâyesini test etme zamanıydı. "Beni güçlendir." "TAMAM." Matt ona destek verdi.

Bree kendini atın sırtındaki bir çocuk gibi hissetti. Atın bacağındaki yaraya hürmeten onu koridorda birkaç adım yürüttü. İpini boynuna geçirdi ve onu dar bir park yerindeki bir otobüs gibi döndürdü. Onu Matt'e geri getirdi. "Tam bir centilmen gibi davranıyor."

"Tabii ki öyle." Dutt arka cebinden bir kutu tütün çıkardı ve yanağıyla sakızı arasına bir tutam sıkıştırdı.

"İyi bir şey." Matt sıırttı. "İki bin kiloya yakın olmalı."

"Onu gerçekten istiyor musun?" Bree sordu.

"Evet." Matt Percheron'u ağıla geri koydu. "Onu senin evine bırakabilir miyim?"

"Tabii ki. Zaten neredeyse her gün oradasın." Sırıttışı genişledi. "Öyleyim."

"O zaman gidip biraz at alalım."

"Sevindim." Dutt toprağa tükürdü. "Onlar için endişeleniyordum." döndü. "Sana iyi şanslar."

"İsimlerini biliyor musun?" Bree ona seslendi.

"Yeni hayatları için yeni isimleri hak ediyorlar, öyle değil mi Cha?" diye omzunun üzerinden cevap verdi.

Bree Standartbred'i makul bir fiyata aldı. Ancak öldürme alıcısı Percheron'la çok ilgiliydi ve Matt kilo başına fiyatın üzerinde teklif vermek zorunda kaldı. Yine de kısa bir süre sonra evrak işlerini tamamladılar ve iki atı otoparka doğru yürüttüler.

"Sadece bir atı eve getirmek için hazırlandım." Her iki ata da tek kovadan su içirdi. "Saman ağını paylaşmak zorunda kalacaklar."

"İyi olacaklar." Matt, hayvanların atıştırma haklarını paylaşabilmeleri için ağır karavanın bölmesine yerleştirdi. "Kısa bir yolculuk olacak."

Hayvanların ikisi de hiç tereddüt etmeden yüklendi. Percheron başını biraz eğmek zorunda kalsa da bunu isteyerek yaptı.

Matt çiftlik kamyonetinin direksiyonuna geçti. "Bu çok güzel."

"Öyle." Geri adım atarak adamın aracın kapısını kapatmasına izin .

Camı indirdi. "Sadece kısa bir süredir birlikte olduğumuzu biliyorum ama bununla ilgili her şey" -Matt kamyonun arkasına bağlanmış römorka doğru el salladı- "doğru hissettiriyor."

Sanki birlikte bir şey inşa ediyorlarmış gibi -hâlâ büyümek için bolca yeri olan bir şey. Bu his Bree'nin içini sıcaklıkla doldurdu, tıpkı açık bir kış gününde güneşin altında durmak gibi.

Koşu bandının üzerine çıktı ve açık pencereden onu öptü. "Katılıyorum."

Matt de onu öptü. "Yeni bebeklerimizi eve götürelim ve yerleşmelerini sağlayalım."

"Çocuklar çok heyecanlanacak." Bree de onların sevincini paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Onları mutlu görmek kadar hiçbir şey ona zevk vermiyordu. "Belki de bakıma muhtaç bazı hayvanlar çocukların Noel'i atlatmasına yardımcı olur."

"Erin'siz bir ilk hepiniz için zor olacak."

"Öyle olacak." Bree tekrar karavana baktı. Bunu kolaylaştırabilir miydi, yoksa yeniden alevlenen keder, gereken iyileşme sürecinin bir parçası mıydı? İlkini diledi ama ikincisini kabul etmek zorunda kalacağından şüphelendi. "Kayla ikisine de isim vermek isteyecektir."

Matt güldü ve bağparmağını omzunun üzerinden salladı. Kayla'nın kendi küçük atını kastederek, "Bu koca oğlan Balkabağı'na benzemiyor," dedi. "Ya da bir Disney karakterine."

"Ha! İyi şanslar." Matt'in sekiz yaşındaki hevesli ve ısrarcı bir çocuğun yüzlerce isim önerisiyle karşılaşmasını izlemek için sabırsızlanıyordu.

Bree kendi aracına döndü ve at römorkunu otoparkın dışına kadar takip etti. Yarım saat sonra çiftliğe park ettiler. İçini bir hoşnutluk kapladı. Böyle bir ev işinden hoşlanacağı kimin aklına gelirdi?

Cipten atladi ve ahırın kapılarını açtı. Balkabağı, İsyan ve Kovboy mera kapısında durmuş, ne olacağını merak ediyorlardı.

yeni gelenler. "Başka bir bölme hazırlamam için bana birkaç dakika verin."

Toprağı tırmıkladı, taze saman serdi ve bir kovaya su doldurdu. Dışarı çıktığında Dana ve çocukların evden çıktığını gördü. Okul bazı idari nedenlerden dolayı yarım gündü. Bree takip edemiyordu. Dana kısa ve dağınık sarı-gri saçlarının üzerine parlak mavi bir şapka takmıştı. Luke yüzü kadar geniş bir sırıtış takıyordu. Kayla heyecanlı bir çığlık atarak verandanın merdivenlerinden fırladı.

Luke küçük kız kardeşini kapüşonundan yakaladı. "Sakin ol. Bunlar yeni.

Onları ürkütmeyelim."

"TAMAM." Kayla yavaşlayarak bilinçli bir yürüyüşe geçti.

Dana ellerini parkasının ceplerine soktu. "Bir tane aldın mı?"

"İki tane var." Matt karavanın arkasındaki rampayı indirdi, sonra yan kapıyı açtı. Standartbred'i rampadan aşağı indirdi. "Bu Adam için."

Dana uzanıp boynunu okşadı. "O çok tatlı."

"Onu seviyorum!" Kayla ellerini dua eder gibi çenesinin altında kenetledi.

Bree kahverengi atın ipini aldı. Çocuklar onu sevmek için yanına geldiler. At başını eğdi ve ceplerini kokladı. Eski sahibinin torunlarının ona ikram getirdiğinden şüpheleniyordu.

Matt Percheron'u karavandan çıkardı.

"Vay anasını," diye düzeltti Dana. "O bir tank."

"O benim tankım." Matt atın kulağının arkasını ovuşturdu. Durduğunda, Percheron sanki daha fazla hayvan istiyormuş gibi onu hafifçe dürttü.

"Senin de atın var mı?" Luke sordu. "Çok

havalı." "Gerçekten senin mi Matt?" Kayla .

Percheron onun coşkusu karşısında gözünü bile kırpmadı. Bunun yerine, Kayla burnunu okşayabilsin diye başını eğdi, sonra burnunu çekti ve Kayla'nın kıyafetlerinin üzerine sümüklü saman üfledi. Bir çiftlik çocuğu olarak ceketindeki pisliğe gözünü bile kırpmadı. Kayla küçük elini onun burun deliklerinin arasına koydu. Ağzı neredeyse saygılı bir "O" ile açıldı. Kelimeyi uzatarak söyledi. "Adı ne?"

Matt, "Henüz bilmiyorum," dedi.

"Mulan'ın atı Khan'a ya da *Brave*'deki Angus'a benziyor." Kayla Disney hayvanları konusunda uzmandı. "Ama Canavar da olabilir."

"Canavar." Luke güldü. "Bunu sevdim."

Matt, "Bir çizgi filme adını vermek için fazla büyük," diye itiraz etti.

"Vay canına." Dana atın etrafında dönerek ona geniş bir alan bıraktı. "Çok büyük."

Matt, "Şimdiye kadar oldukça uysal davrandı," dedi.

Dana yaklaştı ve çekingen bir şekilde elini uzattı. Doğma büyüme şehrili bir kız olarak, Bree'nin çiftliğine taşınana kadar atlarla pek haşır neşir olmamıştı. Burunları okşuyor ve havuç dağıtıyordu ama Bree henüz arkadaşını ata binmeyi öğrenmeye ikna edememişti.

Percheron boynunu dikleştirdi ve Bree atın Dana'ya kirpiklerini kırptığına yemin etti.

"Çok çekicisin." Dana bir adım öne çıktı ve onun boynunu okşadı.

Bree Luke'a döndü. "Onları yerleştirdikten sonra işe dönmek zorundayım. Veteriner bir saat içinde Percheron'un bacağına dikiş atmaya gelecek. Sen misin?"

"Elbette." Luke'a annesinin binicilik yeteneği miras kalmıştı. Matt'ten ipi aldı. "Şimdilik bacağını hortumla yikasam iyi olur."

"İyi düşünmüşsün." Bree, Standartbred'i ahıra götürdü, yeni ahırına yerleştirdi ve ona biraz saman verdi.

Birkaç dakika sonra Luke atı içeri getirdi ve bir kenara koydu.

Kayla da onları takip etti. "Adam Amca'yı arayıp ona söyleyelim mi? Çok heyecanlanacak."

Bree büyük atın ahır kapısının üzerinden bir parça saman attı. Hevesli küçük kıza baktı. "Ona sürpriz istediğini sanıyordum?"

". Ama ona hemen şimdi söylemek istiyorum." Kayla ayak parmaklarının üzerinde zıpladı.

Bree telefonunu çıkardı ve hoparlörden kardeşinin numarasını çevirdi. Adam'ın kayıtlı sesi mesaj bırakmasını istemedi önce arama üç kez çaldı. "Adam, ben Bree. Bu mesajı aldığında Luke'u ara." "Bitir" e bastı. "İşte. İkiniz karar verebilirsiniz"

Geri aradığında ona ne söyleyeceğimi." Kardeşi çalışırken unutkan ve dalgın olabildiği için ona da aynı mesajı içeren bir mesaj gönderdi.

"Karar veremiyorum!" Kayla tekrar zıpladı, yüzü mutlu bir çatışma içinde buruşmuştu.

Bree sıırttı. Bu karar Kayla için iyi bir dikkat dağıtıcı olacaktı, yaklaşan bayramı annesi olmadan kutlamayı düşünmekten ya da daha da kötüsü Erin'in hızla yaklaşan ölüm yıldönümünü düşünmekten daha iyi olacaktı.

"Gidebilirsin, Bree Teyze." Luke kapıyı kilitledi. "Ben ."

"Öyle olduğunu biliyorum." Sonsuz gibi görünen bir büyüme atağının ortasında, ondan birkaç santim daha uzundu. Başını onun omzuna yasladı. "Keşke sizinle takılabilseydim ve bu anı sizinle paylaşabilseydim."

"Yaptığın şey önemli," dedi Luke. "Daha sonra takılırız." "Yardım ettiğin için teşekkürler." Bree'nin gözleri buğulandı. Lanet olsun.

Bu neden

bu kadar sık olur mu? Gururlu ya da mutlu olmasından başka bir nedeni yoktu.

"Aile böyle yapar, değil mi?"

Bree, ailelerin ne yapması gerektiğini hâlâ öğreniyormuş gibi hissetse de, "Doğru," diye onayladı. O zamana kadar, tamamen boşa kürek çekiyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Scarlet Falls'a giderken, Matt yolcu aracının camından manzaranın geçişini izledi. Yaptığı Geyin gerçek büyüklüğü kafasına dank etti. "Bir at satın aldığıma inanamıyorum."

"Ben de öyle." Bree direksiyonun arkasından ona sıırttı. "Ve bu bir *sürü* at demek."

Matt kısa süreli bir tedirginlik yaşadı, sonra bunu geri itti.

"O kadar endişeli görünme." Bree ona baktı. "Bacağı muhtemelen iyileşecektir. Ama en kötü ne olabilir ki? Topallar ve sen de iki bin kiloluk bir köpeğin gururlu sahibisin, öyle mi? Büyük köpekleri seviyorsun."

"" Matt güldü. "Ve ."

"Onu kurtardınız çünkü kalbinizi çaldı. Onu bir gösteri atlama adayı olarak satın almadınız."

"Haklısın." Matt alıcı pişmanlığını bir kenara itti. At, düşünmeden satın aldığı yeni bir araba değildi. Yaşayan, nefes alan bir yaratıktı ve inmek için güvenli bir yere ihtiyacı vardı; Matt, binek atı olarak potansiyeli ne olursa olsun ona bunu verecekti.

GPS geldiklerini duyurdu ve Bree Monica Linfield'in apartman kompleksine döndü.

Matt sıra sıra dizilmiş lüks araçları inceledi. Küçük kasaba Grey's Hollow'a komşuydu. Scarlet Falls'un kendi polis departmanı olmasına rağmen, Randolph County'nin bir parçası olarak Bree'nin yetki alanına da dahildi.

Bree bir cipi işaret etti. "İşte onun Audi Q5'i."

Matt, "Beyaz bir tane," dedi.

Boş park yerleri, gerçek birimlere karşılık geldiği açıkça belli olan numaralarla işaretlenmişti. Bree cipini bir sıranın içine çekti.

üzerinde MİSAFİR OTOPARKI yazıyordu. Araçtan indiler ve küme posta kutusunun yanından geçtiler. Üniteler, bakımlı yeşil alanlardan oluşan bir dikdörtgenin etrafında U şeklinde dizilmişti.

Matt, Monica'nın ön kapısını çaldı. Bree sahanlığın diğer tarafında duruyordu, bu yüzden kapıyı çevrelediler. Önceki günkü vurulma olayı zihninde tazeydi.

Kapı açıldı ve uzun boylu, ince esmer bir kadın onlara göz kırptı. Monica Linfield'in ehliyet fotoğrafı onun hakkını vermiyordu. Matt, Bree'nin dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünüyordu. Ama bu modelin, uzun, parlak saçları ve dramatik bir makyajla vurgulanmış zayıf, kemikli yüzüyle, sanatsal bir şekilde muhteşem olduğunu da fark etmemiş olamazdı. Siyah yoga pantolonu ve ince beyaz kazağı uzun bacaklı bedenini sarıyordu. Göz kamaştırıcıydı, ama onda aynı zamanda ... fazla dengeli olan bir şey vardı? Hayır, fazla *poz vermişti*. Duruşu, dudaklarının koyu kırmızısı ve takma kirpiklerinin kalınlığı kadar doğal görünmüyordu.

Üniformalarını taradı, sonra kaşları endişeli bir V harfi çizdi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Şerif Taggart." Bree Matt'e doğru işaret etti. "Bu da Kriminal Müfettiş Flynn."

"Hanımefendi." Matt başıyla onayladı.

Bree tekrar kadına döndü. "Siz Monica Linfield mısınız?"

Gözleri irileşti ve duruşu telaşla gerildi. "Evet.

Sorun nedir?"

Polisin kapıya dayanması nadiren iyi haber anlamına gelirdi.

Bree onu bekletmedi. "Spencer LaForge'u tanıyor musun?" Kadın başını salladı ve omuzları öne doğru kıvrıldı.

Bree devam etti. "Size onun hakkında birkaç soru sormak istiyoruz."

Sanki ağlayacakmış gibi gözleri nemle parladı. Gözlerini kırptırdı. Belli ki Spencer'ı unutamamıştı. İki koluyla kendi beline sarıldı. "Neden?"

Matt gözlerin üzerinde olduğunu hissetti ve başını çevirdi. Bir komşusu posta kutusunun yanından onu izliyordu. Matt onun bakışlarıyla karşılaştıkça, yağlı kadın hızla gözlerini kaçırdı, anahtarını yuvaya soktu ve postasını aldı. Matt tekrar Monica'yla yüz yüze geldi.

Bree tereddüt etti. Belli ki Monica'ya Spencer'ın ölümünü kapının eşiğinde dururlarken söylemek istemiyordu.

"İçeri gelebilir miyiz?" Matt nazik bir sesle sordu.

"TAMAM." Monica isteksiz görünse de kapıyı daha geniş açtı ve onlara yer açmak için geri çekildi.

Bree ve Matt eşikten geçerek, tuhaf bir şekilde mükemmel görünen, oturma odasından çok bir fotoğraf çekimine benzeyen şık ve modern bir alana girdiler.

Monica kapıyı kapattı. "Lütfen ."

Adımları sanki soluk gri duvardan duvara değil de pistte yürüyormuş gibi süzülerek odayı geçti. Beyaz deri bir kanepenin önünde durdu. Uzun bacaklarını zarifçe katlayarak minderin üzerine uzandı, kucağına bir yastık aldı ve ona sarıldı.

Bree onun yanına oturdu. Matt kalem bacaklı sandalyeye oturdu ve ağırlığını taşımasına neredeyse şaşırdı. O sıksa bacaklar titanyum olmalıydı.

Bree katlanmış ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Haberleri gördünüz mü hanımefendi?"

"Hayır." Monica başını salladı. "Dün bütün gün mayo çekimindeydim. Rüzgâr makinesi sürekli arızalanıyordu. Çalıştırdıklarında ise sadece yüksekte çalışıyordu. Yönetmen saatlerce bağırı. Kafası patlayacak sandım. Ne felaket." Sanki anısı başını ağrıtıyormuş gibi şakağına dokundu. "Eve geç geldim, doğruca yatağa gittim ve bu sabah uyudum. Yarın yine çalışmak zorundayım ve dinlenmeye ihtiyacım vardı."

"Spencer LaForge dün akşam öldü," dedi Bree. Sözleri bir tanığı sorgulamaktan çok bir ölüm bildirimine benziyordu.

"Spencer öldü mü?" Şok, Monica'nın yüz ifadesini birkaç saniyeliğine kararttı. Sonra gözyaşlarına boğuldu.

Matt tek kelime etmeden sehpanın üstünden bir kutu mendil alıp ona uzattı.

Kutuyu aldı ve kırık bir sesle "Teşekkür ederim," diye hıçkırdı.

Matt, "Kaybınız için üzgünüz," dedi.

Monica ve Spencer sadece birkaç kez çıkmışlardı ama Spencer'ın ölüm haberi onu çok üzmüştü. Yine de duygularında tamamen gerçek olmayan bir şeyler vardı. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu ama yüzü garip bir şekilde ifadesizdi. Monica bir modeldi ama belki iyi bir oyuncuydu da. Yaşadığı şok sahte olabilirdi. Onda bir tuhaflık vardı. Matt genellikle insanların duygularını okumakta daha iyiydi.

"Özür dilerim." Nefesleri kesildi. Kutudan bir mendil aldı ve gözlerini kuruladı. Derin ve titrek bir nefes alarak kendini toparladı ve uzun saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırdı. "Ona ne oldu?"

"Öldürüldü." Bree belirsiz kaldı.

"Öldürüldü mü?" Monica'nın sesi cızırtılıydı. "Araba kazasında falan mı?"

"Hayır, hanımefendi." Bree ona ne kadar bilgi vereceğine karar veriyormuş gibi durakladı. "O öldürüldü."

"Öldürüldü mü?" Monica hıçkırarak ağladı.

Birkaç saniye mendile sarılıp ağladı, sonra ürperdi ve başını kaldırdı. Her nasılsa ağlamak gözlerini kızartmamış ya da şişirmemişti. Cildi hâlâ kusursuzdu. Hem yıkılmış *hem* de kameraya hazır görünmeyi başarmıştı.

Bileğinden elastik bir bant çıkardı, uzun saçlarını topladı ve başının üstünde bir topuz yaptı. Uzun dallar yüzünü çerçevesliyordu. "Geçen hafta ilişkimizi bitirdi." Daha fazla gözyaşı dökülmekle tehdit ediyordu. Gözleri parladı, öfkeyle parladı ve sonra tekrar hüzne dönüştü.

"Nedenini söyledi mi?" Bree sordu.

Başını sertçe salladı. "Pek sayılmaz. Kimyamızın yeterince güçlü olmadığına dair bir şeyler söyledi." Yüzü gerildi ve sonraki sözleri acı geldi. "Ama kimyamız benimle yatacak kadar iyiydi."

Bree onaylamayan ama empati kuran bir ses çıkardı. "Onunla kaç kez çıktınız?"

Monica cevap vermek yerine tekrar hıçkırmaya başladı. Soruyu geçiştirmeye mi çalışıyordu? Yine verdiği yanıt pek gerçekçi gelmedi ve Matt nedenini anlayamadı.

Bree, Monica'nın kendini toparlamasını bekledikten sonra soruyu tekrarladı. "Spencer'la kaç kez çıktınız?"

"Beş." Monica burnunu çekti. "Ama bana daha fazlası gibi geldi. Sonra, beşinci randevumuzdan sonra bana bir mesaj gönderdi ve ilişkimizin bittiğini söyledi. *Hissetmiyordu*. Buna inanabiliyor musunuz? Benden lanet bir mesajla ayrıldı." Matt'e baktı.

"Bu çok kabaydı," dedi üzüntüsünü dile getirerek. Sonra da kızgınlığını dürttü. "Bu seni kızdırdı mı?"

Bree, "Ben olsam çok öfkelenirdim," diye onayladı.

"Tabii ki kızmıştım," diye tersledi Monica. Sonra bir parmak eklemine ağzına bastırdı. "Kızgındım, üzgündüm ve depresyondaydım." Yanağından bir damla gözyaşı sildi. "Daha önce hiç terk edilmemiştim."

İşte Matt buna inanabilirdi.

"Öldüğüne inanamıyorum," dedi Monica.

Bree araya girdi. "Evine gittin mi?" Monica başıyla onu onayladı. "İki kez."

"Yılanlarını gördün mü?" Matt sordu.

Kaşlarını çattı, gözleri kısıldı. Sözleri kırılmıştı, sanki gücenmiş gibiydi. "Umarım bu uygunsuz bir örtmece değildir."

Matt hiç espri yapmadan, "Hayır, hanımefendi," dedi. Göz teması kurdu. "Spencer'ın sürüngen koleksiyonu vardı, yılanlar da dahil."

"Oh." Monica ürperdi. "Ben görmedim ve garip bir koleksiyonu olduğundan da hiç bahsetmedi."

"Dün bütün gün çekimde olduğunuzu söylemişsiniz. Saat kaçta bitirdiniz?" Bree sesini sıradan tuttu ama soru çok önemliydi.

Monica kanmamıştı. Gözyaşları tıpkı bir musluğu sıkılmış gibi kesilmişti. "Benden bir mazeret mi istiyorsun?"

"Bir tane olsaydı harika olurdu." Bree bir omzunu kaldırdı. "Ne kadar çok insanı hızlıca eleyebilirim o kadar iyi. Çekim ne zaman ve nerede yapıldı?"

"Dün gece sabah sekizden dokuza kadar çalıştık." Monica onlara bir ofis parkındaki bir stüdyonun adresini verdi.

"Bütün gün orada mıydın?" Bree sordu.

Monica başıyla onayladı. Matt cebinden telefonunu çıkarıp not uygulamasını açtı ve adresi yazdı. "Saatlerinizi doğrulayabilecek bir iki kişinin adını verebilir misiniz?"

"Elbette." Monica sehpanın üstünden telefonunu aldı ve iki isim ve telefon numarası okudu. "İkisi de çekimde benimle çalışan modeller."

"Teşekkür ederim." Matt isimleri ve numaraları not etti, sonra cep telefonunu cebine geri koydu. "Spencer hiç tehdit aldığından ya da kavga ettiğinden bahsetti mi?"

Monica telefonunu kucağına indirdi. "Hayır, ama bana karşı gerçekten ne kadar dürüst olduğundan emin değilim. Ayrılık samimiyetsiz geldi. Bir hafta bana aşık oluyordu. İki kez birlikte olduktan sonra beni unuttu. Açıkçası kendimi kullanılmış hissettim."

Bree görüşmeyi tamamladı ve onun aracına döndüler. Direksiyonun arkasına geçti. "Gerçek mi yoksa sahte gözyaşları mı?"

"Her ikisi de." Matt yolcu koltuğunda emniyet kemerini bağladı. "Ayrıldıkları için kızgın ve üzgündü. Onun ölümü üzerine döktüğü gözyaşları o kadar gerçekçi gelmedi."

"Benim izlenimim de buydu." Bree şöyle bir baktı. "Yine de gözyaşları konusunda pek iyi değilimdir."

Matt omuz silkti. "Ben büyürken ev Cady'nin arkadaşlarıyla doluydu. Onlar ergenlik çağındayken, birileri hep ağlardı. Benim sınırlı deneyimime göre, gerçek gözyaşları genellikle dağınık olur. Bayan Linfield rujunu ya da rimelini bulaştırmazdı."

"İyi gözlem." Bree kaldırımdan uzaklaştı. "Yine de onun mazeretini doğrulamamız gerekiyor. Şu film stüdyosunun adresini GPS'e girebilir misin? Oraya gitmek istiyorum."

Stüdyoya vardıklarında Matt içeri girip bir kameramanla konuştu, ama önceki gün çalışan ekiple aynı ekip değildi. Resepsiyon görevlisinin masasında durdu ve genç kadın stüdyo programını kontrol edip çekim saatlerini teyit etti. Ayrıca bir önceki günün güvenlik kamerası görüntülerini de alıp Matt'e e-posta ile gönderdi.

Arabaya döndüğünde Bree spiralli bir not defterine bir şeyler yazıyordu. "Monica'nın iki model arkadaşı da onun mazeretini doğruladı."

Matt, "Ama onlar onun arkadaşları, yani bu o kadar da önemli değil," dedi. "Stüdyonun güvenlik kamerası kayıtları elimde."

"Todd'a iletin. Bir yardımcısına inceletebilir."

Kanıtlar artıyordu. Umarım, gerçeği yalandan ayırmaya yetecek kadar birikirlerdi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Todd bir yığın evrakın üzerinde duruyordu. Midesi gurulduyordu. Öğle yemeğini kaçırmıştı. Arabaya servis yapan bir yerden koşarak geçmeyi düşündü ama direndi. Bir IRONMAN yarışması için antrenman yapıyordu ve fast food'dan uzak durmaya çalışıyordu. Günaha boyun eğmek yerine Cady'ye mesaj attı.

HAVE TIME FOR A LATE LUNCH?

YES diye cevap verdi. **YOUR PLACE?**

O yazdı, **PERFECT.**

Birkaç aydır Matt'in kız kardeşiyle çıkıyordu. Kaçırılma travmasından sonra Todd, önemli bir soruşturmanın ortasında bile olsa normal bir faaliyet için küçük bir zaman ayırmanın dengesini korumasına, stresini yönetmesine ve tükenmişliğini azaltmasına yardımcı olabileceğini öğrenmişti.

Eskiden *öz bakım* terimine gözlerini devirirdi ama artık devirmiyor. Gelecekte aktif olarak 7/24 çalışmamaya çalışacaktı. Herkesin nefes almaya ihtiyacı vardı.

Arabayla eve gitti. Cady'de anahtar vardı ve o geldiğinde çoktan içeri girmişti. Sarı labradoru Goldie onu kapıda karşıladı. Yedi aylıkken uzun bacaklı, iyi huylu bir çiğneme makinesiydi. Todd onu, bir arkadaşı son büyük vakada öldükten sonra evlat edinmişti.

-Todd'un kaçırıldığı zamanki.

Goldie onun bacağının üzerinde zıpladı ama istendiğinde oturdu, yine de poposu yerde zıpladı. Todd botlarını çıkardı ve dolaba, Cady'ninkilerin yanına koydu. Ayakkabılarını bir arada görmek evini daha bir yuva gibi hissettiriyordu.

"Onu çoktan yrttm." Cady ocağın başında durmuş, elinde bir spatula tutuyordu. Kot pantolon, sweatshirt ve kalın çoraplar giymişti. Yz çıplaktı ve uzun ilek sarısı saçları at kuyruğ şeklinde toplanmıştı. "Zamanınızın az olduğnu biliyorum, bu yzden ğle yemeğine başlayabileceğimi dşndm."

Todd kızın at kuyruğnu kenara çekti ve ensesine bir pck kondurdu. "Ne yiyoruz?"

Ona yaslandı. "Izgara peynirli sandviçler ve domates orbası." Sandvileri çevirdi, sonra çorba tenceresini karıştırdı.

Yemeğ masaya getirdiler ve sessiz bir ğle yemeğ için oturdular. Goldie başını Todd'un ayağına koyarak uyudu. Cady kurtarılan kpeklerle ilgili kaydettiğ ilerlemeden bahsetti. Zihinsel bir molaya ihtiyaçı olan Todd sadece dinledi.

Sanki onun zamana ihtiyaçı olduğnu biliyormuş gibi, "Davan nasıl gidiyor?" diye sormadan nce on dakika boyunca konuştu.

"yok."

Ona alışkın değrlendirici bakışını attı, refleksle cevap vermediğni iki kez kontrol eden bakışını.

"Gerçekten," dedi. "Dikkatimi veriyorum, bu yzden bu molayı veriyorum."

"Gzel." Sandviğinin kabuğnu aldı ve çorbasına batırdı.

Yemek bittiğnde, Cady onu kapıya doğru eliyle işaret etti. "Gitmeden nce kpeğ tekrar dışarı çıkaracağım. Daha sonra onu almamı istersen haber . Onu gece için her zaman evime gtrebilirim. Ekibimle sosyalleşmesi onun için iyi olur." Cady'nin kendine ait drt kpeğ vardı.

"Teşekkrler." Todd onu dudaklarından pt.

"Seni onu evlat edinmeye ikna ettiğimde ona yardım edeceğime sz vermiştim."

"Sen yaptın." Ağzının kenarlarında bir glmseme belirdi. Erken yaşta yaptığ bir evlilik ve boşanma onu flrt konusunda cansız bırakmıştı. Sonra Cady ıkagelmişti ve bunun için ona minnettardı. "Seni sonra ararım."

Rahatlatıcı yiyecekler ve onun arkadaşlığ kafasını uzun bir uykudan daha iyi temizledi. Karnı ve kalbi tok bir şekilde Elektronik Deposu'na doğru yola ıktı. Karşıya geçerken dondurucu rzgâr yzn kesiyordu.

otoparkta. Görev kemeri kadar sınırları de titriyordu. Bir mağaza müdürüyle görüşmek onun için rutin bir iş olmalıydı ama kaçırıldığından beri şerif ona ilk kez ofis dışında bir soruşturma görevi vermişti. Şerifin ona olan inancını kaybetmediğini umuyordu. Bree bunun onun hatası olmadığını söylemişti ama yine de pusuya düşürülmesine izin verdiği için kendini aptal gibi hissediyordu.

Güvenliği konusunda endişeli değildi. Onu endişelendiren görüşmenin kendisiydi. Bir elektronik mağazasının müdürüyle konuşmak düşük riskli bir girişimdi. Ama pratik yapmamıştı ve davayı mahvetmek istemiyordu.

Sürgülü kapılardan geçerek büyük mağazaya adım attı. Otoparktaki soğuk rüzgârdan sonra, sıcaklık yanaklarını yaktı. Kasaya doğru ilerledi ve müdürü görmek istedi.

Tezgâhtar kasadaki telefonla konuştuktan sonra dükkânın arka köşesine doğru el salladı. "Kendisi ofiste. Geri dönün."

Todd koridorlardan geçerek dar bir koridora açılan bir kapıya doğru ilerledi. Bir dizi tuvaletin ve bir SADECE ÇALIŞANLAR tabelasının yanından geçti.

Müdür ofisinden dışarıya doğru eğildi. "Memur bey?" Eliyle yanına gelmesini işaret etti. "Lütfen, içeri gelin. Oturun."

Todd içeri girdi. Tuvalet, küçük ve sıkışık ofisten daha büyük olabiliirdi. Müdür masanın arkasındaki küçük tekerlekli sandalyede oturuyordu. Sağında, bir dizi monitör mağazanın içinin canlı siyah-beyaz görüntülerini gösteriyordu.

Masanın karşısında tek bir plastik sandalye vardı. Sandalyeyi geriye doğru çekip oturduğunda metal ayaklar ticari karo üzerinde iğrenç bir şekilde sürtündü. Sandalye duvara kadar itilmiş olsa bile dizleri masaya değiyordu.

"Dar alan için özür dilerim." Müdür kısa sarı saçlı, elli yaşlarında bir kadındı. "Ben Brandy Malone. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şef Yardımcısı Harvey." Todd kendi göğsüne dokundu. "Spencer LaForge hakkında bazı sorularım var. Burada çalışıyordu, doğru mu?"

"Evet." Brandy sıkıntılı görünüyordu. "Ne demek *çalıştım*?" Geçmiş zamanı vurguladı.

"Spencer'ın dün akşam öldüğünü bildirmekten üzüntü duyuyorum."

"Hayır." Sanki bu haber fiziksel bir darbe almış gibi sandalyesinde geriye doğru kaydı. "Bu sabah işe gelmedi ..." Sesi kesildi ve pişmanlık ağzının kenarlarını aşağıya çekti. "Onu aradım ama cevap vermedi. Kişisel bir acil durumu olduğunu düşündüm. Hiç aklıma gelmezdi..." Gözleri sanki onu görmek yerine düşünüyormuş gibi odağını kaybetti. Haberi yaklaşık otuz saniye boyunca sindirdi, sonra şokunu atlattı ve göz teması kurdu. "Nasıl öldü?"

Todd basitçe, "Öldürüldü," dedi. Aileye haber verilmişti ve şerif zaten birkaç saat içinde bir basın toplantısı düzenleyecekti.

Brandy birkaç saniye boyunca nutku tutulmuş bir halde öylece baktı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Daha önce cinayete kurban giden birini hiç tanımadım."

"Bu üzücü bir durum."

Tekrar öne doğru eğildi, kollarını masaya dayadı ve onunla yeniden iletişim kurdu. "Ne ?"

Todd, "Spencer için yapabileceğin tek şey onu öldüreni yakalamamıza yardım etmek," dedi.

Brandy'nin başı coşkulu bir şekilde . "Elbette." Todd başladı. "Spencer ne zamandır burada çalışıyor?"

"Altı yıl," dedi onun kişisel bilgilerine bakmaya gerek duymadan. "Benden daha uzun mağazada çalışıyor."

"Müdür yardımcısı olarak mı başladı?"

"Hayır." Brandy klavyesine baktı. Sarı perçemleri gözlerinin içine düştü. Tuşlara dokunurken bir parmak ucuyla onları fırçaladı. Monitörü okumak için yüzünü kaldırdı. "İki yıl boyunca yardımcı olarak çalıştı, sonra ben buraya başlamadan hemen önce müdür yardımcılığına terfi etti."

"İyi bir çalışan mıydı?" Todd sordu.

Brandy ona zayıf bir baş selamı verdi. "Genelde dakikti ve müşterilerimiz ondan hiç şikâyetçi olmadı. Asla bir şey çalmadı."

Çıta düşüktü ama Todd perakende mağaza işletmek hakkında pek az şey biliyordu. "Ama?"

"Ama ne demek istediğimi anlıyorsanız, o pek de iş bitirici biri değildi."

Todd biliyordu ama onun tanımının kendininkine uyduğunu varsaymak istemedi. Bu yüzden onun açıklamasını bekledi. Bree ve Matt'in röportajlarını izlerken insanların sessizlikten hoşlanmadıklarını ve sessizliği doldurma eğiliminde olduklarını öğrenmişti. Doğrudan bir soru sorulduğunda genellikle daha fazla ya da farklı bilgiler verirlerdi.

"İyi bir çalışan olmadığını söylemek istemiyorum. Değerlendirmelerinin hepsi gayet iyi." Suçluluk duygusu yüz hatlarını yumuşattı. "İşini ama hiçbir zaman ekstra mesafe kat etmedi. Cana yakın değildi. Müşterilerle ilişki kuramadı. İş arkadaşlarıyla bağlantı kurmadı. Spencer neredeyse sıfır sosyal etkileşimle gelip gitti, bir *nasılsın* bile demedi." Şaşkın görünüyordu. "Onu hiçbir zaman tam olarak anlayamadım ama perakende zor bir sektör. Çalışan değişimi pahalıdır. Bu yüzden onu müdür yardımcılarından biri olarak tutmakla yetindim ama terfi edebileceğini düşünmüyordum. İş performansı ortalamaydı."

"Son zamanlarda herhangi bir garip davranış fark ettin mi?"

Todd sordu. "Hayır. Dün bütün gün normal görünüyordu."

"İşten ne zaman çıktı?"

"Dörtte," dedi. "İşten çıkarken de eve girerken olduğu kadar dakikti."

"Spencer son zamanlarda özel hayatında güvenliğine ilişkin herhangi bir endişe dile getirdi mi?"

Dudakları düzleşti. "Tam olarak değil." Todd bekledi.

"Bir ya da iki hafta önce bu kadın mağazaya geldi." Tereddüt etti, belli ki doğru kelimeleri arıyordu. "Güneş gözlüğü takıyordu ve şapkasını yüzüne doğru çekmişti. Çalışanlardan biri onu hemen potansiyel bir hırsız olarak işaretledi ve bana ve güvenliğe haber verdi. Bazen hırsızlar yüz hatlarını güvenlik kameralarından gizlemeye çalışırlar." Bir nefes aldı. "Ama o bir mağaza hırsızı değildi. Güvenlik görevlisi ve ben onu monitörden izledik. Çok kurnazca davranıyordu. Koridorların sonunda saklanıyor, vitrinlerin etrafına bakıyordu. Ama bir şey çalmaya çalıştığını görmedik."

Todd hikayenin bitmediğini hissetti.

Brandy bir sonraki sözleri üzerinde düşünüyor gibiydi. "Sonunda, onu kameralardan takip ederek, takip ettiğini belirledik

Spencer. Onu ofise çağırdım ve güvenlik görevlisi onu durdurmak için dışarı çıktı."

"Adını hatırlıyor musun?"

Tavana baktı ve yüzünü buruşturdu. "Farah bir şey. Bu isim bana yapıştı çünkü yaygın değil ve Farrah Fawcett'i hatırlayacak kadar yaşıyım." Bilgisayarına döndü ve fareyi tıkladı. "Bir olay raporu doldurdum. Bir bakayım." Monitörü tararken gözleri hareket etti. "İşte burada. Adı Farah Rock."

"Güvenlik müdahale ettikten sonra ne oldu?" Todd sordu.

"Spencer ofisten çıkıp onunla yüzleşti ve o da balistik gitti. Ona yalan söylediğini ve onu kullandığını söyledi. 'Seninle ödeyeceğim' dedi. Kimse bana böyle davranamaz' dedi."

"Vay canına."

"Evet." Brandy kaldırılmış her ikisi de Kaşlarını. "O durdu güvenliğe polisi aramasını söylediğimde atıp tutuyordu."

"mı?"

Brandy pişman görünüyordu. "Hayır. Hemen özür diledi ama bunu gerçekten istediğini hissettirmedi. Direnmeden dükkânı terk etti ve Spencer bunu sorun yapmak istemediğini söyledi. Çok utanmıştı. Onu ilk kez gerçek bir duygu gösterirken görüyordum. Bir olay raporu doldurduk ve olayın peşini bıraktık." Todd'un bakışlarıyla karşılaştı. "Belki de bunu daha büyük bir mesele haline getirmeliydim, ama o zaman doğru şeyi yaptığımı düşünmüştüm."

"Başka ne yapabiliirdin bilmiyorum," dedi Todd. "Spencer yasaklama emri çıkarttırabilirdi. Ona ya da başka birine fiziksel olarak saldırmadı mı?"

"Hayır, bağırды ve sonra ağladı. Sakinleştikten sonra güvenlik görevlisiyle işbirliği yaptı, ona adını ve kimliğini verdi."

"Güvenlik videosunun bir kopyası sizde var mı?"

"İstiyorum." Brandy'nin ağzı memnun bir gülümsemeye aralandı. "Dükkâna tekrar gelirse diye raporun bir kopyasını sakladım, ki bunu yapmamasını özellikle istemiştim."

"Onu yasakladın mı?"

"Tam olarak değil." Brandy ofladı pufladı. "Teknik olarak bir suç işlemedi ya da suç işlemeye teşebbüs etmedi. Mağazaya gelip bir çalışanı aramak yasadışı değil. Burası özel mülk. Mağaza onu yasaklayabilirdi ama şikayet etseydi şirketin beni destekleyeceğinden emin değilim."

"Bu çok üzücü."

"Bu bir iş." Her iki elini *de* üzerinden kaldırdı. "Her neyse, utanç ve sert bir azarın onu uzak tutmaya yeteceğini umuyordum."

"Geri geldi mi?"

"kadarıyla hayır," dedi Brandy.

"Spencer'in iş arkadaşlarıyla konuşabilir miyim?" Todd sordu.

"Evet." Brandy ayağa kalktı. "Ofisimi kullanabilirsin. Onları teker teker içeri göndereyim mi?"

"Bu iyi olur. Teşekkürler."

Todd beş mağaza çalışanıyla konuştu. Hiçbiri Brandy'den daha fazla bilgi vermedi. Ayrılmadan önce Brandy ona hem olay raporunun hem de çatışmanın güvenlik videosunun bir kopyasını e-posta ile gönderdi.

Mağazadan içeri girdiğinden daha fazla enerji ve güvenle ayrıldı. Aracında, bilgisayarını kullanarak herhangi bir ayrıntıyı unutmadan önce hızlıca bir dizi görüşme notu yazdı. Sonra şerifin numarasını çevirdi.

Bree'nin Spencer'ı sorgulamadan önce Farah Rock'ın onu takip ettiğini bilmesi gerekiyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"İyi iş, Todd." Bree baş yardımcısıyla yaptığı görüşmeyi sonlandırdı ve cipin yolcu koltuğunda oturan Matt'e döndü. "Bu ilginç bir haber. Todd bana bir e-posta gönderiyor. Açar mısın?"

Telefonunu aldı ve e-postaya erişti. Göz gezdirerek Todd'un Spencer'ın patronuyla yaptığı görüşmeyi özetledi.

Heyecan Bree'nin karnında fırıl fırıl dönüyordu. Bir soruşturmanın gelişmesi, yapboz şekillenmeye başlayana kadar küçük parçaların yer değiştirmesi hissini seviyordu.

Matt, "İyi ki Farah Rock'ın evine gidiyoruz," dedi.

GPS, Bree'ye dönüş için hazırlanmasını söylüyordu. Farah kasaba sınırlarının dışında yaşıyordu. Bree sesli yönlendirmeyi takip ederek ormanın içinden geçen dar bir taşra yoluna saptı. Yirmi dakika sonra, ormanın içinden geçen çakıllı bir araba yoluna saptı. Araba yolu, rustik bir kulübe ve ona uygun bir ahırın bulunduğu geniş bir açıklıkta sona eriyordu. İlçenin büyük bir bölümünde kar serpintisi o sabah erken saatlerde erimişti ama sık ormanda güneş ışınlarının giremediği yerlerde beyaz lekeler kalmıştı.

Matt, Farah adına kayıtlı küçük mavi bir Subaru'nun yanına park etmiş beyaz Toyota Highlander'ı işaret etti.

"Bunu görüyorum." Bree plakayı yakaladığından emin olarak bir fotoğraf çekti.

Ön kapıya doğru yürüyüp kapıyı çaldıklarında ayaklarının altında çakıl ve buz kristalleri çıtırdadı. Kimse cevap vermedi. Evin arkasından boğuk bir gümbürtü duyuldu. Bree ve Matt kulübenin arka bahçesine doğru yürüdüler.

"Ses ahırdan geliyor gibiydi." Bree açıklığı geçmeye başladı. Çift kapı tam olarak kapanmamıştı. Matt omzunun üzerinden bakarken o da aralıktan içeri baktı. Ahırın içi yenilenerek bir spor salonuna dönüştürülmüştü. Bölmeler kaldırılarak içerisi büyük bir açık alan haline getirilmişti. Zemini birbirine geçmeli kauçuk yapboz parçalarından oluşan bir paspas kaplıyordu. Dambıllar, bir denge topu ve direnç bantları bir köşeyi dolduruyordu. Bir başka köşe ise spor malzemelerinin depolanması için kullanılıyordu. Duvarda bir kayak asılıydı ve havalandırılmalı metal raflarda kamp malzemesi gibi görünen şeyler bulunuyordu. Rafta bir dağ bisikleti asılıydı.

Ancak alanın geri kalanı ev yapımı bir tırmanma duvarına dönüştürülmüştü. Plastik tutamaklar iki katlı duvarları süslüyordu. Bir zamanlar samanlık olan yerin altında, tavana daha fazla tutamak yapıştırılmıştı. Bir kadın yerden yaklaşık on metre yukarıda örümcek gibi tutunuyordu. Bree Farah'ı ehliyetindeki fotoğraftan tanıdı. Dar, uzun kollu bir gömlek, siyah tayt ve sivri görünümlü tırmanış ayakkabıları giymişti. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Odanın ortasındaki bir ısıtıcı, alanın büyüklüğü için yetersizdi ve soğuğu kovmak için çok az şey yaptı. Yine de Farah'ın alnından ter damlıyordu. Bir tutamağa uzandı, bacaklarıyla duvarı itti ve ikinci elini *American Ninja Warrior*'daki bir yarışmacı gibi yeni bir tutuşa doğru salladı.

Bree yüksek sesle kapıyı çaldı. Farah bir elini bırakıp diğer eli ve iki ayak parmağıyla tutunduğu yerden baş aşağı sarkarak ona baktı. Bree onun başının üzerine düşmesini bekleyerek irkildi. Farah ayak parmaklarını yavaşça bıraktı ve vücudunu aşağıya doğru sarkacak şekilde açtı. Hareket kontrollü ve bilinçliydi. Bree yoga amuda kalkmayı başarabilirdi ama Farah'ın merkez gücü etkileyiciydi. Farah minderin üzerine hafifçe indi. Ellerini kalçalarına sürterek siyah kumaş üzerinde beyaz çizgiler bıraktı. Tırnakları kısaydı ama Bree parlak kırmızı ojeyi görünce şaşırdı. Kaya tırmanışı ve oje birbirine pek uymuyor gibiydi.

Yüzeysel olarak Avery ve Monica'ya benziyordu -uzun boylu, zayıf, uzun siyah saçlı- ama Farah diğer kadınlardan daha az gösterişli, daha açık havada ve daha sertti.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu *yanlış adrese gelmiş olmalısınız* tonuyla.

"Farah Rock?" Farah başıyla onayladıktan sonra Bree kendini ve Matt'i tanıttı. "Size Spencer LaForge hakkında birkaç soru sormak istiyoruz."

Farah'nın gözleri sinirli bir şekilde kısıldı. "O sürüngen ne yaptı?"
Orada aşk kaybolmaz.

Bree açık bir sesle, "O öldü," dedi.

Farah gözlerini kırptırdı. Şok, kızgınlığını sildi. "Ne?"

"İçeri girebilir miyiz?" Matt sordu.

Farah toparlandı ve onlara doğru yöneldi. "Hadi eve çıkalım. Hareket etmezsem üşüyeceğim." Uzay ısıtıcısını kapattı, tırmanış ayakkabılarını lastik ördek botlarıyla değiştirdi ve çıkarken bir ceket aldı. Açıklıktan geçip arka kapıdan kulübeye girdiler ve bir çamur odasına girdiler. Farah bir çizme bankına oturdu ve ördek çizmelerini çıkardı. Ayağa kalkarak ceketini çıkardı ve tüylü terliklerini giydi.

Mutfak ve yaşam alanının birleşimi ortalama bir otel odası büyüklüğündeydi. Bree bir kapı aralığından küçük bir yatak odası görebiliyordu. Kulübenin içi de rustik dış görünüşünü yansıtıyordu. Zemin ve duvarlar kaba yontulmuş ahşaptı.

Farah içeride, köşedeki odun sobasına odun attı, sonra da kapıyı kapattı. Küçük pencerede turuncu alevler parlıyor, yüzüne yumuşak bir ışık vuruyordu. Yüz hatları güçlüydü, İtalyan ya da Yunan olabilirdi ve zeytin rengi teninde makyaj yoktu. Dönüp onlara baktı, şaşkındı. "Nasıl?" Fark edince gözleri değişti. Başı öne eğildi ve birkaç saniye boyunca gözlerini sıkarak kapattı. Gözlerini açtığı anda yüzünde teslim olmuş bir ifade vardı. "Dün gece haberlerde o vardı. Öldürülen adam."

Bree başını salladı. "Evet."

"Lanet olsun." Farah dolgulu bir sandalyeye doğru geri geri gitti ve içine çöktü. Bir kolu belinin etrafında kıvrıldı. Diğer eliyle ağzını kapattı. Gözleri sanki zihni çalışıyormuş gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

Bree deri bir sedirin üzerine oturup ona baktı. "Spencer'ı en son ne zaman gördün?"

"Tam olarak bilmiyorum. Takvimimi kontrol edeyim." Farah'nın eli düştü ve sandalyede geriye doğru kayarak sehpanın üzerindeki cep telefonuna uzandı. Kaydırdı, sonra durdu. "Onu en son iki hafta önce gördüm. İki gün sonra bir mesajla benden ayrıldı."

Bree not defterini çıkardı ve tarihleri not aldı. "Bu seni kızdırdı mı?"

"Evet!" Farah tersledi, sonra da ofladı. "Elbette öyle oldu. Yapılması gereken berbat bir şeydi ama geriye dönüp baktığımda, etrafta dolaştığına dair tüm işaretler oradaydı. Sadece dikkat etmemiştim."

"Ne demek istiyorsun?" Matt birkaç adım ötedeki sağlam bir sandalyenin koluna tünedi.

"Çok yumuşaktı," diye başladı Farah. "Söylediğim her şeye katılırdı. Ona mavi rengi sevdiğimi söylediğimde, 'Ben de' derdi. En sevdiğim filmler aynı zamanda onun da favorileriydi. Sanki bana kendisini sevdirmek, benimle bağ kurmak için her şeyi söyleyebilirdi. Tabii ki bunların hiçbirini sonradan fark ettim, ama geriye dönüp baktığımda her şeyi görüyorum, değil mi?" Durakladı, yüzü kızgınlıkla buruşuyordu. "Ayrılık mesajından sonra onu kontrol ettim. Profili yalandı. Kendi dijital pazarlama şirketini kurmamıştı. Kendi işini kurmamış. Lanet olası Elektronik Deposu'nda çalışıyordu."

Bree başını eğdi. "Nasıl öğrendin?" "Onu orada gördüm." Farah kollarını kavuşturdu.

"Bu rastgele," dedi Bree. "Oraya sık gider misin?"

"Hayır." Farah katlanmış onu kollar karşısında onu Bel, bir elini tekrar ağzına götürdü.

Bree bekledi, sessizliğin sessiz bir kreşendo gibi büyümesine izin verdi. Farah kıpırdandı ama direndi.

"Demek onu takip ettin," dedi Bree.

Farah gözlerini kaçırdı. "Evet. Başka biriyle tanıştığından emindim. Kim olduğunu görmek istedim."

"mı?" Matt sordu.

Farah başparmağının bir parçasını ısırarak kopardı. "Evet." Kocaman bir nefes verdi. "Bakın, yaklaşık bir gün boyunca delirdim. Onu takip ettim. Dükkanına gitti. Bir şey alacağını düşündüm ama dışarı çıkmadı. Bir şapka ve güneş gözlüğü takıp içeri girdim. Onu mavi yelek ve güneş gözlüğüyle gördüğümdeki şaşkınlığımı hayal edebiliyor musunuz?"

Her şeyi mi? Kendi işinin sahibi olmak buraya kadarmış." Sesi sertleşti. "Ne lanet bir yalancı."

"Onunla yüzleştin mi?" Matt sordu.

Farah başını ani bir hareketle . "Ama sonra ayrıldım."

Bree bakışlarını kaldırana kadar bekledi, sonra zorla göz teması kurdu. "Müdür seni göndermedi mi?"

Farah'ın gözlerinde öfke alevlendi ve çenesi ileri geri hareket etti. Cevap vermek yerine kendi sorusunu sordu. "Nereden biliyorsun?"

"Mağazada bir olay raporu ve güvenlik kamerası kaydı var." Bree gözünü bile kırpmadı.

Farah kaçırıldı. "Kabul ediyorum, bu benim en gurur duyduğum an değildi. Onun işyerine gitmemeliydim. Ama benden *lanet* bir *mesajla* ayrıldı." Son sözleri dişlerini sıkarak söyledi. Derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Çok kızmıştım."

Matt, "Görünüşe bakılırsa hâlâ kızgınsın," dedi.

Farah ona bir bakış fırlattı. "Mağazadan bir şekilde ayrıldım."

Ama hikâye bitmemişti. Bree bunu hissedebiliyordu. "Peki Spencer'in çıktığı diğer kadını ne zaman gördün?"

Farah cevap vermeden yırtık tırnağını inceledi ama Spencer'ı bir randevuda görmesinin sadece iki yolu vardı: kazara ya da bilerek. Tesadüfi bir karşılaşma ihtimali düşüktü.

Matt, "Onu yine takip ettin," diye sordu.

Diğer eliyle tırnak etlerini karıştırdı. "Vardiyasından sonra onu eve kadar takip ettim. Kıyafetlerini değiştirdi ve bir saat sonra kafeye gitti." Ellerini kucağına indirdi ve birkaç saniye boyunca onlara baktı.

Ne Bree ne de Matt tek kelime etti. Sadece onun devam etmesini beklediler. O anıyı yeniden yaşıyordu ve kaynıyordu.

Kesinlikle .

"İlk tanıştığımız kafeye gitti. Pencereden izledim. Kadın bana çok benziyordu. Yaklaşık on saniye içinde birçok şey netleşti. Bir, o bir pislikti. İki, onsuz daha iyiydim. Üç, aynı şeyi ona da yapacaktı. Bir model üzerinde çalışıyordu."

Bree öne doğru eğilerek Farah'ın alanını biraz daha işgal etti ve sözlü baskıya fiziksel bir destek ekledi. "Sonra ne yaptın?"

"Kek ve dondurma aldım, eve geldim ve hepsini bir şişe prosecco ile yıkadım." Farah gözlerini Bree'ninkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Akşamdan kalma gibiydim ve kendime acımak için yirmi dört saat izin verdim. Sonra hayatıma devam ettim. Yeniden çıkmaya başladım ve o zamandan beri birkaç erkekle tanıştım. Hepsi de Spencer'dan çok farklıydı. *Onu* aştım."

Sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibiydi, çünkü acı, odun sobasından yayılan ısı gibi ondan yayılıyordu.

Bree en önemli soruyu sormadan önce durakladı. "Dün saat 4:30'dan 5:30'a kadar neredeydin?"

Cevap vermeden önce üç kez gözlerini kırıştırdı.

"İşte." Bree göz teması kurmaya çalıştı. "kimse var mıydı?"

Bakışları uzun bir nefes boyunca kilitlendi. Farah'ın telefonu masanın üzerinde titredi. Kilit ekranında bir adamın yüzü ve bir isim belirdi. *Rhys*. Hızlıca telefonun yan tarafına dokundu ve ekran karardı. "Arkadaşım Rhys geldi."

"Peki ya ondan öncesi?" Matt sordu.

"Buradaydım, yalnızdım. Bir eğitim kılavuzu yazıyorum. Evden çalışıyorum. Bazı günler kimseyi görmüyorum."

"Rhys buraya ne zaman geldi?" Bree bastırdı. Farah yalan söylüyorsa, hızlı düşünmesi ve sonra tüm ayrıntıları hatırlaması gerekecekti. Eğer ikinci bir görüşme gerekirse Bree aynı soruları tekrar soracaktı.

"Altı civarı sanırım," diye geçiştirdi Farah. "Tam olarak bilmiyorum. Saate bakmıyordum." Çenesi düştü.

Bree not defterine bir not düştü. "Siz ikiniz ne yaptınız?"

"Konuştuk." Farah'nın ince omzu kalktı ve gömleğinin büyük boy boynundan içeri girdi.

"Yemek yedin mi? Televizyon izledin mi?" Bree baskı uygulamaya devam etti. Yalanlar tekrarlanırsa yakalanırdı.

"Konuştuğumuzu söyledim." Farah sanki kendisini duyduklarından emin olmak istiyormuş gibi her kelimeyi telaffuz etti.

"Ona içecek bir Çey ikram etmedin mi?" Matt kuşkulu bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Çay içiyor." Farah'ın bakışları fırlatılmış bir hançer gibi ona yöneldi. "Yani ona çay mı yaptın?" Bree onayladı.

"Evet." Farah kelimeyi ısırdı. "Merak ediyorsan söyleyeyim, balla içiyor."

Bu gerçek gibi geldi.

"Rhys iyi bir arkadaş mı?" Matt sordu.

"En iyilerden biri," dedi Farah. "Hepimiz aynı şeyleri seviyoruz. Çok fazla ortak noktamız var. Keşke kimyamız uyuşsaydı. Mükemmel bir hayat arkadaşı olurdu."

Bree daha fazla not yazıyormuş gibi yaptı. Farah kaşlarını çatı.

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Sonra Bree sordu: "Spencer'in sürüngenleri var mıydı?"

"Evet." Farah'nın sesi normale döndü. Mazereti konusundan uzaklaştığı için daha rahattı. "Muhteşem yılanları vardı."

"Sana gösterdi mi?" Bree şaşırmıştı.

"Bir kertenkelem olduğunu ve sürüngenleri sevdiğimi biliyordu." Farah küçük bir akvaryumun durduğu mutfak tezgahını işaret etti. İçinde, beş inçlik bir kertenkele ısı lambasının altında güneşleniyordu.

"Spencer'in ne tür sürüngenleri vardı?" Matt sordu. "Bütün koleksiyonunu gördün mü?"

"Bir oda dolusu. Bu muhteşem, nadir bulunan mısır yılanını tutabilmem için getirdi." Gekosuna doğru başını salladı. "Flash sevimli ve bakımı kolay. Yüksek bakım gerektiren bir evcil hayvan için zamanım yok."

"Hiç çingiraklı yılan gördün mü?" Bree sordu.

Farah başını salladı. "Evet. Üç tane vardı." Homurdandı. "Onlardan hiçbirini tutmadım."

Spencer yakın zamanda üç çingiraklı yılanı sahip olmuştu. Şimdi raflarında üç boş yer ve koleksiyonunda sıfır çingiraklı yılan vardı. Katil yılanları almış mıydı?

Bree çığlık atmak istedi ama sesini alçalttı. "New York Eyaleti'nde özel bir izin olmadan zehirli yılan beslemenin yasadışı olduğunu biliyor muydunuz?"

Farah omuz silkti. "Sormak hiç aklıma gelmedi." "Bu onun evinde mi oldu?" Bree kalemni kaldırdı.

"Evet."

Gerçek.

"Tamam. Şu anda tüm sorularım bu kadar." Bree kalemini not defterine vurdu. "Daha fazla bilgiye ihtiyacımız olursa diye cep telefonu numaranızı istiyorum."

Farah ona verdi, sonra uzun bedenini açtı ve kapıya doğru ilerledi. Belli ki onlardan kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

Bree başını kaldırdı ve masumca göz kırptı. "Ve arkadaşın Rhys'in numarası? Mazeretini onunla teyit etmem gerekecek."

Farah tereddüt etti. "Neden?"

"Çünkü öldürülmeden kısa bir süre önce Spencer'ı takip ettiniz. Mağaza müdürünün bir olay raporu doldurmasını ve bir daha mağazaya gelmemenizi istemesini gerektirecek kadar yüksek sesle onunla herkesin önünde tartıştınız. Spencer'ı tehdit ettin."

Farah'ın yüzü soldu. "Onu asla tehdit etmedim."

Bree not defterini geriye doğru çevirerek Todd'un mağaza müdürüyle yaptığı görüşmeden aldığı notlara baktı. "Dedin ki, 'Seninle ödeşeceğim. Kimse bana böyle davranamaz.'"

Farah'ın dudakları aralandı. Zeytin rengi teni kül grisine döndü.

"Peki, bana Rhys'in numarasını vermeye ne dersin, böylece senin mazeretini doğrulayabilirim?" Bree kalemini kâğıdının üzerine koydu.

Farah bir numara okurken sesi gergin, neredeyse robotik çıkıyordu.

Bree not aldı. "mı?"

"Blake," dedi Farah, sesi güçleniyor, neredeyse meydan okuyordu. "Bir şey daha var," dedi Matt. "Şu beyaz Highlander'ın sahibi kim?"

Dışarıda mı?"

"Babam," dedi Farah. "Birkaç aylığına Kanada'da çalışıyor ve apartmanının otoparkında sahipsiz bırakmak istemedi. Orada araçlara zorla giriliyor."

"Sen mi kullanıyorsun?" Matt sordu.

Farah başını salladı. "Bazen. Arada bir benim kullanmamı isterdi."

Bree ayağa kalktı. "Gerekirse ek sorularla size geri döneceğiz."

Matt durdu ve eğimli onun Başını. "Teşekkür ederim sen için işbirliğiniz."

Farah onları kapıya kadar takip ederken hiçbir şey söylemedi ama Bree dışarı çıktıklarında sürgünün eve doğru kaydığını duydu.

O ve Matt SUV'a döndüler.

Aracına döndüğünde kaloriferi yaktı. "Bu ilginçti."

"Birbiriyle çelişen duygulardan bahsediyoruz." Matt ellerini havalandırma deliklerinin üzerinde gezdirdi ve parmaklarını kaskatı kesilmiş gibi esnetti. "Mazeretine güveniyordu - ta ki biz doğrulamak için arkadaşının numarasını isteyene kadar." "Ya onu soruşturmaya dahil etmek istemedi ya da yalan söylüyordu. Hangisi olsun, Rhys'le en kısa zamanda konuşmak istiyorum." "Onu şimdi arayacağım."

Bree dar araba yolundan geri geri gitti. Yola çıktıktan sonra Matt'e not defterini uzattı.

Matt sağ sayfayı çevirdi ve hoparlördeki numarayı tuşladı. Sanki Rhys başka bir hattaymış ve çağrı bekleme biplerini duymazdan geliyormuş gibi, birkaç ses atlamasıyla çaldı.

Matt, "Eminim şu anda onu uyarıyordur," dedi.

"Hiç şüphesiz. Çoğu insan böyle yapardı." Bree gaz pedalına . "Ona on dakika ver ve tekrar dene."

Matt Rhys'e ulaşip onunla konuşmak istediklerini söylediğinde kasabaya dönüş yolunu yarılamışlardı.

"Elbette." Rhys'in sesi stresli geliyordu. "Bir müşteriyle işim yeni bitti. Benimle Scarlet Café'de buluşabilir misin?" Onlara Scarlet Falls'ta bir adres verdi.

"On dakika içinde orada olabiliriz." Matt aramayı sonlandırdı. Kurğun izi olan elini ovuşturdu. Soğuk her zaman eski yarasını etkiliyor gibiydi. "Bu ilginç olacak."

Bree'de de aynı his vardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bree Scarlet Falls'un küçük perakende bölümüne doğru yöneldi ve ana caddenin hemen dışında Scarlet Café'yi buldu. Dükkânlar öğleden sonraya göre şaşırtıcı derecede . Bree caddenin karşısındaki bir gelinlik salonunun önüne park etmeden önce bloğu dolaştı.

Matt aracının dizüstü bilgisayar ekranından okudu. "Grey's Hollow'da, tren istasyonunun yakınında yaşıyor. Ödenmemiş arama emri yok. Park cezası bile yok."

Arabadan indiler ve kafeye doğru yürüdüler. Bree içeride bir düzine bistro masasını taradı. Uzak köşede toplanmış iki kadın kafe boştu. Rhys henüz gelmemişti.

Bree taze pişmiş ürünlerin kokusunu içine çekti. "Aç mısın?" Matt sordu.

Bree jambonlu ve peynirli kruvasan sandviğine baktı. "Sadece kahve. Teşekkürler." Büyük bir davanın ortasında egzersiz yapmaması ve Dana'nın tatil öncesi pişirme çılgınlığı tehlikeli bir kombinasyondur. "Onları koklarken bile damarlarımın sertleştiğini hissedebiliyorum."

Diğer müşterilerden uzakta, odanın karşı tarafında bir masa seçti. Matt tezgâha gitti ve iki kahve getirerek geri döndü. Kapıdaki zil çaldı ve otuz yaşlarında bir adam içeri girdi. Koyu renk kot pantolon ve mavi bir ceket giymişti. Sarı saçlarının uçları gri bir berenin altından dışarı fırlamıştı.

Odayı taradı ve onları gördü. Bree'nin üniforması onu tanımıştı. Rhys masalarına doğru yöneldi, elini uzattı ve boğazını temizledi. "Ben Rhys Blake."

Bree kendini ve Matt'i tanıttikten sonra boş bir sandalyeyi işaret etti. "Lütfen oturun."

"Bir ay getireyim." Rhys tezgâha gitti ve karton bir bardakla döndü. Oturdu, ceketinin fermuarını açtı ve fincanın kapağını çıkardı.

Bree alçak bir sesle, "Bizimle buluştuğunuz için teşekkür ederiz," dedi.

Rhys kaşlarını çatarak çay poşetini daldırdı. "Bırakın bir cinayet soruşturmasını, daha önce polisle hiç konuşmadım."

Bree anlayışla başını salladı. "İşbirliğiniz için minnettarız. Ne işle meşgulsünüz?" Adamın rahatlamasını sağlamak için birkaç genel soruyla başladı.

"Ben bir IT danışmanıyım."

"Serbest mi çalışıyorsunuz?" Matt kahvesini içti.

Rhys başını salladı. "Hayır. İşverenim özel projeler için ya da kendi teknik personeli olmayan veya bunu istemeyen şirketler için BT hizmetleri sağlıyor. Çok sayıda küçük işletmeye hizmet veriyoruz."

"İşini seviyor musun?" Bree sordu.

"İstiyorum." ayına bir paket bal ekledi ve tahta bir karıştırıcıyla eritti. "Çoğunlukla kendi programımı kendim belirliyorum. Tek bir ofise sıkışıp kalmadım. İşlerim çeşitlilik gösteriyor ve bazen evden de çalışabiliyorum. Bu iyi bir denge. Hiç sıkılmıyorum."

"İyi bir işe benziyor." Bree kahvesini eline aldı ve bir yudum aldı ama tadı yanıktı.

"Ama benimle işimin erdemlerini tartışmak için buluşmak istemediniz." Gözleri asıldı.

"Hayır." Bree fincanını yere bıraktı. "Arkadaşınız Farah'ın Salı akşamı nerede olduğunu doğrulamaya çalışıyoruz."

Rhys sandalyesinde poposunu kaydırđı ve göz teması kurmayı reddetti, bu iki klasik rahatsızlık belirtisiydi. "O kadar da yakın bir arkadaş değil."

"Hayır mı?" Matt elindeki bardağı birkaç santim öteye itti.

Rhys omuz silkti. "O daha çok bir tanıdık." "Nasıl tanıştınız?" Bree sordu.

"Bir arkadaşlık uygulaması aracılığıyla." Rhys ay poşetini çıkardı ve devrilmiş kapağın içine koydu. "Yüz yüze görüştüğümüzde güzel bir sohbetimiz oldu ama aramızda yeterli bir çekim yoktu."

Matt, "Olur böyle şeyler," dedi.

"Evet," diye onayladı Rhys, bakışları birkaç saniyeliğine duvara kaydı. "Ama Farah güzel bir konuşma yaptığımızdan beri arkadaş olmak istediğine karar verdi. Bana sürekli mesaj atıp arıyor, bir şeyler içmek ya da takılmak için buluşmak istiyor."

"Ona mesaj atmıyor musun?" Bree sordu. "Ya da istemiyor musun?"

"Mesaj attığımda ya da aradığımda cevap veriyorum ve birkaç kez bir araya geldik." Tekrar uzaklara baktı, vitrinin dışındaki sokağı inceliyordu. "Bilmiyorum. Arkadaşlık uygulamalarına arkadaş edinmek için katılmadım. Kadınlarla platonik arkadaşlıklar kurmaya karşı değilim ama hayatımda daha fazlasını aradığım bir yerdeyim." İçini çekti. "Muhtemelen bir pislik gibi konuşuyorum."

Matt, "Hayır," diye onu temin etti. "Anlıyorum. Bir ilişkiye hazırsın ve böyle bir şansın yokken zamanını boşa harcamak istemiyorsun."

"Aynen öyle." Rhys Matt'e takdir dolu bir bakış attı. "Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, o benimle romantik şekilde ilgilenmiyor, ama *ben ondan* biraz etkileniyorum, yani ..." Sözünü yarıda kesti. "Geçen hafta onun evinde takıldık. Garipti."

Matt, "Bunun senin için ne kadar rahatsız edici olduğunu anlayabiliyorum," diye empati kurdu.

Rhys başparmağını fincanının karton kılıfına sürttü. "Ne zamandır neredeyse arkadaşsınız?" Matt sordu.

"Birkaç ay," dedi Rhys.

Aralarında bir yakınlık oluştuğuna göre, Bree konuşmayı nazikçe Farah'a geri çevirdi. "Salı gecesini Farah'ı gördün mü?"

Rhys'in mavi gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi. "Hayır."

Bree ve Matt birbirlerine baktılar. Matt'in gözleri, birini bir aldatmacanın içinde yakalamaya eşlik eden vahşi bir parıltıya büründü. Ayrıntıları öğrenmek için yanıp tutuşsa da, Bree kendini beklemeye zorladı. Kanka olmasalar da Rhys, Farah'ı ispiyonlamak konusunda isteksiz görünüyordu. En iyisi onu kendi hızında şişlemesine izin vermektir.

"Sen evinden ayrıldıktan hemen sonra beni aradı. Sana ne söylememi istediğini -hayır, beklediğini- söyledi." İçini çekti ve çayını yudumladı. "Onun için yalan söylemediğim için kendimi suçlu hissetmemeliyim. Sorduğu için biraz kızgınım."

"Yani Salı akşamı onunla birlikte değildin?" Bree onayladı.

"Hayır," dedi Rhys. "Ama o gün erken saatlerde beni aramıştı. Evde yalnız olacağımı bildiği için kimsenin onunla olmadığını kanıtlayamayacağını söyledi." Başını salladı ve burun deliklerinden hava üfledi. "Onun için şerife yalan söylemek istemiyorum. Bu yasadışı, değil mi?"

Matt başını salladı. "Bu adaleti engellemektir." Rhys'in kaşları çatıldı.

"Dürüstlüğünüzü takdir ediyoruz Bay Blake," dedi Bree. "Resmi bir ifade imzalamanız gerekiyor."

"Gerçekten mi?" Ensesini ovuşturdu, yüzü gergindi. "Yani, o bilecek."

"Evet," dedi Bree.

Matt öne doğru eğildi ve kahve fincanını avuçlarının arasında sıktı. "Onun bilmesini istememenin bir nedeni var mı? Onun hikâyesini doğrulayacağına söz verdin mi?"

Rhys, "Belirsiz ve bağlayıcı olmayan bir cevap verdim," dedi. "Ama cevabımı bir anlaşma olarak algıladığından eminim. Ne isterse yapacağımı varsayıyor."

Sesi bencilce geliyordu ama Bree fikrini kendine sakladı ve daha az yargılayıcı bir yanıt verdi. "Bazen insanlar görmek istediklerini görürler."

Matt, Bree'nin bir tanık ya da şüpheliyle bağlantı kurmaya çalışırken sık sık duymaya alıştığı erkek erkeğe ses tonuyla, "Anlıyorum," dedi.

Bree bir kartvizit çıkardı. "Eğer seni taciz ederse, beni ara." "Beni taciz ederse, onu engellerim. Onunla işim bitti." Rhys karta sanki tüylü bir örümcekmiş gibi baktı. Ama birkaç saniye sonra kartı cebine koydu. "Gerçekten bir cinayet soruşturmasına dahil olmak istemiyorum."

Bree bariz olanı söylemedi. O zaten işin içindeydi.

Matt, "Anlıyoruz," diye teselli etti. "Ama bu onun suçu. Onun için yalan söylemenizi, suç işlemenizi istemesi haksızlıktı. Siz doğru olanı yapıyorsunuz."

Rhys'in başını sallaması güven verici değildi ve Bree ondan imzalı bir ifade almayı umuyordu. Farah'ın telefon kayıtları için arama emri çıkartması gerekecekti. Cep telefonları potansiyel olarak

ve Bree gerçekten de Farah'ın Salı akşamı nerede olduğunu öğrenmek istiyordu. İfadesini desteklemek için Rhys'in kayıtlarını da alacaktı.

Belki Farah'ınki Spencer öldürülürken onun evine kadar izlenebilir.

Bree son bir soru sordu. "Farah hiç Spencer hakkında konuştu mu?"

Rhys tereddüt etti, sonra isteksizce cevap verdi:

"yle." "Ne şekilde?" Bree bastırdı.

Rhys peçetesini karıştırdı. "İlişkiyi bitirme şekli yüzünden ona kızgındı. Dürüst olmak gerekirse, birini bir mesajla terk etmek pislike bir hareket. Ölünün arkasından kötü konuştuğum için zgnm ama adam pisliğin tekiydi."

Bree onun adresini aldı ve ertesı sabah ifadesini imzalamak üzere karakola gelmesini ayarladı. "Hazırlayacağım. Gişeden Marge'ı isteyin."

"Orada olacağım." Rhys sertçe başını salladı. ıkarken elindeki boş çay fincanını gereksiz bir güçle çöpe attı.

Matt ve Bree kahvelerini dışarıya taşıyarak restorandan ayrıldılar. SUV'a döndüler ve içine girdiler. "şimdi ne olacak?" Matt emniyet kemerini bağladı.

Bree gösterge panelindeki saati kontrol etti. "Merkeze dönüp hangi raporların geldiğine ve Farah'ın baş şphelimiz olduğunu destekleyecek ek kanıtlarımız olup olmadığına bakacağız."

"Yalan söylemek ve sahte mazeretler genellikle şüphelileri listemin en başına koyar." "Takip de öyle," diye ekledi Bree. "Biz bunu yaparken, ben de bir

Farah'ı daha resmi bir görüşme için karakola getirin. Belki bir devriye arabasına binmek ve kaydedildiğini bilmek onu daha dürüst yapar."

Bree'nin telefonu çaldı. Aramayı cevapladı. "şerif Taggert."

Bir kadın sesi, "Ben ocuk ıslahevinden Memur Kaminski. Ricky Sanderling sizinle görüşmek istiyor."

"Birazdan orada oluruz." Bree aramayı sonlandırdı ve talebi Matt'e ilette.

"*Ricky seninle konuşmak mı istiyor?*" Matt sordu.

"GörünüŖe göre." Bree yönünü deęiŖtirerek ıslahevine doğru ilerledi. "Aklıma benimle konuşmak istemesinin tek bir nedeni geliyor. Suçlamalara karşı kendisine koz vereceğini düşündüğü bir Ŗey biliyor."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Çocuk ıslahevi, tüm belediye binalarının sığınak gibi görünecek şekilde tasarlandığı 70'li yıllarda inşa edilmiş çirkin bir beton kutuydu. Bree otoparka park etti. İçinde ilgi ve korku . İslahevinden nefret ediyordu. Bütün o kırık dökük çocukları görmekten nefret ediyordu.

Bazen hayatının nasıl daha farklı olabileceğini merak ediyordu. Randolph Kasabası'nın yaşlı şerifi, travma geçiren Taggert kardeşleri verandanın altından çıkaran kişi olmasaydı, hayatında kendisini güvende hissetmesini sağlayan ilk yetişkin olmasaydı. Yasaya karşı çıkmak yerine yasaya yönelmesinin nedeni oydu. Ya hayatının o bölümü farklı bir şekilde sona erseydi? Kolaylıkla buraya ya da daha kötüsüne düşebilirdi.

Ricky ile küçük bir görüşme odasında buluştular. Metal bir masa ve dört tabure yere sabitlenmişti. Bree, Ricky'nin karşısındaki koltuğa oturdu. Matt de onun yanına oturdu. Sarsıldığı her halinden belli olan Ricky dirseğinin iç tarafındaki bir izi karıştırıyordu. Duruğunda kendine acıma ve kızgınlık vardı.

"Müfettiş Flynn'i hatırlarsınız," dedi Bree.

Matt'e bakarken Ricky'nin gözlerinde korku titredi. "Evet."

Matt cebinden telefonunu çıkardı. "Affedersiniz. Bu telefona cevap vermem gerekiyor." Ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Bree yeniden Ricky'ye odaklandı. Sert davranabilirdi - çocuk ona ateş etmişti ama kendi sefil çocukluğu aklının bir köşesindeyken şefkati seçti. "Nasılsın?"

Yara kabuğunu karıştırmayı bıraktı ve sanki saçmalayıp saçmalamadığını anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak ona baktı. "Sence nasıl? Burası berbat."

Bree onun geceyi muhtemelen daha kötü yerlerde geçirdiğini düşündü ama kavgacılığının ardındaki acıyı görebiliyordu. Saldırganlaşıyordu. Ne yazık ki zarar verdiği tek kişi kendisiydi. "Eminim öyledir."

Parmakları kabuğu tekrar buldu. Bu sefer kan çekti. "Daha sonra rehabilitasyona gitmem gerekiyor. Bu daha kötü olacak."

Bree başıyla onayladı. "Senin için bir yer bulmalarına sevindim."

Alay etti. "Fark etmez. Uzun bir süre ıslahevinde kalacağım. Zaten gidecek başka yerim de yok." Gözleri zorlandığı yaşlarla nemlenmişti. "Bu sefer gerçekten sıçtım batırdım."

"Sen yaptın." Adamın yüz ifadesinde sefaletten başka bir şey göremedi. Gerçek şu ki, mahkemenin çocuk suçlulara ceza verme konusunda esnekliği vardı ve Bree'nin savcı ve suçlamalar konusunda biraz hareket alanı vardı. Ricky'nin cezalandırıcı bir ceza yerine madde bağımlılığı tedavisi görmesini tercih ederdi. "Neden konuşmak istedin?"

"İnsanların Jasper'ın kardeşinin öldürülmesi hakkında konuştuklarını duydum." Ricky'nin gözleri kurnazlaştı. "Onun yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Soruşturmaya daha yeni başladık," dedi Bree.

"Ya Jasper hakkında bir şey biliyorsam?"

"O zaman bana söylesen iyi olur."

Bakışları koluna kaydı ve bir yara kabuğu daha kopardı. "Karşılığında bir şey istiyorum: dokunulmazlık."

Ricky belli ki çok fazla televizyon izlemiş.

"Bu işler böyle yürümüyor," dedi Bree. "Sizden büyük bir uyuşturucu karteline karşı tanıklık etmenizi istemiyoruz." Durakladı, devam etmeden önce tekrar göz göze gelene kadar bekledi. "Ben bir oyun oyuncusu değilim, Ricky. Sana karşı dürüst olacağım. Her zaman. Karşılığında da aynısını beklerim. Gerçek şu: Rehabilitasyon senin hayatını için bir şans. Boşa harcama. Uzun süre çocuk olarak kalmayacaksın. Bunun kötü olduğunu düşünüyorsan" -elini daire şeklinde salladı- "o zaman gerçek bir hapishane deneyimi yaşamak istemezsin."

Hapishane düşüncesini öyle bir yüz ifadesiyle düşündü ki, kız onun bu yöne doğru gittiğini gerçekten düşünüp düşünmediğini merak etti. "Sonra ne olacak? Babam eve taşınmama izin vermiyor. Annem ..."

Bree onun söyleyemediklerini zihinsel olarak doldurdu. *Onu terk etti.* "Bu berbat."

Ağız asık bir suratla kapandı. "Ama bana yardım etmeyeceksin, değil mi?"

"Jasper hakkında gönüllü olarak bilgi vererseniz, yargıç ve savcının işbirliği yaptığınızı bilmesini sağlayacağım, ancak herhangi bir söz vermeyeceğim."

Bir kabuk daha kopardı. "Birkaç hafta önce Jasper'ın evine gittim. Telefonda kardeşiyle kavga ediyordu. İşler çirkinleşti."

"Ne hakkında kavga ettiklerini biliyor musun?"

Ricky başıyla onayladı. "Hoparlörü açtı. Kardeşi ona nadir bulunan bir tür piton satmış ve piton ölmüş. Jasper çok sinirlenmiş. Kardeşini ona hasarlı mal satmakla suçlamış. Kardeşi onun hatası olmadığını söyledi."

Bree ölü bir yılan için birini öldürmeyi hayal bile edemezdi.

Ricky burnunu çekti. "Jasper, 'Bana yirmi beş bin borcun var' dedi. Kardeşi de 'Cehennem gibi' dedi. Sonra Jasper ona siktir olup gitmesini söyledi."

"Bir yılan için çok para."

"Doğru mu?" Ricky de aynı fikirdeydi. "Çılgınca." Arkasına yaslandı. Kızgınlığının bir kısmı geçip gitmiş gibiydi. "Yargıca yardım ettiğimi söyleyecek misin?"

"Yapacağım," diye söz verdi Bree. "Rehabilitasyonu gerçekten misin?" İç çekişi onu sakinleştirdi. "Evet."

"Güzel." Bree ayağa kalktı. Sonra, "Seni kontrol edeceğim," diye ekledi, sadece birinin gerçekten umursadığını bilmesini sağlamak için.

Ricky'yi kapsülüne geri götürmesi için bir muhafız çağırdı. Sonra Matt'i dışarıda buldu.

"Kim aradı?" diye sordu.

"Hiç kimse. Ricky daha çok konuşacakmış gibi geldi."

"İyi karar." Bree, Ricky'nin verdiği bilgileri özetledi.

Matt, "Artık Jasper'ın kardeşiyle yaptığı telefon görüşmelerini bize neden anlatmadığını biliyoruz," dedi.

"Ve Jasper'ın kardeşinin ölmesini istemesi için yirmi beş bin nedenimiz var."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Matt Şerif karakolunun arkasındaki park yerinde Bree'nin yanına çöktüğünde yemek vakti yaklaşıyordu. Rüzgâr asfaltı kırbaçlayarak birkaç ölü yaprağı ve boğ bir plastik su şişesini binanın dibine yuvarladı. Matt şişeyi almak için kenara çekildi.

Bree kutup rüzgarına karşı eğildi. "Ceketinin fermuarı bile yok. Üşümüyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"İskandinav kanından olmalı." Kapıyı açtı ve içeri girdiler. "Donuyorum."

Matt su şişesini geri dönüşüm kutusuna attı.

Todd, ekip odasını geçerlerken onları durdurdu. "Farah Rock devriye arabasına binme davetimizi reddetti. Şerif yardımcısı evine vardığında, avukat olan erkek kardeşi de oradaydı. Karakola birlikte geliyorlar."

"Teşekkür ederim Todd," dedi Bree. "Hem Farah'ın hem de Monica'nın hesapları için arkadaşlık uygulaması erişimi talep edelim. Bunlar için arama iznine ihtiyacımız yok."

"Bunun üzerinde çalışacak birini bulacağım." Todd bir bilgisayar istasyonunda oturan bir yardımcısına doğru döndü.

Matt'in içinde bir öfke parladı. "Avukatların adalet sistemimizin ayrılmaz bir parçası olduğunu biliyorum, ama gerçekten de iyi bir röportajın önüne geçiyorlar."

"Benden itiraz yok." Ofisine doğru ilerlerken Bree homurdandı.

Marge onlar içeri girer girmez kapıda belirdi. Elinde bir not defteri sallayarak konuşurken, Bree ve Matt

ceketlerini çıkardılar. "Basın cinayet davasıyla ilgili arıyor. Birisi ayrıntıları sızdırmış. Kurbanın streç filmle boğulup boğulmadığını soruyorlar."

"Ugh." Bree sandalyesine çöktü, yüzü sinirli bir kaşla kilitlenmişti. "Sızıntılardan nasıl da nefret ediyorum." Başını iki yana salladı. "Bugün bir basın toplantısı düzenleyeceğim. Merakların bir kısmını gidereceğiz ve kimsenin geri kalan ayrıntıları sızdırmamasını umacağız."

Marge Bree'yi taradı. "Dolabında temiz bir üniforma var. Yüzünüzde kir var ve saçınızdaki saman mı?"

Bree uzandı, başının üstünü yokladı ve bir tutam saman kopardı. Onu masasının altındaki çöp kutusuna attı.

"İyi görünüyor." Matt samanları fark etmemişti bile.

Marge ona lise müdürü gibi baktı. "Sen bir politikacı değilsin, olsaydın bile buruşuk bir üniforma giydiğin için yargılanmazdın. Bu yakışıklılık senin işine yarıyor. Dağınıklık sana yakışıyor."

Üzgün görünmeye çalıştı ama bunu tam olarak başaramadı. Ağzının kenarının kalkmasına da engel olamadı. "Sağlam yakışıklı mı?"

Marge gözlerini devirdi. "Ama halk şerifi görünüşünden dolayı yargılayacaktır." Tekrar Bree'ye döndü ve onu değerlendirmeye bir gözle taradı. "Koyu halkalar iyi. Halkın davayı çözmek için uzun saatler çalıştığını bilmesini sağlar. Yorgun olmak başka bir şey. Kirli olmak bambaşka bir şey."

"," diye söz verdi Bree.

Matt sırtışını gizlemek için yumruğunun içine öksürdü. Bree'nin aksesuardan anladığı Glock'uydu. Kamera önünde olmadığı ya da daha güzel bir restorana gitmedikleri sürece makyaj yapmazdı. Onu yanlış anlamayın, çok güzel temizlenebilirdi. Ama çoğunlukla eşofman, pizza ve Netflix insanlarıydılar.

Marge onlara ciddi bir bakış attı ve ofisten ayrıldı.

Bree sandalyesinde arkasına yaslandı, mekanizmalar gıcırdıyordu. Telefonu çaldı ve ekrana baktı. "Luke'tan bir mesaj var." Yüksek sesle okudu: "Veteriner yarayı dikmiş. Canavar iyi bir çocukmuş."

"Canavar." Matt, Luke'un kullandığı bu isim karşısında başını salladı. "Bu çok saçma."

"O zaman daha iyi bir isim bul." Bree'nin telefonu tekrar çaldı ve ekranı görebilmesi için telefonu çevirdi. Dikişli yaranın bir fotoğrafı geldi, ardından dev atın Uğur Böceği'yle burun buruna olduğu ikinci bir fotoğraf. Bree'nin köpeği arka ayakları üzerinde durmuş, patilerini atın ahır kapısına dayamıştı.

Dahili telefon çaldı. Bree "Cevapla" düğmesine bastı. Hoparlörden Marge'ın sesi geldi. "Bayan Rock ve avukatı burada. Onlara görüşme odasını göstermemi ister misiniz?"

"Evet. Teşekkür ederim, Marge." Bree düğmeyi bıraktı. Ayağa kalktı, elinde boş kahve fincanı vardı. "Yolda bir tane daha dolduracağım."

"İyi fikir." Matt kendi kupasını aldı ve onu ofisten çıkarken izledi.

Todd'un bir fincan kahve karıştırdığı dinlenme odasında durdular.

Bree kupasını doldurdu ve Todd'a döndü. "Röportajı izleme odasından izlemeni istiyorum. Onun hakkındaki görüşünü öğrenmek istiyorum." Tencereyi yere koydu. "Onu zaten bir yalanın içinde yakaladık."

Todd kahvesini kapıya doğru taşıdı. "TAMAM."

Matt kahve konusunda fikrini değiştirdi. Yeterince içmişti. Midesinde asit dönmeye başlamıştı bile. Paslanmaz çelik kupayı çalkaladı ve suyla doldurdu.

Koridorda yürüdüler. Todd izleme odasına girdi.

"Hemen geliyorum," dedi Bree ve tuvalete doğru yöneldi.

"TAMAM." Matt görüşme odasına girdi. Masada bir erkek ve bir kadın kapıya bakacak Çekilde yan yana oturuyordu.

"Bayan Rock." Matt başını Farah'ya doğru eğdi.

Farah ayağa kalkmadan yanındaki adamı işaret etti. "Bu benim avukatım-ve kardeşim-Benjamin Rock."

Matt, "Ben Kriminal Müfettiş Flynn," dedi.

Farah farklı biri gibi görünüyordu. Tırmanış kıyafetleri yerine koyu renk kot pantolon ve siyah bir kazak giymişti. Parlak, koyu renk saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış ve omzunun üzerinden toplanmıştı.

Farah ile avukat arasındaki aile benzerliği çok açıktı. O da kız kardeşi gibi zeytin tenliydi ve son derece formdaydı. Özel dikim kömür rengi takım elbisesi ve mavi ipek kravatı para kokuyordu. Ambulans kovalayan biri değildi.

"Ne tür bir hukukla ?" Matt sordu.

"Suçlu." Benjamin şehirden büyük ve pahalı bir firmanın adını verdi.

Sikeyim.

Matt onun bir şirket avukatı olmasını ve ceza adaleti sistemine pek aşına olmamasını umuyordu. Ama yle olmadı.

"Geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim." Matt avukatın karşısına oturdu. Farah'nın karşısındaki sandalyeyi Bree'ye bırakmıştı. "şerif bir dakika içinde bize katılacak."

"Bir toplantım var, o yüzden fazla kalamam." Farah gösterilen saati okumak için dikkatle telefonunun ekranına dokundu.

Matt ona, "şerif birazdan burada olur," diye güvence verdi.

"Kız kardeşim Bay LaForge'un ölümüyle ilgili soruları çoktan yanıtladı." Benjamin kollarını masanın kenarına dayadı ve manikürlü parmaklarını birbirine kenetledi. "Bir avukat olmadan bunu yapmaması gerekirdi."

Daha fazla bilgi istiyordu. Matt sadece başını salladı.

Avukat kaşlarını çattı. "Mirandize edilmedi."

"O bir şüpheli değildi." Matt geçmiş zamanı vurguladı.

Avukat hiç tereddüt etmedi ve Matt onun Farah'ın ilk sorgusunda elde ettikleri her türlü bilgiye itiraz edeceğini biliyordu. Miranda uyarıları sadece şüpheli gzaltındaysa sorgudan önce yapılmak zorundaydı. Ancak Benjamin, müvekkilinin sorguyu sonlandırmakta zgr olmadığını iddia eden ilk avukat olmayacaktı, bu da kolluk kuvvetleri bunu sözlü olarak ifade etmemiş olsa bile aslında gözaltında olduklarını gösteriyordu.

Kanunlar Bree ve Matt'in tarafındaydı, ama her şey yargıca bağlıydı.

Bree odaya girdi, Farah'ın karşısındaki koltuğa oturdu ve kendini tanıttı. "Geldiğiniz için teşekkürler Bayan Rock."

Matt takımı tanıttı.

Avukat ofladı pufladı. "Az önce Müfettiş Flynn'e de söylediğim gibi, kız kardeşim soruları zaten yanıtladı."

"Evet, işbirliğini takdir ediyoruz. Bugünkü görüşme kaydedilecek." Bree video kamerayı çalıştırdı, saati verdi ve odadaki herkesin listesini çıkardı. Ardından Miranda haklarını okudu ve Farah'a imzalaması için bir onay formu verdi.

Farah'ın gözlerinde endişe parladı. "Tutuklanıyor muyum?"

"Hayır," diye yanıtladı Bree. "Bu form tüm resmi görüşmeler için rutindir."

Endişeyle kardeşine baktı. "Bunu imzalamalı mıyım?"

"Evet." Kardeşi gözlerini Bree'den hiç ayırmadı. "Bunun hiçbir anlamı yok. şerifin sana haklarını okuduğunu kaydettiler. Bunu inkâr edemezsin."

Farah dramatik bir gösterişle imzaladı. Kalemı yere bıraktıktan sonra geriye doğru kaydı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve Bree'ye dik dik baktı. "Ben neden buradayım?"

Sesi gerçekten kafası karışmış gibiydi. Matt, Rhys'in onun istediğini yapmayacağını hiç düşünmediğini fark etti. Onun talimatlarına uyacağını düşünmüştü. Kendi istediğini yaptırmaya, erkeklerin her istediğini yapmasına alışkın mıydı? Belki de onların kendisine karşı olan duygularını, onları yönlendirmek için kullanıyordu.

Bree işle ilgili bir hareketle k ğı aldı. "Daha  nceki g r şmemizle ilgili bazı takip sorularımız var."

"Sana zaten her şeyi anlattım," diye sızlandı Farah.

"Evet." Bree daktilo edilmiş bir k ğı havaya kaldırdı. " yle demiştiniz."

Avukat öne doğru eğildi, birleştirdiği elleri masanın üstüne vuruyordu. "Sadede gelir misiniz, şerif?"

"Elbette." Bree başını salladı. "Bize Salı akşamı evde olduğunuzu ve arkadaşınız Rhys'in de yanınızda olduğunu söylediniz. Bu doğru mu?"

Farah kardeşine baktı, gözlerinde ilk şüphe belirtisi belirmişti. "Evet."

Bree bombayı patlattı. "Rhys Blake Salı akşamı sizinle birlikte olmadığını söylüyor. Onu aradığını ve sizin için yalan söylemesini istediğini söylüyor."

Farah dondu kaldı. Ağız açıldı ve nefes almakta zorlanan bir balık gibi boşlukta kaldı. "I-"

Benjamin onun sözünü kesti ve elini kendi eliyle kapattı. "Bir şey söyleme."

Bree kaşlarını kaldırdı. "İfadenizi değiştirmek ister misiniz? Büyük bir soruşturma sırasında polise yalan söylemek adaleti engellemektir."

Farah'ın dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Kulağına fısıldamak istercesine kardeşine eğildi.

Onu durdurmak için başını salladı. "Şerif Taggert, Bay Blake'in bu suçlamalarla ilgili herhangi bir kanıtı var mı?"

Bree başını eğdi. "Cep telefonu kayıtları kız kardeşinle birlikte olmadığını gösterecek."

Benjamin gülümsedi. "Kayıtlar telefonunun nerede olduğunu kanıtlayacak, nerede olduğunu değil."

Bree, "Nerede kanıtlayacak," dedi.

"*Birinin* onu kullandığı yerde." Benjamin kız kardeşinin elini sıktı ve onunla konuşmak için başını çevirdi. "Şerifin elinde seni cinayetle ilişkilendirecek hiçbir kanıt yok. Olsaydı, mazeretini çürütmeye bu kadar kafayı takmazdı." Farah'ın elini bıraktı. "Mazerete bile ihtiyacın yok. Bir suçla itham edilmedin." Tekrar Bree'ye döndü. "Öyle değil mi?"

Bree dişlerini gösterdi. Kimse bunu bir gülümsemeyle karıştıramazdı. "Kız kardeşin resmi bir soruşturmada kolluk kuvvetlerine yalan söyledi."

"Yanılmış olabilir," dedi Benjamin. "Ya da Bay Blake yanılmış olabilir. İlk görüşmenizi kaydettiniz mi?"

Bree'nin poker suratı hiç . "Hayır."

"Yani kız kardeşimin söylediği hiçbir şeyle ilgili kanıtınız yok," dedi Benjamin bir *aha* sesiyle. "Belki de yanılmışsınızdır."

Matt eğildi. "Yanılmıyordu. Ben de oradaydım. Farah Blake'ten onun için yalan söylemesini istedi."

"Öyle diyor." Benjamin'in sesi endişeli gelmiyordu. "Ya da Bay Blake kız kardeşim onu reddettiği için öfkeli ve öç almaya çalışıyor."

Ona her şeyi anlatmıştı. Matt Farah'ı inceledi. Yanlış bir şey söylemekten korkuyormuş gibi dudakları birbirine yapışmıştı. Ama konuşmayı avukatına bırakacak kadar akıllıydı.

Bazı şüpheliler, avukatları ne tavsiye ederse etsin çenelerini kapalı tutamadılar.

Benjamin elini masadan bir santim kaldırdı. "Kız kardeşim tutuklu mu?"

Bree, "Şu anda olmaz," dedi.

"O zaman gidiyoruz." Benjamin iki avucunu da masanın üzerine bastırarak ayağa kalkmaya hazırlandı. "Hadi gidelim."

"Ama ben-" Farah ayağa kalktı.

"Artık hiçbir soruya cevap vermeyeceksin." Kardeşi ayağa kalktı. "Sana bunu söylemeyecekler ama seni zorlayamazlar. Sorularına cevap verme zorunluluğun yok. Tutuklu olmadığın sürece istediğin zaman gitmekte özgürsün. Buraya soruşturmaya yardımcı olmak için iyi niyetli bir çaba göstererek gönüllü geldiniz." Bree'ye sert bir bakış attı. "Bu bir daha olmayacak."

Dirseğinin altından nazikçe tuttuğu eliyle kız kardeşini kapıya doğru yönlendirdi. Onlar çıkarken kız omzunun üzerinden baktı. Matt onun yüz ifadesinden endişe ve öfke karışımı bir anlam çıkardı.

Bree video kaydını kapattı. Todd kapı aralığında duruyordu. "Ne düşünüyorsun?" Bree ayağa kalktı.

"Arkadaşından onun için yalan söylemesini istedi. Kesinlikle." Todd yüzünü buruşturdu. "Ve yapmadığına çok şaşırılmış görünüyordu."

"Ben de öyle bir izlenim edindim." Matt ayağa kalktı.

Bree kollarını tavana doğru uzattı. "Bir avukat getirmemiş olsaydı nasıl cevap verirdi merak ediyorum."

"asla bilemeyeceğimiz bir soru." Matt sandalyesini itti. "Ama bence bize verdiği sahte mazeret bir dürtüydü. Enine boyuna düşünmedi ve bunun bir hata olduğunu biliyor."

Bree ellerini indirdi ve koridora yöneldi. "Aynı hatayı daha yapmayacak. Ağabeyi tek kelime etmesine izin vermeyecek."

Birlikte dinlenme odasına yürüdüler.

Matt bardağına su doldurdu. "Onun avukatı olsaydım, ben de sessizliği seçmesini söyledim. Zaten kendini gereksiz bir deliğe soktu. Sadece evde yalnız olduğunu söyleyebilirdi. Onu hiçbir şeyle suçlamamıştık."

"Kardeşi haklıydı," dedi Todd. "Mazerete ihtiyacı yoktu."

"Peki neden bir tane icat etsin ki?" Bree sordu. Sanki bir fincan daha içmeyi düşünüyormuş gibi kahve makinesine baktı.

Matt bir fincana daha su doldurup ona uzattı. Bu gece gerçekten uyumaya ihtiyacı vardı, kahveye değil. Suyu aldı ama içerken kahveye özlemle baktı.

Matt, "Aklıma tek bir neden geliyor," dedi.

Todd başıyla onayladı. "Çünkü o suçlu."

Bree bardağı boşalttı ve musluktan yeniden doldurdu. "Konferans odasında yeniden toplanalım. Davranışları hakkındaki izlenimlerimiz hiçbir şey ifade etmiyor. Gerçek kanıtlara ihtiyacımız var. Hepimiz yüksek profilli davaların teatral olduğunu biliyoruz. Avukatı düzgün, kendinden emin ve yakışıklı. Jüriler bu tipleri sever. Herkesi dürüst bir hatadan faydalandığımıza ve onu korkutmaya çalıştığımıza ikna edecektir. Güzel bir kadın. Sağlam kanıtlar olmadan kimse onun korkunç bir suç işlediğine inanmaz."

Todd, "Jüriler televizyonda gördükleri gibi adli tıp boku istiyorlar," dedi. "Acınası ama gerçek." Bree elindeki bardağı lavaboya koydu.

Matt kapıya doğru işaret etti. "Gidip adli tıp raporlarımızı kontrol edelim."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Matt otomatın içindeki bir torba kuruyemişe baktı. Fındıklardan gerçekten bıkmıştı. Neden otomattan çizburger çıkmıyordu? Bir şişe su alıp Marge'dan konferans odasının anahtarını aldı ve kapıyı açtı. Bree dizüstü bilgisayarını ve not defterini getirmişti. Elinde bir kupa tutuyordu. Matt kahve kokusu aldı.

Fincanına baktı. "Bu gece hiç uyumayacaksın. Şu anda kanın yüzde on kafein içeriyor."

Başını salladı ve yudumladı. "Ne diyebilirim ki? Zayıfım ama aynı zamanda o kadar yorgunum ki kafeinin bir sorun yaratacağından şüpheliyim."

"Kablolu olacaksın." Matt telefonundan saati kontrol etti. "Saat beş buçuk. Bir saat çalışalım, sonra bugünlük bırakalım. Gevşemek, aileni görmek ve biraz uyumak için birkaç saate ihtiyacın var. Bütün soruşturma boyunca durmadan çalışamazsın."

"Biliyorum." Ama kahvesini içmeye devam etti.

Todd elinde bir dosya ve bir dizüstü bilgisayarla içeri girdi. Bir sandalyeye oturdu ve bilgisayarı açtı. "Birkaç güncellemem var. Öncelikle, Jasper'ın kefaletle serbest kaldığını bilmelisiniz."

Bree iç çekti. "Sürpriz olmadı. Sabıkası yok, uzun süredir bu bölgede yaşıyor ve avukatı da çok zeki."

Todd başıyla onayladı. "Sırada, olay yerindeki adli tıptan gelen ön rapor var. Kopyalarını ikinize de e-posta ile gönderdim."

Matt telefonuna gelen e-postayı açtı ve göz gezdirdi. "Spencer'ın yatak odasında birkaç uzun siyah saç teli bulmuşlar."

Todd, "Farah Rock ya da Monica Linfield'a ait olabilirler," diye önerdi.

Matt, "Uzun siyah saçlı kadınlar Spencer'ın tipi olduğuna göre, saçlar başka kadınlardan da gelmiş olabilir," dedi. "Spencer meşgul bir adamdı."

"Ne yazık ki, her iki kadın da onunla yattıklarını söylediler, bu yüzden bunun davayı çözmemize nasıl yardımcı olacağından emin değilim." Bree şakağına masaj yaptı.

Ama Matt bir tutuklama yaparlarsa, şüphelinin evin içinde olduğunu gösteren fiziksel kanıtların her zaman iyi olacağını biliyordu.

"Başka ilginç bir şey var mı?" Bree sordu.

Matt e-postayı kapattı. "Gözüme çarpan başka bir şey yok ama adli tıptan toplanan iz kanıtların ne işe yarayacağını zaman gösterecek." Şüphelilerden biri hakkında arama emri çıkartmaya yetecek kadar kanıt toplarlarsa, olay yerinde bulunan lifler, saç, toprak ve DNA, şüphelinin evinde bulunanlarla eşleşebilirdi. "Jasper'dan hoşlanıyorum. Yakın zamanda Spencer'la tartışmış. Para her zaman bir sebeptir. Ayrıca, cinayet öfke gibi geldi ve aileler yüksek duyguları beraberinde getirir." Matt'in deneyimlerine göre, hiç kimse sevdiği birinden bu kadar nefret edemezdi.

"Onunla bir görüşme daha ayarlamalıyız." Bree bir not aldı. "Farah Rock'a geçelim. Mazereti konusunda yalan söyledi ve arkadaşı Rhys Blake'in de yalan söylemesini sağlamaya çalıştı. Babasının Highlander'ı olan beyaz bir SUV'ye erişimi var."

Matt elini kaldırdı. "Onu suçla ilişkilendirecek fiziksel bir kanıtımız hâlâ yok." Ama yalan söylemek onu rahatsız ediyordu.

"İşte bu yüzden bir hapisane hücresinde değil." Bree'nin sesi sanki bunu gerçekten düzeltmek istiyormuş gibi çıkıyordu.

"Monica'nın ya da Farah'ın evinde uzun tüylü siyah bir kedi görmedik." Matt her iki evi de gözünde canlandırdı. "Jasper'ın evinde de kedi yok. Avery Ledger'ın evine de gitmedik. Onunla olay yerinde görüştük."

"Çünkü cesedi o buldu." Bree parmağıyla masaya vurdu. "İşverenin güvenlik kamerası kayıtları işten kaçta çıktığını doğruladı mı?"

Todd başıyla onayladı. "Juarez videoyu izledi ve öğleden sonra 4:56'da ayrıldığını doğruladı."

"Yani video onun mazeretini doğruluyor." Matt cinayetin zaman çizelgesini önüne getirdi. "Mümkün ama Spencer'ı beş buçukta öldürecek zamanı bulması pek olası değil."

Bree, "Avery'yi listenin en altına alacağız," diye kabul etti.

Todd dedi ki, "Monica Linfield. Juarez'i film stüdyosundan gönderdiğin güvenlik kamerası görüntülerini izlemesi için görevlendirdim. Monica Linfield bütün gün çekimlerdeymiş, ancak saat 16:44'te ayrılmış ve saat altıya kadar dönmemiş."

Bree avuçlarını masanın üzerinde düzleştirdi. "Ve Monica beyaz bir Audi Q5 kullanıyor."

"Orta boy bir SUV," dedi Matt. "Spencer'ın evinin yanındaki evde görülen teslimat şoförü gibi."

Bree başıyla onayladı. "Monica'yı da resmi bir görüşme için buraya getirelim." "Juarez'den onu almasını isteyeceğim," dedi Todd.

Bree, "Monica'nın geçmişine yönelik araştırmamızı genişletelim, buna flört uygulamalarındaki faaliyetleri de dahil," diye ekledi.

Todd başını salladı ve dosyasına notlar yazdı. "Spencer'ın kredi kartı ve banka bilgilerini aldık. Beş parasızdan da betermiş. Tadilatlar ve zevkleri yüzünden borcu tavan yapmış. Borçlarını karıştırıyordu ama bunu uzun süre devam ettiremezdi."

Bree kaşlarını çatı. "Banka hesabında önemli bir işlem var mı?"

"Bir tefeciden borç aldığını mı düşünüyorsun?" Matt sordu.

"Borçları sonsuza dek karıştıramazsın." Bree işaret parmağıyla hafifçe vurdu. "Biz fazladan yirmi beş bin dolar olduğuna dair bir işaret görmedim."

Matt, Ricky'nin de yalan söyleyip söylemediğini merak etti. Herkes merak ediyordu. "Belki de bu hikâyeyi Ricky uydurmuştur."

"Bu mümkün," diye kabul etti Bree. "Ama öyle hissetmedim."

Matt kendisine ateş eden insanlara güvenmezdi.

Todd kâğıtları karıştırdı. "Umutsuzca ihtiyacı olmasına rağmen kayda değer bir nakit akışı görmüyorum."

"Peki ya telefon kayıtları?" Matt sordu.

Todd, "Beklediğimiz gibi, cep telefonu sağlayıcısı gerçek mesajları yalnızca beş gün boyunca saklıyor. Ondan sonra mesajlar siliniyor. Henüz ayrıntıları inceleme fırsatım olmadı. Adli tıp teknisyenleri Spencer'ın cep telefonundan veri almaya çalışıyorlar."

Matt diğerk çevrimiçi etkinlikleri düşündü. "Spencer'ın sosyal medya hesapları var mıydı?"

"O yaptı." Todd başını salladı. "Ama posta göndermedi. Başka insanları takip etmiş, çoğunlukla da kadınları. Tahmin edebileceğiniz gibi, profil bilgilerinin hepsi saçmalıktı."

"Kadınları manipüle etmek için kullandığı bir başka araç. Tam bir pislik." Matt'in içini tiksinti kapladı. "Hiç arkadaş bulabildik mi?"

Todd başını salladı. "Henüz değil. Yalnız biriymiş gibi görünüyor."

"Jasper'ın dediği gibi." Matt Jasper'a, Ricky'ye güvendiğinden daha fazla güvenmiyordu. Cinayet panosundaki Güphelilerin fotoğraflarına baktı. Avery, yalan söylerken ya da önemli bir ihmalde bulunurken yakalamadıkları tek kişiydi.

"Monica ve Farah için sosyal medya ne olacak?" Bree sordu.

"Monica'nın gönderileri çoğunlukla profesyonel." Todd elindeki dizüstü bilgisayar. "Farah'ın hesapları var. Ara sıra kaya tırmanışı fotoğrafları paylaşıyor ama yine de o da büyük bir kullanıcı değil."

"Cep telefonu kayıtları çalışmaya devam edin," dedi Bree.

"Basın toplantısından sonra eve götürsem olur mu?" Todd sordu. "Olmazsa, Cady'den Goldie'yi beslemesini ve gezdirmesini isteyebilirim." Gülümsedi. "Yoksa kafesinden çıkana kadar yiyecek. O Goldie, Cady değil."

"Sorun yok." Bree kapıya doğru el salladı. "Bu gece de yemek yediğinden ve biraz uyuduğundan emin ol."

"Peki efendim." Todd dosyalarını topladı, dizüstü bilgisayarını kapattı ve odadan çıktı.

"Matt, sen mali işlere bak. Ben flört uygulaması üzerinde çalışmaya devam edeceğim." Telefonunu kontrol etti. "Basın toplantısından sonra eve gidip ailemle yemek yiyeceğim, çocuklar yattıktan sonra da evde çalışacağım."

Matt eve yalnız gitmek istemedi. "Durup yeni atımı görsem olur mu?"

"Elbette." Bree gülümsedi. "Eminim bol miktarda yemek olacaktır ve Dana bugün ne pişirdiyse yiyebilirsiniz. Eğer daha fazla hamur işi , yeni üniformalara ihtiyacım olacak."

Matt'in midesi guruldadı. "Güzel. Açlıktan ölüyorum." Kendi buzdolabı bomboştu. Birkaç gecedir Bree'nin ya da ailesinin evinde yemek yiyordu.

hafta. Eğer eve giderse, market alışverişi yapması ya da akşam yemeği için sandviç yemesi gerekecekti. İkisi de cazip değildi. Ayrıca, Bree'lerde vakit geçirmeyi tercih ederdi.

Bree saati kontrol etti. "Basın toplantısına on dakika." Çekmecesinden küçük bir makyaj seti çıkardı. "Gerçekten bir kadın soyunma odasına sahip olmak için sabırsızlanıyorum."

Matt, "Nefesini tutma," dedi.

"Bir gün gerçekleşecek, ancak fonlar onaylandıktan sonra bile ilçe denetleme kurulunun üzerinde tartışabileceği bu kadar çok ayrıntı olması şaşırtıcı." Bree, karakolun genişletilmesi ve yenilenmesi için ilçe yönetimiyle büyük bir mücadele vermişti. Şerif olmadan önce, departmanda tek bir kadın şerif yardımcısı bile çalışmıyordu. Bree bunu düzeltmiş ve binayı bir kadın soyunma odası da içerecek şekilde modernize etmeye çalışıyordu. Önerilen bir plan hazırlanmıştı, ancak ilçe denetleme kurulu, fonların harcanmasını geciktirmek için şüphesiz her ışık düğmesi ve vida üzerinde tartışmaya kararlı görünüyordu.

Ama Matt bunun olacağından emindi. Müfettişlerin dehşetine rağmen, Bree acımasız, sabırlı ve acımasızca kibardı. Onlara Çikâyet edecek hiçbir Çey bırakmadı.

Dolaba gitti. Üniforması askıdaydı ve kuru temizleme poşetinin içindeydi. Onu aldı ve açık kapıya yöneldi, muhtemelen temizlenmek için tuvalete gidiyordu.

Birkaç dakika sonra Matt, yeni üniformasıyla istasyonun lobisinde basının karşısına çıkan Bree'nin yanında, yarım adım geride duruyordu. Tek bir cinayet ve Matt'in umursayacak vakti olmadığı yeni bir ulusal siyasi drama nedeniyle, Bree'yi dinlemek için sadece yarım düzine haber ekibi toplanmıştı. Matt onları her zamanki yerliler olarak tanıdı. Muhabirler ön tarafa itilmiş, kameramanlar da arkalarında çalışıyordu.

Bree gerçeklerle başladı. "Salı akşamı işlenen cinayetin kurbanının Grey's Hollow sakini Spencer LaForge olduğu tespit edilmiştir. Bay LaForge şiddetli boğulma sonucu ölmüştür."

WSNY News'ten Nick West, "Plastik sargı ile boğulduğu doğru mu?" diye sordu.

"Evet," diye onayladı Bree.

"Katilin şok tabancası kullandığını doğrulayabilir misiniz?" Nick sordu.

"Evet. Kurbanı etkisiz hale getirmek için şok tabancası kullanılmış." Bree'nin sesi soğukkanlılığını koruyordu ama şakağındaki bir damar sanki güç kaldırıyormuş gibi patladı. Sızıntıyı biliyorlardı ama muhabirin davayla ilgili tüm önemli gerçekleri ağzından kaçırdığını duymak Matt'in öfkesini hâlâ körüklüyordu.

Kibirli küçük sürüngen.

Bree ile genç muhabir arasında gergin bir bakış geçti. Matt, Nick'in şerifin sorularına kızdığını anladığını söyleyebilirdi, ama muhabir yılmamış görünüyordu. Matt, Nick'in kararından pişman olacağından kuşkulanıyordu.

Nick ısrar etti. "Kurbanın fermuarla doğru mu?"

"Soruşturmayı tehlikeye atmadan ayrıntılar hakkında yorum yapamam." Bree kasıtlı olarak başka bir muhabiri işaret etti.

"Şüphelendiğiniz kimse var mı?" diye sordu kadın.

"Tüm soruşturma hatlarını takip ediyoruz." Bree'nin sesi nötr kaldı. "Ve birden fazla ilgili kişiyle görüşüyoruz."

Kadın devam etti. "Ama henüz kimseyi tutuklamadınız?" "Hayır."

Sadece Bree'yi çok iyi tanıyanlar

Yüzünde kızgınlık belirtileri vardı. Başkalarına karşı soğukkanlı, sakin ve profesyoneldi.

Uzun boylu, kel bir adam öne doğru itildi. "Dedektif Flynn bu davada sizinle birlikte mi çalışıyor?" Adamın ağzı müstehzi bir alaycı ifadeyle kıvrıldı. Bree ve Matt'in ilişkisi herkesin malumuydu ama bazı muhabirler bunu haber değeri haline getirmeye çalışmayı sürdürüyordu.

Bree hiçbir mazeret ya da açıklama sunmadı. Sadece kel adamın gözlerini, Matt'in "saçmalamayan bakışlar" olarak tanımladığı bakışlarla karşıladı. "Evet."

"Kişisel ilişkinizin birlikte çalışma becerinizi etkilediğini düşünmüyor musunuz?" Kel muhabirin ses tonundan öyle olduğu anlaşılıyordu.

"Hayır." Bree'nin ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Sıradaki?" "Suç cinsel miydi?" diye seslendi bir kadın.

"Cinsel saldırıya dair hiçbir kanıt yoktu." Bree başka bir soru aradı. Nick West tekrar elini kaldırdı. "İnsanlar endişelenmeli mi?"

Bree mikrofonuna doğru eğildi. "Şu anda, topluma yönelik herhangi bir tehdit olduğuna inanmak için bir nedenimiz yok. birlikte, insanlara her zaman kapılarını kilitlemelerini ve kişisel güvenliklerine dikkat tavsiye edeceğim."

Bree konferansı sonlandırdı. Haber ekipleri son seslerini vermek üzere ayrıldılar. Bree ve Matt ofisine çekildi.

Todd içeri girdi. "Juarez, Monica'nın evde olmadığını bildirdi. Onu beklemeli mi?"

"Hayır. Her yerde olabilir. Sabah film stüdyosunda izini buluruz. Bu kadar yeter. Ben eve gidiyorum." Bree kâğıtları çantasına tıktırdı. Matt'e baktı. "Yemekten sonra daha fazla raporu gözden geçirebiliriz."

"Oh, ne güzel." Matt ceketinin içine girdi. "Brody için durmamın bir sakıncası var mı?"

"Başımızın üstünde yeri var," dedi Bree, evrakları karıştırırken. "Siz önden gidin. Seninle orada buluşuruz."

Matt istasyondan çıktı, köpeği için durdu ve arabayı çiftliğe doğru sürdü. Matt garaj yoluna girdiğinde Brody'nin kuyruğu sallanıyordu. Bree cipini park etmek üzereydi ki Matt yanına yanaştı, Suburban'ından indi ve Brody'nin arka koltuktan inmesine yardım etti. Yaşlı köpek omzundan yaralandıktan sonra veteriner yüksek bir araca atlayıp yasaklamıştı.

Ahırda ışıklar parlıyordu. Sessiz bir gökyüzünde kar sürükleniyordu. Bree Matt'in yanında yürürken, Brody önde tırıs gidiyordu.

Matt arka bahçenin yarısında durup odun dumanı kokan havayı kokladı. "Burası çok huzurlu."

"Öyle." Bree onun eline uzandı.

Parmaklarını onunkilerle iç içe geçirdi. Bree'nin çiftliğinde ne kadar çok zaman geçirirse, kendi evinden o kadar az keyif alıyordu. Orayı satın aldığı anda, on dönümlük arazi ona huzur vermişti. Yaralarını ve kariyerinin sonunu kabullenmek için boşluğa ihtiyacı vardı. Açıkçası, o ilk yıl çoğu zaman iyi bir arkadaş olamamıştı. Ama şimdi hayatında Bree ve ailesi olduğu için, tüm o boş arazi ona kendini boş hissettiriyordu.

El ele ahıra doğru yürümeden önce onu bir öpücük için kendine çekti.

Standartbred koridorda bağlıydı. Çocuklar onu tımar ediyordu ve at, onu daha önce eve getirdiklerinden çok daha temiz görünüyordu.

Percheron başını yarım kapının üzerinden uzattı. Mırıldandı ve burnunu salladı. Matt yaklaştı ve atın alnını okşadı. Hayvanın dev kafasının etrafına bakarken, atın arka bacağında bir bandaj olduğunu gördü. Ama büyük hayvan mutlu görünüyordu.

Dana koridordaki bir saman balyasının üzerine oturmuş, ellerini ceplerine sokmuştu. "Sana biraz tavuk piccata ayırdım."

Matt karnını sıvazladı. Geçmişte onun piccata'sını yemişti. "Linguine mi yaptın?"

"Elbette, sıfırdan," diye homurdandı Dana, sanki aksini iddia etmek bir hakaretmiş gibi. "Madem denetlemek için buradasın, ben de gidip artıkları ısıtayım." Ayağa kalktı ve kot pantolonundaki samanları temizledi. "Burada o kadar da faydalı olduğum söylenemez. Varlığım çoğunlukla destekleyici ve denetleyiciydi, eğer bir denetleyici sorumlu kişilerden daha az şey bilebilirse."

"Bu genellikle ." Matt güldü.

"Çok doğru." Dana ahırdan dışarı çıktı. O bir dadı olduğuna kadar bir korumaydı da. Bree ne zaman büyük bir dava üzerinde çalışsa, Dana çocuklara karşı daha korumacı oluyordu.

Luke atın ön ayaklarını fırçalarken başını kaldırdı. "Ona banyo yaptırmak için hava çok soğuk, bu yüzden kurumuş çamurun bir kısmını temizlemeye çalışıyoruz."

Kayla, Standartbred'in omzunda lastik bir köri ile daireler çizdi. Küçük bir toz bulutu havalandı. "Adam Amca'yla tanıştığında güzel olması gerekiyor."

"Adam Amca bu habere sevindi mi?" Bree sordu.

"Aramadı," dedi Kayla, sesinde ağır bir hayal kırıklığı vardı.

Bree bir an dondu kaldı. Matt onun duruşundaki gerginliği görebiliyordu. Gözleri onunkilerle buluştu. Başını iki yana salladı. "Onu tekrar arayacağım."

"Eminim sorun yoktur." Luke ayağa kalktı. "Resim yaparken nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet." Bree gülümsedi ve eğilerek ahırdan çıktı. Matt, Percheron'un burnunu son bir kez okşayarak dışarı çıktı. Bree on adım ötedeydi, sırtı ona dönüktü ve telefonu kulağına dayalıydı. "Adam, orada mısın?" Durakladı, sonra, "Lütfen beni ara," dedi. Telefonu indirerek başparmağıyla bir mesaj yazdı. "Resmen endişeliyim. Son zamanlarda Adam beni hemen aramak için çaba sarf ediyor. Eğer resmine gömüldüyse, en azından bana bunu bildiren kısa bir mesaj gönderiyor."

Luke kapı aralığından, "Telefonunu şarj etmeyi unutmuş olabilir," dedi.

"Bu mümkün." Bree başını salladı, ama yüz ifadesi Matt'in bu açıklamayı pek iyi karşılamadığını gösteriyordu.

"Hadi yemek yiyelim. İşimiz bitene kadar geri aramazsa, o zaman evine gideriz," diye önerdi.

Bree telefonuna baktı, sonra başını salladı. "Bundan hiç hoşlanmadım.

Bu onun yapacağı bir şey değil."

Çoğu insanın anlayamayacağı kadar çok trajedi yaşamıştı ama Matt herkesin bir sınırı olduğunu biliyordu.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Bir saat sonra Bree, Adam'ın önüne park etti, geniş bir çayırın ortasında dönüştürülmüş bir ahırdı. Zihinsel olarak parmaklarını çaprazladı.

Lütfen evde ol.

"Kamyoneti burada." Matt, kaporta macunu ve dualarla bir arada tutulan eski Bronco'yu işaret etti; Adam isterse kolayca değiştirebileceği bir şey daha vardı.

Erkek kardeşi çok başarılıydı. Yıllarca kız kardeşlerine ve çocuklarına destek olmuştu. Çocuklar için vakıf fonları kurmuştu. Bree'nin onların eğitim masraflarını karşılama konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Çok daha güzel bir evde yaşamaya parası yetebilirdi ama o burada kalmayı tercih etti. Tüm ihtiyaçlarını karşılıyordu - ışık ve izolasyon bunların en önemlileriydi. Resimleri birkaç yıldır sanat dünyasının gündemindeydi ama son çalışması Tuvalinde yakaladığı ham duyguları tarif etmekte

-Şiddet ve umutsuzluğun ortasında bir umut ışığı.

Umuttan daha fazlası. Resmi bir söz vermişti: Yaşadığınız karanlık ne olursa olsun ... ufukta daha parlak bir şey vardı.

Bree sanatsal bir tip değildi. Kanıt, bilim ve gerçeklerle yönetilen bir dünyada yaşıyordu. Ama bu resim onu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde kendine çekmişti. Adam'ın tüm çalışmaları, duygularının çığlığıyla onu çağırıyordu. Karanlık onun ruhundaydı. Bununla doğmuştu, her zaman endişelendiği bir şeydi bu. Ama Adam'ın önceki resimleri onun içindeki kasveti çağırırken, sonuncusu onu güneş ışığının vampirleri kovduğu gibi kovmuştu.

Harikaydı.

Sanat dünyası açıkça Bree ile aynı fikirdeydi. Bir koleksiyoncu tabloyu hemen kapmış ve Adam'ın diğer birkaç eseriyle birlikte bir sergi için bir müzeye ödünç vermişti.

O ve Matt araçtan indiler. Bulutlar ayı gizliyor, çayırı sadece Adam'ın pencerelerinde parlayan ışıkların böldüğü bir karanlığa gömüyordu. Bree sekiz yaşından geçtiğimiz Ocak ayına kadar Philadelphia'da yaşamıştı. Şehirde hiçbir zaman gerçekten karanlık olmazdı. Işık kirliliği her şeyi aydınlatırdı. Ama kırsal kesimde geceler keskin ve acımasız olabiliyordu.

Yerde ince bir kar tabakası vardı. Ön kapıya yaklaşırken botlarının altında çıtırdadı. Bree bunu nasıl bildiğini açıklayamıyordu ama ev boş gibiydi. Endişesini artıran ve içini sıkıştıran bir durgunluk vardı.

Geçmişte, Adam bir projenin ortasındaiken her şeyin izini kaybetmişti. Yemek yemeyi ve uyumayı unuturdu. İşini takıntı haline getirmiş, hayır, onun tarafından ele geçirilmişti. Bree onu anlıyordu. Önceki hayatında cinayet soruşturmalarında da aynı şekilde davranmıştı.

Kız kardeşinin cinayetinden önce.

Bree aslında bir ebeveyn olmadan önce.

Adam'la yeniden bağlantı kurmadan önce. Son on bir ayda daha da yakınlaşmışlardı. Luke ve Kayla'ya ev ve aile sağlama arzusu, onları onaylanmış yalnızlık durumlarını geride bırakmaya zorlamıştı. Adam iletişim becerilerini geliştirmişti ve bir resmin ortasında olsa bile çocukları düzenli olarak görmek için zaman ayırıyordu. Artık tamamen sanatının içinde kaybolmuyordu. Hayatında ailesine de yer açmıştı.

Bree, ebeveynlerinin ölümünden sonra kardeşlerinden ayrı kalmıştı. Erin öldükten ve Bree Grey's Hollow'a geri taşındıktan sonra, Adam'la gerçek bir ilişki geliştirmek için çok çalışmışlardı. Küçük kardeşini sevmekten asla vazgeçmemişti ama onu gerçekten tanııyordu. Artık tanıdığına göre, ona bir şey olacağı düşüncesi içindeki her şeyin soğumasına ve midesinin bulanmasına neden oluyordu, sanki o umut -resmindeki o ışık- bir daha asla parlamayacakmış gibi.

Adam kapıyı açmayınca, tekrar çaldı. Sert bir rüzgâr çayırın üzerinden geçerek ölü yaprakları ve

soğuk bir bulut içinde kar tozu. Bree'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Işıklar yanıyor. Adam burada. Çalışıyor.

Kapı tokmağına uzandı, sonra duraksadı ve omzunun üzerinden Matt'e baktı. Veranda ıĒığının sert parıltısı altında yüzü asıktı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. O bir yetiĒkin. Mahremiyet hakkı var."

"Ama genellikle seni arar ya da mesaj atar, deĒil mi?" Matt sordu. "Evet."

"Ayrıca, arabası burada ve kapıya cevap vermiyor. Bu çok tuhaf." Matt kaşlarını çatı. "İçeride bir kız olma ihtimali var mı?"

"Bunu düşünmemiştim bile." Yumruğunu kaldırdı ve kapıya vurdu. Ses boş çayırdan yankılandı.

Ama ev hareketsiz kaldı ve Bree'nin karnı endişeyle ağrıdı. "İşte bu kadar. Ben içeri giriyorum." Anahtarını almak için cebine uzandı.

Adam'ın anahtarını buldu. Anahtarı ölü sürgüye soktu. Direnç göstermeden döndü. Bree dondu kaldı. "Kapı kilitli deĒil."

Adam içeride miydi, yoksa kapıyı kilitlemeyi mi unutmuştu? İş göremez durumda ya da bir kadınla birlikte olabilirdi. O ve Adam iyi bir ilişki geliştirmişlerdi ama konuşmalarının hiçbirisi bu özel durumu kapsamıyordu.

Matt, "İçeri gir artık," dedi.

Bree kapı koluna uzandı ve çevirdi. Kapıyı iterek açtı. Sağ eli silahının kabzasının üzerinde duruyordu. "Adam?"

Kimse cevap vermedi. İçeri girdiler ve kapıyı arkalarından kapattılar. Ev, yaşam alanını stüdyodan ayıran kısmi bir duvarı olan büyük bir odaydı. Stüdyodan gelen bir ışık odanın yarısını gölgeler içinde bırakıyordu. Bree mutfaktaki duvar düğmesini çevirdi ve oda aydınlandı.

Boş Çin yemeĒi kapları ve atılmış Red Bull kutuları sehpayı kirletiyordu. Pizza kutuları yere yığılmıştı. Bulaşıklar ve bardaklar lavaboyu doldurmuştu. Yatak takımları darmadaĒıktı.

Banyo kapısı açık duruyordu. Bree içeriye baktı. Fayans zemindeki bir yığın küflü havlu dışında içerisi boştu.

Matt kısmi duvarın arkasından stüdyo alanına doğru eğildi. "O burada değil."

Bree dağınıklığı taradı. Düzenli bir insanda bu kadar düzensizlik evin yağmalandığına ya da bir boğuşma yaşandığına işaret edebilirdi. Adam'ın durumunda ise bu karmaşa basitçe şu anki resminin ilerlediği anlamına geliyordu. Projeyi bitirdikten sonra yemek yiyor, uyuyor ve evini temizliyordu. Sonra süreç yeniden başlıyordu.

"Şimdi ne olacak?" Bree sordu. "Eğer bir yabancı ofisime gelip kardeşinin kayıp olduğunu bildirseydi, çünkü aynı günün erken saatlerinde yaptığı aramaya geri dönmemişti, araştırmak için çok fazla adam-saat harcamazdım. Bu kadar kısa bir süre içinde, olağandışı koşullar ya da bir cinayet belirtisi olmadan bir yetişkinin kayıp olduğunu düşünmezdim bile."

"Adam'ın mesajlarınıza neden yanıt vermediğinin muhtemelen basit bir açıklaması vardır."

"Muhtemelen, ama arabası olmadan nasıl dışarı çıktı?" Bree sordu. Çılgınca bir korku göğsünü yaktı. Sanki dokunuşuyla göğüs kemiğinin arkasındaki ateşi söndürebilecekmiş gibi bir elini göğsüne bastırdı.

"Rideshare?" Matt önerdi. "Belki Bronco'nun mekanik sorunları vardır ya da bir şeyler içmek için dışarı çıkmıştır ve eve arabayla dönmek istememiştir."

"İkisi de akla yatkın," dedi Bree. "pek içki içen biri değil." Küfürbaz bir alkoliğin çocukları olarak, ne onun ne de Adam'ın içkiye düşkünlüğü vardı.

"Endişelendiğin için seni suçlayamam. Eğer bu Cady olsaydı, ben de tedirgin olurum."

Bree beynini zorladı. Yumruğunu hâlâ göğsüne bastırarak mutfağın etrafında bir daire çizdi. "Memurların onu araması için bir aracımız yok."

"Cep telefonunun yerini tespit etme yeteneğiniz var mı?"

"Evet!" Bree Telefonumu Bul uygulamasını açtı ve Adam'ın telefonunu seçti. Telefonun bilinen son konumunu gösteren gri bir daire belirdi. "Telefonu ya kapalı ya da şarjı bitmiş." Adam'ın telefonunun konumu canlı olsaydı, daire yeşil olurdu.

"En son neredeydi?"

Bree gözlerini kısarak haritaya baktı, sonra da yakınlaştırdı. "Grey's Hollow'da bir kitapçıydı."

"Hadi gidelim."

Çıkarken kapıyı kilitlediler. Bree arabayı kasabaya sürdü. SUV'u yavaşlatarak ticari alanın içinden geçti. Sağa döndü ve Hollow Books'un önündeki sokağın yarısında kaldırıma çıktı. Matt'le birlikte aceleyle araçtan inip dükkâna girdiler.

Tabelalarda yaklaşan okumalar ve imza günleri ilan ediliyordu. Solmuş kanepeler ve sandalyeler dükkânın her yerine dağılmıştı. Küçük bir arabadan kahve, çay ve kurabiye satıyorlardı. Ödemeler onur sistemine göre toplanıyordu.

Kasadaki genç bir kadın başını kaldırıp seslendi: "Yardımcı olabilir miyim Şerif? On dakika içinde kapatıyoruz."

Bree başıyla onayladı. Tezgâha yaklaştı ve telefonunu çıkardı. Adam'ın yeni çekilmiş bir fotoğrafını çıkardı ve isim etiketinde SHARLA yazan kadına gösterdi. "Bu adamı bu gece gördünüz mü?"

Sharla başını öne eğdi. "Bilmiyorum. Bu gece çok yoğun değildik ve ben de arka tarafta siparişlerle uğraşıyordum. Bir sorun mu var?"

"Umarım öyle değildir," dedi Bree.

Sharla döndü ve dükkânın arka tarafına seslendi. "Clarice, bir dakikalığına buraya gelir misin?" Tekrar Bree'ye döndü. "Clarice dükkânın sahibi."

Yaşlı bir kızıl saçlı, ellerini kot pantolonunun paçalarına silerek aceleyle kapıdan içeri girdi. Bree'nin üniformasını görünce kaşları havaya kalktı.

Sharla telefonu işaret etti. "Bu adamı bu gece gördün mü?"

Clarice gözlerini kıstı, sonra bir çift okuyucu almak için cebine uzandı. Onları burnunun üzerine koydu. "Tanıdık geliyor. Sanırım bu gece buradaydı." Heyecanlı gözlerle Bree'ye döndü. "Bir şey için mi araniyor?"

"Hayır. Sadece onu bulmam gerekiyor."

Clarice dudaklarını büzdü, neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Saat kaçta geldiğini hatırlamıyorum, belki yedi civarı?"

Bree saate baktı. Saat neredeyse dokuzdu. "Yalnız mıydı?"

"Hayır." Clarice başını salladı. "Yanında bir kadın vardı. Oturuyorlardı.

Şu köşede." Seyahat bölümünün yanındaki bir çift deri sandalyeyi işaret etti.

Bu bilgi Bree'nin endişelerini hafifletmeliydi ama hafifletmedi. "Onu tarif edebilir misin?"

"Güzeldi, siyah saçları vardı." Clarice bir elini kalçasına dayadı ve gözlerini tavana dikti. "Beyefendi Vatikan'daki sanat eserleri üzerine bir kitap ve Sherlock Holmes öyküleri koleksiyonu satın aldı. Bayan bir şey satın almadı, bu yüzden ona iyice bakamadım."

Matt tavanı inceledi. "Güvenlik kameralarınız var mı?"

Clarice yüzünü buruşturdu. "Hayır. Yıllar önce kırıldılar ve yenilerini alacak param yok."

"Teşekkür ." Bree mağazadan çıkış yolunu gösterdi.

Matt kaldırımında durdu ve caddeyi taradı. "Güvenlik kameralarının dükkânın önünü görüntüleyebileceği kadar yakın bir işyeri göremiyorum."

"Hayır." Bree caddenin karşısındaki gelinlik dükkânı olan binaya baktı. Dükkânın girişi köşeyi dönünce, Ana Cadde üzerindeydi. Eğer kameraları olsaydı, orada olurlardı. "Yani birlikte olduğu kadının fotoğrafı yok elimizde."

Matt onun elini tuttu. "Kitapçıdan sonra yere gitmiş olabilirler. En azından iki saat önce iyi olduğunu biliyorsun."

"Evet." Başını salladı. Ama göğsünü çelik bantlar sarmış gibi hissediyordu. Adam'la konuşana kadar rahat nefes alamayacaktı. "Aşırı koruyucu olduğumu biliyorum. O bir yetişkin. Özel hayatını yaşamaya hakkı var."

"Öyle ve biriyle çıkıyor olması harika," dedi Matt. "Ağabeyini severim, ama unutkan olabiliyor, özellikle de bir projeye dalmışsa. Muhtemelen telefonunu şarj etmeyi unutmuştur. Çok fazla endişelenmemeye çalış."

Ama Bree bunun mümkün olmadığını biliyordu. Her zaman en kötüsünü hayal ederdi.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Aracımı bir yan sokağa yönlendiriyorum. Yollar ıslak ve kaygan. Bir parça siyah buzdan kaçınıyorum. Bir kaza akşamımı mahvederdi.

Grey's Hollow küçük bir kasaba. Geceleri pek bir şey olmaz. Çiseler sokak lambalarının haleleri arasından süzülür. Bir sonraki kavşakta, tek açık iş yeri olan zincir bir eczanenin önünde arka lambalar parlıyor.

Yolun çeyrek mil aşağısında, evlerin üzerindeki numaraları okumak için yavaşlıyorum. Harita uygulamamdan konumumu kontrol edemiyorum çünkü telefonumu evde bırakmışım. Takip edilmek istemiyorum. Bu gece olmaz.

Şerif, şüpheli kişileri araştırdıklarını söyledi. Şerif kışından duman üflüyor. Benimle dalga geçiyor, elinde hiçbir şey yokken gerçek ipucu varmış gibi davranmaya çalışıyor. O muhabir de en az onun kadar biliyor.

Tam olarak anlayamadığım şey, onun bilgisizliğinin beni neden rahatsız ettiği.

Memnun olmalıyım, değil mi?

Onun yerine sinirlendim, ki bu çok bir durum. Her neyse. Şerif için bir sürprizim var. Onun beceriksizliğini ortaya çıkaracağım.

Arabayı sürerken posta kutularındaki numaraları okuyorum. Yirmi yedi, yirmi dokuz. Otuz üç numaralı eve gidiyorum. Buraya daha önce de gelmişim, ama bu sokaktaki evler birbirine yakın ve birbirine benziyor, hepsi eski ve dar. Ev görüldüğünde kaldırıma doğru süzülüyorum, sokak lambalarının arasındaki en karanlık yere park ettiğimden emin oluyorum.

Kasabadaki çoğu ev gibi bu ev de Kolonyal tarzdadır. Dış cephesi küçük bir ön sundurma ve bitişik garajdan oluşmaktadır. Yaşam alanı birinci katın arka tarafında. Spencer'ın yatak odası da evin arka tarafındaydı ama üst kattaydı. Üst kattaki pencereler

garaj, şu anda ev ofisi olarak kullanılan boş yatak odasına bakmaktadır.

Evin pencereleri karanlık. Henüz evde kimse yok gibi görünüyor, ama ev sahibi her an burada olabilir. İkinci hedefim Julius Northcott.

Pislişe büyük A koyan türden bir adam. Onunla ilgili her şey dangalakça. Kadınları birkaç kez becerdikten sonra terk eden Spencer'ın aksine, Julius aynı anda birçok kadınla hokkabazlık yapmayı tercih ediyor. O sadece bir yalancı değil; aynı zamanda bir dolandırıcı. Hiçbirinden gerçekten ayrılma zahmetine girmiyor. Ona göre hepsi birbirinin yerine geçebilir. Eğer onu aldatırken yakalarlarsa, umursamıyor. Eğer talepkar olurlarsa, ilgisini kaybeder. O zaman onları hayaletler.

Bu gece, Julius tam anlamıyla hayaletleşecek.

Motoru kapatıyorum, ceketimin fermuarını çekiyorum ve koltuğa kayıyorum. Isıtıcı çalışmadığı için soğuk arabanın içine sızıyor ama uzun süre beklemem gerekmeyecek. Julius'un çalıştığı oto galerisi sekizde kapanıyor. Saat neredeyse dokuz oldu. Yakında evde olur.

Farlar yaklaşıyor. Dev siyah kamyon Julius'un garaj yoluna girdi. Yüksek sesle homurdandım. Beş yüz dolarına bahse girerim ki Julius bu aracı hiç arazide kullanmamıştır. Bir kere bile. Beni yanlış anlamayın, bir müteahhit ya da çiftçi için kullanışlı bir araç, gerçek bir beygir. Ama Julius için saçma bir seçim. Kendi çimlerini bile biçmiyor.

PIN pad giriş sistemi yok, bu yüzden içeri girip onu bekleyemem. Evinin dışını birçok kez izledim ama sadece bir kez içeri girdim. İki hafta önce, ev temizlikçisi üst katta çalışırken gizlice içeri girdim. Kulaklık takıyor ve temizlik yaparken şarkı söylüyor. Hiçbir şey duymadı ve ondan kaçmamı kolaylaştırdı. Bu gece eve fark edilmeden girmek biraz daha zor olacak ama bir planım var.

Her zaman bir planım vardır.

Aracımdan çıktım ve sırt çantama sarındım. Tavan lambasını kapattım. Julius beni fark etmezdi bile. Genelde kendine odaklanır. İki çimenlişi koşarak geçiyorum ve tam pikap garaja girerken sırtımı Julius'un evinin yan tarafına dayıyorum. Motor . Julius'un kamyonetinden indiğini duydum. Sert-

Tabanlı ayakkabılar beton zeminde benden uzaklaşıyor. Üst kapı takırdamaya başlıyor. İç kapı gıcırdayarak açılıyor, sonra kapanıyor. Julius eve girmeden önce kapının tamamen kapanmasını asla beklemez.

Neredeyse kapanana kadar bekledim, sonra yere vurdum ve altına yuvarlandım.

O.

Ben de .

Kapı metalik bir gümbürtüyle yere iniyor. Arasına çömeliyorum kamyon ve duvar. Birkaç dakika sonra ışık söndü. Betonun üzerine oturup saatimi kontrol ediyorum. Otuz dakika beklemem gerekiyor. Julius'un seks bağımlılığı sorunu var. Eğer seks , izliyordur. Randevusu olmadığı geceler porno izliyor. Bir şeyler , buzlu bir duble viski dolduruyor ve çalışma odasına, büyük ekran televizyonunun karşısına yerleşiyor.

Bunu biliyorum çünkü çalışma odası arka bahçeye bakıyor ve panjurları yetersiz.

Soğukta beklerken kafamda tekrar tekrar gözden geçiriyorum. Heyecan damarlarımda dolaşıyor ve beni sıcak tutuyor. Planım çok mükemmel.

Çok uygun.

Julius'la işim bittikten sonra, şerif için bir sürprizim var. Aslında birkaç tane. Avuçlarımı birbirine sürterek akşamın ve ertesi günün nasıl geçeceğini tahmin etmeye çalışıyorum. Yarım saat çok yavaş geçiyor. Noel Baba'nın gelmesini bekleyen bir çocuk gibi hissediyorum.

Sonunda vakit geldi. Ayağa kalkıyorum, geriniyorum ve kaslarımı gevşetiyorum. Yanlış zamanda bir kramp her şeyi mahvedebilir. Sırt çantamı açıyorum ve bıçağı bir kenara iterek şok tabancasını ve fermuarları çıkarıyorum. Onları cebime atıp ilerlemeye devam ediyorum.

Julius'un asla kilitlemediği garajın iç kapısına gidiyorum. Her gün anahtarla uğraşamayacak kadar tembel. Eldivenlerimi çekiştiriyorum ve örgü şapkamın saçlarımı örttüğünden emin oluyorum. Sonra gürültüyü en aza indirmek için düğmeyi yavaşça çeviriyorum. Hafif bir itmeyle kapı açılıyor.

Ev büyük değil. Julius'un erkek mağarası koridorun sonunda. Televizyonun sesini duyabiliyorum - en azından iniltilerin ve etin ete ıslak tokatlarının filminden geldiğini umuyorum.

Ama her neyse.

Julius'un kötü alışkanlıkları yüzünden buradayım, değil mi? Ne yapacaksa yapacak. Kesin olarak bildiğim tek şey, dikkatinin yeterince dağ.

Televizyonun ışığı titriyor. Her adımımı yavaş ve dikkatli atarak koridorda ilerliyorum. Sağ tarafımdaki mutfakı geçiyorum. Soldaki açık kapıdan kemerli çerçeveye bakıyorum. Kanepe benden uzağa bakıyor, ama Julius'un şöminenin cam kapaklarındaki yansımasını görebiliyorum. Düz ekran televizyon şöminenin monte edilmiş. Julius arkasına yaslanmış, eşofmanını dizlerine kadar çekmiş, kendini okşuyor.

Şok tabancasını cebimden çıkarıp parmak uçlarımda yürüyerek Julius'a arkadan yaklaşıyorum. Dikkati, bir adam ve kadının kıvranıp inlediği ekrana odaklanmıştı. Bekle bir dakika. Birden fazla kadın var ve birbirlerini sıcak balmumuyla yakıyorlar. Filmi görmezden geliyorum. Ben avıma odaklanırken saçma diyaloglar ve inlemeler arka plandaki gürültüye dönüşüyor.

Julius arada bir duraksıyor. Sanki nefes alışımı duyuyormuş gibi başını hafifçe eğiyor. Baş , ereksiyonu kavrayışından . İleri atılıyorum. Başparmağım düğmenin üzerindeyken, şok tabancasını boynunun dibine sokuyorum. Çatırdıyor. Vücudu sarsılıyor ve kaskatı kesiliyor. Ben sessizce beş Mississippis sayarken, o karışık bir çığlık atıyor.

Beş saniyelik şarj onu bir dakika kadar etkisiz hale getirecektir. Düğmeyi bırakıyorum ve kanepenin etrafından dolaşıp önünde duruyorum. Seçiren vücudu yana doğru düşüyor, devrilmiş bir ağaç gibi kaskatı kesiliyor. Kendini toparlayamadan, silahı kasiğine doğru iterek ikinci bir intikamcı zap yapmadan duramıyorum.

İki şok onu gevşek ve terlemiş bıraktı. El ve ayak bileklerine fermuar bağlarken inliyor. Ağzından tek bir kelime dökülüyor. "Lütfen."

"Kapa çeneni!" Koli bandını bulmak için sırt çantamı karıştırdım. Bir parça koparıp ağzına yapıştırdım.

Onu dinlemek zorunda olmadığım için memnun bir şekilde uzaklaşıyorum.

Bir sonraki zap sadece beni tatmin etmek için. Gözleri kafasının içinde geri dönüyor. İnsanlık dışı homurtusu beni olması gerekenden daha fazla mutlu ediyor. İyi bir insan olmadığımı farkındayım. Ama Julius da değil. En azından ben

sadece cezalandırılması gerekenleri avlar. Julius masumları hedef alır.

Televizyon ekranına bakıyorum, orada da sapkınlık devam ediyor. Julius'un masum bir yanı yok.

Hedefim kısıtlı olduğu için acele etmeyeceğim. Sırt çantamı açtım ve plastik ambalajı çıkardım. Julius'un gözleri kocaman açıldı. Hırıltılı nefes alıyor, göğsü pompalanıyor. Uzuvarları rastgele titriyor, sanki kısmi, rastgele nöbetler geçiriyormuş gibi.

Öldürmek için yeni bir yol bulacaktım ama bu yöntem Spencer için çok işe yaradı. Kıyafetlerime kan bulaşmıyor. Öldürmenin temizliğini takdir ediyorum.

Julius'un tüm vücudu titriyor. Ne yapacağımı biliyor mu? Cinayeti uzatmak yanlış geliyor. İnsancıl davranıp onu hemen öldürmeliyim. Ama benim bir aziz olmadığımı çoktan anladık. Julius ve benim ortak bir noktamız var: kusurlarımızı . Günahlarımızla rahatız.

Ben de ona tam olarak nasıl olacağını anlattım. Planımın ayrıntılarını anlatırken inliyor ve kıvranıyor, bağlarını çekiştiriyor. Kas kontrolü geri geliyor ama önemli değil. Plastik bağlardan kurtulamıyor. Uzuvarlarındaki titremenin elektrik şokundan mı yoksa korkudan mı kaynaklandığından emin değilim.

Umurumda olduğundan emin değilim. Her halükarda, onun rahatsızlığından büyük keyif alıyorum. Plastik sargıyı açmaya başladığımda Julius'un yüzünden gözyaşları ve sümük akıyor.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Matt film stüdyosunun mutfağındaki küçük zemin parçasında volta atıyordu. Bir sabah güneği ıgını panjurdaki bir aralıktan süzölüp gözlerine çarptı. Parıltıya karşı gözlerini kıstı ve tekrar döndü. Her iki yönde de üç adım atacak kadar bile yer yoktu ama yerinde duramıyordu.

O hayal kırıklığını üzerinden atarken, Bree duvara yaslandı ve sabırlı gözlerle onu izledi. Onun aksine, kıpırdanarak enerjisini boşa harcamıyordu. Kâğıt bardaktan kahvesini yudumladı, Monica'nın belirli bir bölümün çekimini bitirmesini beklemeleri istendiğinde tezgâhın üzerindeki kapsül tarzı makineyi kullanmıştı.

Adam'dan hâlâ haber alamamıştı ve uykusuz bir gecenin kanıtı gözlerinin altındaki koyu halkalarda kendini gösteriyordu. Kahvesini ağzına götürdü ve içindekileri boşaltmak için başını geriye doğru eğdi. Sonra boş fincanı çöp kutusuna attı.

"Şerif?" Elinde bir pano tutan bir adam -birinin yardımcısı- kapıda duruyordu. Otuz yaşlarında, yuvarlak, kalın kaplumbağa kabuğu gözlükler, düğmeleri çözülmüş ekose bir gömlek ve kırmızı dar bir kot pantolon giyiyordu. "Monica seni bekliyor." Kibirli ses tonu Bree ve Matt'in hoş karşılanmadığını gösteriyordu.

Bree'nin gözlerinde mikroskobik bir kızgınlık belirtisi titreşti, sonra tepkisini profesyonel bir baş hareketiyle örttü.

"Bu taraftan." Asistan keskin bir dönüş yaptı. Onları beklemedi ama arkasında olduklarından emin olmak için omzunun üzerinden bile bakmadan uzaklaştı.

Bir koridordan geçerek ana stüdyoya girdiler. İnsanlar kameraların, ışıkların ve arka planların etrafında dolanıyordu. Yarım düzine model

Metalik satranç piyonları gibi giyinmiş, saç spreyini bir silah gibi kullanan yaşlı bir kadının etrafında kümelenmişlerdi. Matt Monica'yı görmedi.

"Burada konuşabilirsiniz." Asistan kenara çekildi ve gömme dolap büyüklüğündeki bir odaya doğru el salladı. Saatini kontrol etti. "Ama Monica'nın yirmi dakika içinde sete dönmesi gerekiyor."

Bree yanıt vermedi. Matt onu takip ederek saç ve makyaj için hazırlanmış küçük odaya girdi. Bar taburesi yüksekliğinde bir yönetmen koltuğunun önünde bir makyaj masası ve ayna vardı. Makyaj malzemeleri, fırçalar ve saç aletleriyle dolu kutular makyaj masasını dolduruyordu. Başka oturacak yer olmadığı için Matt sandalyenin karşısındaki duvara yaslandı. Bree kalçasını makyaj masasına dayadı.

Monica içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Bree sandalyeyi işaret etti ve Monica sanki çok rahat etmekten korkuyormuş gibi dikkatle gerilmiş tuvalin ön kenarına tünedi. Dramatik kostümünün içinde rahat etmek pek mümkün görünmüyordu. Altın rengi deri kıyafet vücuduna boya gibi oturmuştu. Saçları koyu, ışıltılı bir şekilde dökülmüştü. Yüzü sağlıklı bir şekilde değil ama metalik bir parlaklıkla parlıyordu. Elmacık kemikleri bronzla vurgulanmıştı ve dudakları da göz kapakları gibi gümüşe boyanmıştı. Devasa takma kirpikler gözlerini çerçeveliyordu. Göz kapaklarını nasıl kaldırabiliyordu ki?

Matt onun ayakkabılarına baktı. Elbette altın rengindeydi ve topuklarının yüksekliği on beş santim olmalıydı. "Ne tür bir reklam filmi çekiyorsun?"

"Parfüm." Monica deri kıyafetini işaret etti. "Kavramlar her zaman tuhaftır." Bree'ye baktı. "Neden buradasın?" Soru açıktı ama ses tonu kaba değildi.

Bree, "Dünkü röportajla ilgili birkaç sorumuz var," diye söze başladı.

Monica, "Sorularını zaten yanıtladım," diye yakındı.

Matt, "Ama sen Spencer'la çıkan son kişilerden biriydin," diye açıkladı. "Senin ifadelerin önemli."

"TAMAM." İç çekti. "Ama fazla zamanım yok." Sesini fısıltıya indirdi. "Yönetmenin *keyfi* yerinde değil. Yine."

"Kısa keseceğiz." Bree not defterini çıkardı. "Bize Salı günü bütün gün burada bir reklam filmi çekeceğinizi söylemiştiniz."

"Bu doğru." Monica başını salladı. "Aynı yönetmen. İşin peşini bırakmıyor ama para iyi, o yüzden ..." Eliyle bir işaret yaptı.

Bree birkaç sayfa çevirdi, sonra Monica'yla doğrudan göz teması kurdu. "Ama güvenlik kamerası kayıtlarına göre binadan saat 16:44'te ayrılmışsınız ve saat altıya kadar dönmemişsiniz."

Monica poposunu geriye doğru itti ve biraz daha dik oturdu, hareketleri huzursuzdu. Monica göz temasını kestiğinde Matt bir sonraki sözlerinin yalan olacağını tahmin etti.

Gittiğini inkar edemezdi. Onu videoya almışlardı.

"Bunu unutmuşum." Yalan dudaklarından yumuşakça döküldü. "Üzgündüm." Bakışlarını Bree'ye çevirdi. "Spencer'in benden ayrıldığını biliyorum ama yine de ondan hoşlanıyordum. Bana çöpmüşüm gibi davranan erkeklerden hep hoşlanmışımdır. Bu üzerinde çalışmam gereken bir şey."

Matt onun son itirafının doğru olduğunu hissetmişti. Monica, Spencer'in berbat bir insan olduğunu kabul etmesine rağmen, hâlâ ona özlem duyuyordu. Bazı insanlar dramaya çekilir ve kalp acısına bağımlı olurlardı.

"Nereye gittin?" Bree sordu.

Monica gözlerini kırptırdı ama tereddüt etmedi. "Caddenin aşağısında bir market var. Çekim sırasında protein barı dışında pek bir şey yemem. Midemin şişmesini istemiyorum. Kamera zaten kilo aldırıyor. Herkese Red Bull alacağımı söyledim -ki öyle yaptım- ama bir de çörek aldım." Son kısmı sanki çörek yerine *eroin* demiş gibi fısıldadı.

"On üç saat boyunca çekim yaptın," dedi Matt. "Bir protein barından daha fazlasına ihtiyacın olduğu kesin."

Monica bir omzunu kaldırdı. "Bu işin bir parçası. Buna alışkınım. Ama salı günü çok uzun sürdü." Kapıya alaycı bir bakış fırlattı. "Çok fazla bağırış çağırış."

Bree, "Dün seninle konuştuğumuzda bu bakkal gezintisinden bahsetmemiştin," dedi.

"Sadece unuttuğumu söyledim." Monica'nın gözleri buğulandı. Ayağa . "Ağlayamam. Bu makyajı mahvedersem yönetmen çok kızar." Birkaç saniye boyunca burun kemiğini sıktı. Sonra makyaj masasının üzerindeki kutudan bir mendil aldı ve aynaya doğru eğilerek gözlerinin kenarlarını dikkatlice kuruladı. "Bu

Makyaj çok uzun sürdü. Şafaktan önce buradaydım." Yansımasını değerlendirdi, tatmin olmuş görünüyordu, sonra onlara döndü. "İşe geri dönmem gerekiyor."

"Bir dakika daha." Matt elini kaldırdı. "Marketteki çöreği yedin mi?" Ona çelme takabileceğini umuyordu. Hâlâ bir Çeyler sakladığını hissedebiliyordu. Ama neyi?

"Hayır." Monica sandalyeye geri yaslandı. Bakışları Matt'e kaydı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. Boğazını temizledi. "Onu arabama geri götürdüm."

Bree başını eğdi. "Hava soğuktu. Neden arabanda yedin?"

"Kimsenin beni görmesini istemedim. Sadece yemedim. İki ısıriktaki mideye indirdim." Monica utanmış görünüyordu. "Stresin çözümünün yemek olmadığını biliyorum. Buna izin veremem." Uzun, zayıf vücudunu işaret etti. "görünmek zorundayım. Her zaman benim yerimi almak için bekleyen on sekiz yaşında biri vardır. Kulağa yüzeysel geldiğimi biliyorum ama yedek bir kariyerim . Bunu mümkün olduğunca uzun süre sağlamalıyım. Ben güzelim, akıllı değil."

Matt yine de onun anlayışlı olduğunu düşünüyordu.

"Anlıyorum. Bu senin işin." "Evet." Monica garip bir biçimde uzun kirpiklerini ona doğru kırıştırdı.

Gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. Gerçekten de ondan göreceği küçük bir ilginin onu şüpheli listesinden çıkaracağını mı düşünüyordu? Ya da ihmalini unutturacağını? Çok klişeydi. Ve ayrıca o makyajla gerçekten tuhaftı. Onunla flört eden bir robot gibiydi.

"Bir saat on beş dakikadır yoktun," diye araya girdi Bree. "Bir çörek yemek o kadar uzun sürmez."

Monica baştan çıkarıcı rolünü bir düğmeye basmış gibi kapattı. Bakışları Bree'ninkilere döndü. "Biraz yalnız ihtiyacım vardı. Arabada oturdum ve müzik dinledim. Zor bir gündü."

Bree cevap vermedi, ama onun yoğun bakışları altında kıvranan Monica'yı incelemeye devam etti. Monica, sanki onu kendi tarafını tutmaya ikna edebilecekmiş gibi Matt'e baktı. Eğer o flört klişesini oynayabilirse, Matt ve Bree de iyi polis, kötü polis temasını işleyebilirlerdi.

Matt başını sallayarak eşlik etti. "Herkesin yalnız ihtiyacı vardır."

"Aynen öyle." Monica arkasına yaslandı, Bree'ye bakarken tek kaşı mağrur bir ifadeyle kalktı.

"Kola ve çörek için fişiniz var mı?" Bree sordu.

"Red Bull," dedi Monica işaret ederek.

Bree düzeltmeyi kabul etti. "Red Bull ve çörek için fişiniz var mı?"

Monica başını salladı.

"Seni orada gören oldu mu?" Matt baskı uygulayarak onu tekrar çelmelemeye çalıştı. "Arkadağların da seninle geldi mi?"

"Hayır. Kimse benimle gelmedi. Bütün mesele buydu." Monica ona ihanet dolu bir bakış fırlattı. "Sadece yalnız kalmak istediğimi söyledim."

Bree başıyla onayladı. "Nakit mi yoksa kredi kartıyla mı ödediniz?" "Nakit," dedi Monica.

"Dükkânın adı ne?" Matt sordu. "Eminim seni hatırlayacaklardır."

Onun unutulmaz olduğunu ima eden bir ses tonu kullanmıştı. Ama Monica'nın gururu okşanmamıştı. Ona anlam keskin bir bakış fırlattı ama minnettar görünmüyordu. Monica ona mağazanın adı. "Ama çok meşgullerdi."

Onu hatırlamamaları için bir bahane mi sunuyordu?

"Makbuzunuzun olmaması çok yazık," dedi Bree, ses tonu üzüntülüydü. "Spencer'ın ne zaman öldürüldüğünü bilmek ister misin?"

Monica'nın yüzündeki renk soldu ama sormadı.

Cevabı Matt verdi. Elinde değildi. "4:30 ile 5:30 arasında."

Gözleri hafifçe açıldı ama yüzü neredeyse hiç kıpırdamadı. Cevap vermeyecek kadar akıllıydı.

"Markete sorarız," dedi Bree. "Eminim onlarda da güvenlik kamerası vardır. Bugünlerde herkesin var."

Monica'nın gözleri bir milimetre kısıldı. Olmadığını iddia ettiğinden daha zekiydi. Başka bir şey söylemeden ayağa kalktı, yeni bir ruj sürdü ve dudaklarının arasına bir mendil koyup birbirine vurdu. Mendili buruşturup çöp sepetine attı.

Kadın kapı aralığında gözden kaybolduktan sonra Matt duvarı itti. "Bu öyle bir an ki, 'Yapma,' demek istiyorum."

TV polisi gibi şehri terk et." Gerçekte, bir şüphelinin hareketlerini kısıtlama yetkileri yoktu.

"Televizyonda olsaydık, DNA sonuçlarını bir saat içinde alabilirdik." Bree cebinden bir kanıt torbası çıkardı. Bir eldiven giydi ve çöp kutusundan ruj mendilini aldı.

Matt sıırttı. "Bedava DNA'yı sevmek lazım."

"Polisler çöp toplamaya bayılır." Bree mendili poşetledi ve etiketledi.

Matt başını Bree'nin kalın çizmelerine doğru salladı. "Televizyon polisi olsaydık, ince topuklu ayakkabı giymen gerekirdi."

Bree umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Uzun sürmez. Dava bir saat içinde çözülür."

"Çok doğru." Matt stüdyodan çıkarken yolu gösterdi.

Ekibin ve modellerin telaşından sonra dışarıdaki soğuk hava ferahlatıcı geldi. Şerifin aracına geri döndüler. İçeride, motoru çalıştırdı ve kaloriferi açtı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Bree sordu.

"Dürüst olan insanlar cevaplarını düşünmek zorunda kalmazlar." Matt ellerini havalandırmanın önünde tuttu, ama hava hâlâ soğuktu. "Yüzünü okumak zor. Gözleri etkileyici, ama yüzünde müthiş bir poker ifadesi var. Sanki duygusal bir kopukluk var gibi."

Bree ona baktı, sonra başını salladı. "Muhtemelen botoks."

"Ne?" Matt başını geri çekti.

Bree, "Bu, kırışıklıkları önlemek için yüze vurulan bir darbe," dedi.

"Ne olduğunu biliyorum," dedi Matt. "Estetik ameliyatların çoğunlukla Hollywood'la sınırlı olduğunu sanıyordum. Daha önce bunu kullanan biriyle hiç tanışmamıştım."

"Eminim öyledir." Bree güldü. "Pek çok sıradan insan kullanıyor."

"Ciddi misin?"

"Evet. Çok yaygın bir durum ama şehirde buraya kıyasla daha fazla gördüm. Genelde doktorlar bu konuda ince eleyip sık dokurlar. Kariyerini mümkün olduğunca uzatmak isteyen bir model olarak Monica daha yüksek doz alabilir." Bree alnını işaret etti. "Onun

alnı hiç hareket etmiyor. Kaşları neredeyse yerinde donmuş durumda ve gözlerinin köşelerinde tek bir kırışıklık bile yok."

Matt homurdandı. "Bu, gözleriyle yüz ifadeleri arasındaki kopukluğu açıklar. Ama vücut dili hâlâ tamamen dürüst olmadığını gösteriyor."

"Katılıyorum." Bree telsizden gelen hızlı bir konuşmayı dinlemek için başını eğdi. Ama bu sadece bir trafik çevirmesiydi. "Bakalım Monica'nın hikâyesinin herhangi bir kısmını doğrulayabilecek miyiz? Bir şerif yardımcısını elinde bir fotoğrafla markete göndereceğim. Bakalım onu hatırlayan var mı? Güvenlik kamerası görüntüleri varsa, bir kopyasını alırız."

Bree'nin telefonu çaldı. "Merkezden arıyorlar." Görüşme sırasında görev kemerindeki telsizi kapatmıştı. Aramayı hoparlörden cevapladı.

"Şerif," dedi santral memuru, "az önce ölü bir ev sahibiyle ilgili bir çağrı aldım." Bir adres okudu. "Memurlar yolda. Tahmini varış süresi beş dakika. Arayan kişi neredeyse histerikti ama yüzünün plastikle kaplı olduğunu söyleyip duruyordu."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Bree, Matt'le birlikte olay yerine doğru koşarken Adam'ın görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. Bir çukurun etrafından dolanırken midesi bulandı.

Bu o değil.

"Ne düşündüğünü biliyorum, ama o Adam değil." Matt yolcu koltuğundan onun aklından geçenleri okudu. Koltuğun arkasından vücut zırhı yeleğine uzandı. Sıyrılıp içine girerek cırt cırtlı kayışları bağladı. "Arayan kişi ölü adamın ev sahibi olduğunu söyledi."

Bree üniformasının altına yeleğini giymişti. "Biliyorum." Ama kurbanın yüzü plastikle kaplıyken, arayan kişi onun olduğundan nasıl emin olabilirdi? Mantıksal olarak Bree bu ihtimalin milyonda az olduğunu biliyordu ama mantık her zaman duygulara üstün gelmiyordu, özellikle de sevilen biri için endişelenmek söz konusuysa. "Ama olabilecek en kötü şeyi düşünmeden de edemiyorum."

"Çünkü olabilecek en kötü Geyi gördün." Kadının iki eli de direksiyonun üzerindeydi, ama Matt uzanıp omzunu hızla sıktı. Tekrar bilgisayara döndü. "Evin sahibi Julius Northcott, kırk iki yaşında. Northcott'un birkaç hız cezası var ama sabıka kaydı yok."

Bree bir yan sokağa saptı ve adrese doğru hızla ilerledi. İleride, iki devriye arabasının dönen ışıkları yanıp sönüyordu. Yardımcılarının araçlarının arkasındaki kaldırıma yanaştı. Eski model bir Toyota sedan caddeye park edilmişti. Bir şerif yardımcısı aracın açık kapısına çömelmiş, sürücü koltuğundaki kişiyle konuşuyordu. İkinci bir şerif yardımcısı devriye aracından iniyordu.

Kişisel paranoyasını zihninden uzaklaştıran Bree, aracından atladı, arka kapağı açtı ve AR-15'ini

kilitli kutu. Matt'e uzattı. Arkasını kollaması için daha fazla güvendiği kimse yoktu.

Matt silahını göğsünde taşıyarak ona ayak uydurdu. Şerif yardımcısı Toyota'dan uzaklaştı ve Bree'yle yüz yüze geldi.

"Şerif," diye alçak sesle başladı. Sedana doğru başını salladı. "Bu Susan Muckell. Evi temizlemeye geldi, cesedi buldu ve 911'i aradı."

Bree tanıkla göz hizasına gelene kadar çömeldi. Matt'in arkasında durduğunu hissetti.

Otuzlu yaşlarının ortalarındaki ultra ince bir kadın şaşkın yüzünü Bree'ye doğru çevirdi. Susan üzerinde ağartılmış lekeler olan siyah yoga pantolonu ve eski püskü, asker yeşili bir parka giymişti. "Bay Northcott öldü." Sözcükleri ve nefes alışları sanki aşırı nefes alacakmış gibi hızlıydı.

"Hayatta olma ihtimali var mı?" Bree sordu.

Susan Bree'nin bakışlarıyla karşılaştı ve başını yavaşça salladı. "Teni soğuktu. Soğuk ve gri. Ve yüzü plastikle kaplıydı. Plastiğin içinden nefes alamazsın." Gözleri saf dehşeti yansıtıyordu.

"Bay Northcott olduğuna emin misiniz?" Bree sordu.

Susan'ın yüzü sanki bu soruyu hiç düşünmemiş gibi karardı. "Yüzü kapalı olduğu için yüzde yüz emin olamıyorum, ama siz sorana kadar hiç kuşum yoktu."

"İçeride başka birini gördün mü?" Matt, Bree'nin omzunun üzerinden sordu.

Susan başını salladı.

"Bay Northcott nerede?" Bree sordu.

Susan, "Ön kapıdan geçip arkaya doğru gidiyorsun," dedi. "Çalışma odası solda."

Bree Susan'dan uzaklaştı. Matt ve iki yardımcısı bir daire şeklinde toplandılar.

"Evi temizlediniz mi?" Bree yardımcılara sordu. "Hayır, hanımefendi," dedi birinci şerif yardımcısı. "Yaklaşık bir dakika önce geldik. senden önce."

"TAMAM." Bree yardımcıları işaret etti. "Siz ikiniz arkadan dolaşın. Biz ön kapıyı alacağız."

Bree yürüyüş yoluna yöneldi. Kilidi incelemek için eğildi. "Buraya zorla girildiğine dair bir iz yok."

Matt kapının karşı tarafına geçti. "Eğer içeri girecek olsaydım, kimsenin beni göremeyeceği arka kapıyı kullanırdım." Sokağa bir yukarı bir aşağı baktı. "Burası görünür gibi."

Bree pozisyonunu aldı. "Anlaştık."

Ön kapıyı açtıklarında birbirlerine cesaretle baktılar. Dışarı kötü bir koku yayılıyordu. İkisi de aynı fikirde, eve adım atmadan önce derin nefes aldılar. Bree silahıyla önden giderek antreyi taradı. Kapının yanında yığılı duran elektrik süpürgesi, temizlik malzemeleri ve çanta büyük olasılıkla Susan'a aitti.

Bree sol tarafındaki bir kapıyı işaret etti. Bulunduğu yere bakarak bunun garaja çıktığını düşündü. Matt yerine geçti ve Bree kapıyı açınca siyah bir kamyonet ortaya çıktı. Matt kamyonetin etrafında hızlı bir tur attı. Bree altına baktı. Boştu.

Fuayeye geri döndüler.

Matt duvarları taradı. "Bir güvenlik sistemi görmüyorum ya da duymuyorum."

Evin arka tarafından kadınsı bir inilti yükseldi. Matt kaşlarını kaldırdı. Silahını kaldıran Bree sesi takip etti. Matt sol omzunun hemen arkasındayken koridordan aşağı indiler.

Koridor bir T ile sonlanıyordu ve sağ tarafta bir mutfak vardı. Mutfak masasının arkasındaki sürgülü cam kapılar çitle çevrili küçük bir bahçeye bakıyordu. Bree'nin yardımcıları arka kapıdaydı.

Matt sürgülere yöneldi. "İçeriden kilitlenmişler ve güvenlik çubuğu da yerinde."

Sabit çubuk, sürgülü cam kapıyı raylarından kaldırarak bir hırsızlık olayını önledi.

Kapıyı rahatsız etmek istemediğinden, yardımcılarına evin önüne dönmelerini işaret etti.

Sol tarafta, kemerli bir kapı, çalışma odasındaki ölüm sahnesini çerçeveliyordu. Matt bir dolabı kontrol etti. Bir yetişkinin saklanabileceği kadar büyük başka bir yer yoktu. Ön kapı açıldı. Yardımcıları koridordan ve o da onları ikinci katı temizlemeleri için yukarı gönderdi.

Sonra silahını yeniden kuşandı ve kanepeye yaklaştı. Boynunu bükerek sırtın üzerinden baktı. Ceset yan yatmıştı.

Şömineye ve büyük ekran televizyona bakıyordu. Kurbanın elleri arkadan bağlıydı ve pantolonu dizlerinin üzerindeydi. Perdeler sağ taraftaki uzun pencereyi kapatıyordu. Eğik çıtaların arasından süzülen ışık halının üzerinde çizgiler oluşturuyordu. İnlemenin kaynağını tespit etti. Televizyonda bir porno film oynuyordu.

Ama kurban, başını saran plastik örtülerin arasından izlemiyordu. Bree kanepenin arkasına doğru eğildi ve iki parmağını kurbanın boynuna bastırdı. Nabız yoktu ve Susan haklıydı. Ceset soğuktu.

Kapı aralığında Matt yüzünü buruşturdu ama Bree rahatlayarak nefes verdi, milyonda bir ihtimalin sıfıra inmiş olmasından memnundu. Kurban kesinlikle Adam değildi. Bunu bir kenara bıraktığında, Spencer LaForge'un cinayetiyle çok sayıda göze batan benzerliği fark edince içi burkuldu. Göğsüne bir not yapıştırılmıştı. Blok yazıyı yüksek sesle okumak için başını çevirdi. "Adımına dikkat et, Şerif."

"Katilden gelen kişisel bir not asla iyi değildir."

Bree'nin kemiklerinde hızlı bir ürperti dalgalandı. "Hayır."

Matt bir daire çizerek döndü, tüfeği belinde, odaları tarıyordu.

"Ceset Bay Northcott'un tarifine uyuyor mu?" Bree sordu.

Matt, "Beş on bir, bir seksen boylarında, kahverengi ve esmer," dedi.

Bree gözlerinin rengini göremiyordu ama plastik sargının üzerindeki saçlar orta kahverengiydi ve birkaç tutam gri vardı. Bree kurbanın boynunun arkasında uzun, kavisli mor bir iz gördü.

"Boynundaki iz bir yaralanma mı? "Boynundaki iz bir yara mı? kafasının arkasından mı vuruldu?"

Matt cesedin üzerine eğildi. "Bilmiyorum. Bunun bir çürük olduğunu sanmıyorum. Daha çok bir doğum lekesine benziyor."

Bree telefonunu çıkardı. İşaretin fotoğrafını çekti. "ME'ye haber vereceğim."

Matt telefonuyla olay yerinin fotoğraflarını çekmeye başladı. "Şok tabancası yanıkları görüyorum." Kurbanın boynundaki ve kasiğindeki bir çift izi işaret etti.

Bree telefonunu kulağına dayadı ve aramaları yaptı. "Adli tabip yakında burada olur. Adli tıp yolda."

Matt odanın bir fotoğrafını çekti. "Ne yazık ki bu Spencer'ın ölümüne çok benziyor." Matt onun ilk izlenimini yineledi.

"Evet." Bree *seri katil* kelimesini söylemek istemiyordu ama beyni bunu haykırıyordu.

Matt, "Taklitçi olabilir," dedi.

Polisin suç detaylarını halktan saklamasının nedenleri vardı. Ayrıntıları bilmeden bir suçu kopyalayamazdınız.

"Basına çok fazla ayrıntı sızdırıldı." O anda Bree, plastik sargı, şok tabancası ve fermuarlı kravat detaylarını verdiği için Nick West'i boğabilirdi. "Keşke bilgileri kimin sızdırdığını bilseydim."

"Ofisinizden, adli tıptan, tıbbi tetkikçiden kaç kişinin davaya dahil olduğunu düşünün. Yardımcıları, teknisyenler, idari personel. Hatta temizlik ekipleri bile bir dosyayı görebilir."

"Biliyorum." Bree şakağını ovuşturdu. "Hâlâ sinir bozucu." Elini bıraktı. Güneş ışığı sahte bir saksı bitkisinin arkasındaki bir şeyin üzerinde parlıyordu. "Nedir o?" Daha iyi görebilmek için kanepenin etrafında yürüdü.

Odanın köşesinde, yerde camdan bir tank duruyordu. Ağ kapağı yarı eğik duruyordu. Kapağın yanındaki halının üzerinde küçük bir el ısıtıcı paketi yığını vardı, hani şu cepte taşınan tek kullanımlık olanlardan. Bu görüntüyü algılaması bir saniye sürdü. Sonra ensesindeki tüyler askerler gibi dikleşti.

Sağ tarafındaki hareket dikkatini çekti. Altıncı bir his ona donmasını emretti. Bir şey tıkırdadı. Yavaşça başını çevirdi. Kalp atışları kulaklarında yankılandı ve anlamadığı bir nedenle nefes alış veriş sessiz ve sığ bir hal aldı. Her zerresi büyük bir tehlike içinde olduğu konusunda uyarıyordu.

Tıkırtı sesini takip etti ve yaklaşık bir metre ötede yere kıvrılmış yılanı gördü. Sıradan bir yılan değildi.

Bir çingiraklı yılan.

Birkaç saniye boyunca gördüklerine inanamadı. Yılanların çalındığından şüphelenmiş olsalar da, bu manzara ona gerçek dışı gelmişti. Gözlerini bir saniyeliğine kapadı, sonra tekrar açtı. Yılan hâlâ oradaydı.

"Matt?" Bree yumuşak bir sesle

seslendi. "Evet." Ona doğru ilerledi.

"Hayır. ." Gözbebeklerini hareket ettirerek ona baktı.

Kaşlarını çattı. "Ne oldu?" Durduğu yerden hayvanı göremiyordu.

"Bir çingiraklı yılan." Dikkatini tekrar sürüngene verdi. Yılanların özünde kötü bir şey olmadığını biliyordu. Doğanın onları tasarladığı gibiydiler. Ama bu yaratık şeytani *görünüyordu*. Kuyruğunun ucu titreyerek çingirak sesini tekrarladı.

Matt dondu kaldı, sesin geldiği belli oluyordu. Nefesinin altından hafif bir küfür duyuldu. "Lanet olsun."

Çingiraklı yılanın üçgen kafası kalktı ve gözlerini ona dikti. Odaklandığını hissedebiliyordu. Bree çığlık atmak istedi ama otokontrol güçlü bir el gibi boğazını sıkarak sesini daha çıkamadan boğdu. Çingiraklı yılanlar hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu ama ona diğer tehlikeli yırtıcılar gibi davranacaktı. Ani hareketler yok. Yüksek ses yok.

"Yavaşça uzaklaşabilir misin?" Matt sordu, sesi ancak bir nefeslikti.

"Deneyeceğim." Ağırlığını kaydırды. Bir döşeme tahtası gıcırdadı. Bree bir ayağını kaldırdı ve özenle birkaç santim arkasına yerleştirdi. Vücudu da onu takip edince yılanın çingırağı titredi. Bree ikinci bir geri adım atarken elini silahına doğru uzattı.

Yılan tısladı. Boncuk gözleri onun hareketini takip ederken başı birkaç derece döndü. Kuyruğu daha sert titredi, daha yüksek sesle tıkırdadı.

Yavaşça.

Korku Bree'nin boğazında safra gibi yanarak yükseldi. Bir sonraki nefesi daralan göğsünde yankılandı. Yılan gerilmiş gibiydi ve Bree birkaç saniyeliğine dondu kaldı. Nabızı kulaklarında gümbürdüyordu. Görüşü, görebildiği tek şey sürüngen olana kadar tünel şeklinde daraldı. Doğrudan göz temasını bir tehdit olarak algılar mıydı? Bunun bir önemi yoktu. Başka tarafa bakamazdı.

Hareket etmemesini söyleyen aynı içgüdü, yılanın alarma geçtiği konusunda da onu uyarmıştı. Saldıracaktı. Yaklaşmakta olan saldırıyı, yılan bir hareket bulanıklığı içinde öne doğru fırlamadan bir saniye önce hissetti.

Vücudunu geriye doğru savurdu. Kuyruk kemiği sert zeminde çınlarken ağız çizmesine yapıştı. Yılana tekme attı.

Hay sikeyim. Bu kafa mıydı? Kahverengi gövde uzağa düştü. Koridorda kıcının üstünde debelendi. Elleri ve çizmeleri tahtayı tırmalıyor, sarhoş bir yengeç gibi kendini geriye doğru çekiyordu.

Matt onun önüne geçti ve vücudunu onunla sığınağın arasına koydu. Tüfeği doğrulttu. "Nerede o?"

"Bilmiyorum, ama bu delilik! Çık dışarı!" Bree ayağa kalkmayı başardı. Glock'unu kılıfından çıkarmak için durakladığında beyni allak bullak olmuştu. Hayatta kalma içgüdüğü devreye girdi. Başka bir hayvan tarafından öldürülmemeye çalışan bir hayvandı.

Geri çekilirken başı döndü. Beyni tekrar tekrar "*Nerede?*" diye bağıırıyordu. Zemini, kapı aralığını, halıyı taradı, bir yandan da kapıya doğru ilerliyordu. Matt onun yanındaydı, tüfeği de tabancasıyla aynı yöne doğrultmuştu. Yılan o kadar hızlı hareket etmişti ki, ateş edememişti. Yardımcılarını uyarmak için telsizle haber verdi.

Matt onu dışarı çekerken Bree gözlerini koridorun sonundan ayırmadı. Kapıyı kapattı. Yardımcıları hızla evden çıkarken, Bree basamakta kıcının üzerine düştü.

Matt onun önünde diz çökerek bağcıklarını kopardı ve çizmesini çekti. Çorabını çıkardı ve ayağını havaya kaldırdı. Ayağının altını ve parmaklarının arasını inceledi. "Seni nereden ısırıldı?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum." Darbenin etkisini ve çizmesinden sarkan hayvanın ağırlığını hissetmişti ama vücuduna dolan adrenalin herhangi bir acıyı engellemiş olabilirdi. Ciğerleri kilitlendi. Nefes alamıyordu. Nabızı kontrolden çıkmış, kalp atışlarının vahşi temposu midesini bulandırmıştı. Zehir vücuduna doğru mu ilerliyordu?

Bir çingiraklı yılan ısırığından ölmek ne kadar sürer?

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Bree çıplak ayağına baktı. "Ben bir ısırik görmüyorum."

Matt onun pantolonunun paçasını dizine kadar kıvırdı ve baldırını inceledi. "Ben de öyle. Hiç ağrın var mı?"

"Hayır." Bree botuna uzandı ve ters çevirdi. Çizmenin kalın tabanındaki bir çift deliği işaret etti. *Lanet olsun.* Bu dişler uzun ve keskindi. "İşte beni yakaladığı yer."

"Emin misin?" Botu aldı ve ters çevirdi, yüz ifadesi şüpheliydi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam."

"Belki de yine de acile gitmelisin, sadece güvende olmak için."

"Çünkü neredeyse beni ısıırıyordu?"

"Sanırım değil." Matt kalçalarının üzerine oturdu, gözlerinden rahatladığı okunuyordu. "Hayvan kontrolünü aramamı ister misin?"

Bree başını salladı. "Yılanlarla arası iyi olan bir adamımız var ama zehirli olanlarla başa çıkabilir mi bilmiyorum."

"Olmazsa hayvanat bahçesini ararım." Matt telefonunu açtı.

Bree iki eliyle yüzünü ovuşturdu. Titriyordu. Soğuğa rağmen adrenalin teri üniformasına işlemişti. Bir acil yardım ekibiyle birlikte başka yardımcılar da gelmişti. Bree acil yardım ekibine seslendi.

"Kurban öldü. Onun için yapabileceğiniz bir şey yok."

Matt, "İçeride bir çingiraklı yılan var," dedi.

Acil yardım görevlisinin kaşları kalktı. "Ciddi misin?"

"Evet." Matt eliyle Bree'yi işaret etti. "Şerifin botuna çarptı. Bir ısırik almış ve bunu bilmiyor olabilir mi?"

Acil yardım görevlisi kaşlarını çattı. "Muhtemelen delinme izleri göreceksiniz, ancak ağrı, şişme, mide bulantısı, baş dönmesi, uyuşma veya karıncalanma olup olmadığına dikkat edin."

parmaklar, hızlı kalp atışları ... Herhangi bir şekilde kendinizi garip hissederseniz acile gidin."

Bree başını salladı, ancak bu semptomların yarısını aşırı adrenalin yüklemesinden hissediyordu. Çorabını ve botunu tekrar giydi. Şu andan itibaren bunlar onun şanslı botlarıydı.

Sağlık görevlisi aracına geri döndü.

Bree bağcıklarını bağladı. "Tanıkla tekrar konuşacağım."

Matt uzaklaştı ve telefonu ile konuştu. Bree Dana'yı aradı ve onu alarma geçirdi. Katilin ona gönderdiği not kişisel bir tehditti. Dana, katil yakalanana kadar çocukların yanından ayrılmayacaktı. Bree Adam'ı tekrar aradı. Telesekreteri cevap verince bir mesaj daha bıraktı. Adam için endişelenmeye . *Adam nerede?*

Bree Susan'a doğru yürümeden önce birkaç kez durup soğuk havayı içine çekti. İki devriye arabası daha gelmişti. Todd ve Juarez olaya müdahale eden iki polis memuruyla görüştüler.

Bree Toyota'ya doğru yöneldi. Susan kapıyı kapatmıştı motor çalışıyordu. Bree yaklaştığında Susan ona arabaya binmesini işaret etti. Bree yolcu koltuğuna kayd ve kapıyı kapattı.

Susan bir şişe su içti. Gösterge panelinin havalandırma deliklerini Bree'ye nişan alacak şekilde ayarladı.

Bree sığağa minnettardı.

Susan koltuğun arkasına uzandı ve bir su şişesi çıkardı.

Bree'ye uzattı. "Buna ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Teşekkürler." Bree kapağını kapattı ve uzun bir yudum aldı.

"Ne oldu orada?" Susan kendi şişesini bardaklıktaki yerine koydu.

Bree biraz daha su yudumladı. "İçerideyken, çalışma odasının köşesinde bir akvaryum gördün mü?"

Susan başını eğdi. "Bir akvaryum mu?" Bree başını salladı.

"Hayır," dedi Susan. "Bay Northcott'un balığı yok." "Bu bir sürüngen için donatılmıştı."

"Bay Northcott'un evcil hayvanı yok." "Evin içinde başıboş bir yılan var."

"Bir yılan mı?" Susan ürperdi. "Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır." Bree yılanın türü hakkında daha fazla ayrıntıya girmedi ama çingiraklı yılanın varlığını sır olarak saklaması mümkün değildi. "Buraya geldiğinizde yaptığınız hareketleri bana anlatın."

Susan titrek bir iç geçirdi. "Her hafta yaptığım gibi sekizden birkaç dakika önce temizlik yapmaya geldim. Kendimi içeri attım ve eşyalarımı kapının önüne bıraktım." Acı dolu bir nefes almak için durakladı. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Bir kere televizyon açıldı." Evin içinde yürüdüğünü, Northcott'u bulduğunu ve çıldırdığını özetledi. Hikâyenin sonuna geldiğinde hasta olacakmış gibi görünüyordu.

"Bu evi ne sıklıkla temizliyorsunuz?" Bree konuta doğru başını salladı.

"İki haftada bir." Susan kollarını kavuşturarak kendi pazularını ovuşturdu.

Arabanın içi sıcacıktı ama Bree'nin kemiklerine bir ürperti yerleşmişti. "Bay Northcott ne zamandır müvekkiliniz?"

"Yaklaşık bir yıldır, ama ben geldiğimde hiç burada olmuyor. Sadece iki kez yüz yüze görüştük."

"Seninle iki kez buluştu ve sana bir anahtar mı verdi?"

Susan başıyla onayladı. "Harika referanslarım var. Müşterilerimin çoğu yıllardır benimle birlikte."

"Nasıl müşteri oldu?" Bree sordu.

Susan eldivenli elini burnunun altına götürdü. "Bu sokaktaki üç evi daha temizliyorum. Bay Northcott bir gün beni paspaslarımı ve eşyalarımı boşaltırken gördü ve fiyatımı sordu. Ertesi hafta onun için temizliğe başladım."

"Onunla hiç konuşuyor musun?"

Susan koltuğunu düzeltti. "Mesajlaşıyoruz. Temizlik gününü değiştirmem gerekirse ona haber veriyorum. O da aynısını yapıyor."

"Son zamanlarda evin etrafında dolaşan birini gördün mü?"

Susan başını salladı. "Hayır."

"Bay Northcott'a yönelik herhangi bir tehditten haberiniz var mı? Komşuları onu sever mi?"

Susan başını kaldırıp Bree'ye baktı. "Hayır. Ben geldiğimde ev boş oluyor. Bildiğim en kişisel bilgi Preparation H kullandığı, saç inceltmek için reçeteli bir şampuanı olduğu ve pornodan hoşlandığı. Bunun dışında ..." Omuz silkti. "Günde dört ev temizliyorum. Müşterilerimi gözetleyecek vaktim yok ve dürüst olmak gerekirse sırlarını bilmek de istemiyorum. Sadece istemiyorum. Kendi hayatımda yeterince dram var."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" dedi Bree.

Bir hayvan kontrol aracı kaldırımı yanaştı. Bree kapının koluna uzandı ve Susan'a, "Daha fazla sorumuz olursa sizinle temasa geçeceğiz. Ayrıca, bir iki gün içinde karakola gelip resmi bir ifade imzalamanızı isteyeceğiz."

"Tamam. Gidebilir miyim?" Susan sordu.

"Evet," dedi Bree. "Lütfen gördükleriniz hakkında konuşmayın. Bay Northcott'ölümünü kazara öğrenmeden önce ailesiyle irtibata geçmek istiyoruz."

"Bu konuda kimseyle konuşmak istemiyorum." Susan ellerini birbirine sürttü. "İki şeyde çok iyiyimdir: temizlik yapmak ve kendi işime bakmak."

"İşbirliğiniz için teşekkür ederim." Bree dışarı çıktı. Arabanın sıcaklığından sonra, dışarıdaki soğuk hava ona bir tokat gibi çarptı. Üniformasının ve zırhının altında kuruyan ter onu nemli bırakmıştı.

Bree hayvan kontrol memurunu Cody Pinter olarak tanıdı. Onunla daha önce de çalışmıştı ama genellikle saldırgan köpekler ve yabani kedi şikayetlerine yanıt veriyorlardı. Şerif olarak Bree, ilçe hapisanesinden hayvan barınağına kadar her şeyden sorumluydu.

Bree onu aracının arkasında karşıladı. "Çingiraklı yılan yakalarken rahat mısın?"

Cody başını salladı. "Sadece onu kışkırtmamaya dikkat etmeliyiz. Yılan muhtemelen saklanacak bir yer bulacaktır. Genellikle sadece kendilerini tehdit altında hissettiklerinde saldırgan olurlar."

"Onu ürkütmüş olmalıyım." Bree ona hızlı bir özet geçti.

"Yılan çizmelerimi giyiyorum." Cody ayak parmaklarından birine dokundu.

"Gerçekten." Bree durakladı. "Adil bir uyarı: evde bir de ceset var. Burası bir suç mahalli, bu yüzden olay yerini ne kadar az rahatsız ederseniz o kadar iyi."

"Ben de sabahımın sıkıcı geçeceğini sanıyordum." Cody düşünceli bir şekilde durakladı. "Yılanlar yılın bu zamanında kış uykusuna yatıyor olmalı. Evin içine nasıl girdiği hakkında bir fikrin var mı?"

Bree, "Biri onu oraya koymuş." dedi.

Cody'nin başı döndü. "Bu çılgınlık."

"Tartışmasız," diye onayladı Bree.

Cody aracının kargo bölümünden kenarlarında küçük delikler olan plastik bir saklama kutusu çıkardı. Ardından, ucunda metal kancalar olan iki uzun sırtığı kaldırdı. Ekipmanlarını eve doğru taşıdı. Bree de onu takip etti.

"Her ihtimale karşı ben de seninle geleceğim." Glock'unu çıkardı. Yapmak istediği son şey eve geri dönmekti ama çalışanlarını güvende tutmak onun sorumluluğuydu.

Cody kaşlarını çatarak silaha baktı. "Umalım da buna ihtiyacın olmasın." "Her zaman," dedi Bree. "Ama beni ısırma çalıştı bile. Ben almayacağım hiç şansın yok."

"Tedavi gördüğünüz sürece çingiraklı yılan ısırığı genellikle ölümcül değildir. Bilginize, turnike kullanmayın ya da yarayı emmeyin. Mümkün olduğunca hareketsiz kalın. Kalbiniz ne kadar hızlı atarsa, zehir vücudunuza o kadar hızlı pompalanır. Isırılmak istemem ama hızlı bir tıbbi tedaviyle bu genellikle bir ölüm cezası değildir." Cody'nin sesi mantıklı geliyordu.

Bree daha az öyle hissetti. "Bildiğim iyi oldu." Terli avucunu bacağına sildi. Matt'ten ya da başka bir yardımcısından Cody'nin arkasını kollamasını isteyebilirdi ama tehlikeli bir görevi devretmek doğru gelmiyordu. Memurlarına sorumluluk vermeyi ve onlara güvenmeyi öğreniyordu. Ama lanet olası işini yapmaktan korktuğu için onlardan bir görevi yerine getirmelerini istemeyecekti.

Kapıda, Cody bir elini kaldırdı. "Yavaş hareket et."

Bree'nin sırtından taze ter damlıyordu. "Yılan koridorun sonunda, solda yer alan çalışma odasıydı."

Cody yavaşça ilerledi. Mutfağın birkaç adım ötesinde durdu ve sanki dinliyormuş gibi başını eğdi. Bree kulaklarını zorladı ama hiçbir sürünme, tıslama ya da tıkırtı duymadı, sadece kalbi *deli misin* dansı yapıyordu.

Birkaç uzun dakika boyunca çalışma odasının kapısında durdu. Cesede dikkat etmedi ama zemini taradı. Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Görüyorum. Çıngıraklı orman yılanı."

Bree gerildi. "Nerede?"

"Odanın diğer tarafında, tankının yanında. Isı arıyor olabilir. Yılanlar yardım almadan vücut ısılarını koruyamazlar. Soğukta halsizleşirler."

Cody kanepenin etrafında yürüdü. Kabı yere bıraktı ve kapağını çıkardı. Bree olduğu yerde kaldı ama silahını sürüngene doğrulttu. Yılan köşeye doğru daha da kaydı. Korkmuş muydu? Yoksa gözünü korkutamayacağı birinin varlığını mı hissetmişti?

Cody yılanı yerden birkaç santim kaldırmak için uzun saplı bir kanca kullandı ama yılan kancadan sıyrılıp tahta çubuğa vurdu. Tısladı ve geriye doğru kıvrıldı.

Bree irkilerek bir ses çıkardı.

"Sakin ol küçük dostum," diye yatıştırdı Cody. "Seni sıcak bir yere götürmek istiyorum."

Küçük dostum?

Cody kancanın yuvarlak arka kısmıyla yılanın ileri doğru hareketini engelledi ve daha fazla yaklaşmasına izin vermedi. "Sakin olmak önemli. Hayvanlar gerginliği hissedebilir."

"Öyle görünüyor."

Cody kıkırdadı. "O yılanın bizden, bizim ondan korktuğumuzdan daha çok korktuğunu garanti ederim."

Bree, Cody'nin kendi adına konuşabileceğini düşündü. Bir yanı yaratığa zarar vermek istemiyordu. Diğer yanı ise onu tamamen yok edene kadar vurmak istiyordu.

"Vuruş mesafesi vücudunun sadece yarısı kadar." Ya Cody yeteneğine tamamen güveniyordu ya da çok iyi bir oyuncuydu.

Bree'nin sırtından daha fazla ter damladı.

O daha nefes alamadan Cody yılanı kucağına aldı, kaçmaya çalışırken iki kanca arasında ustalıklı hokkabazlık yaptı ve kabın içine yerleştirdi. Kapağı gülümseyerek yerine oturttu. "İşte oldu." Sanki yılanı okşuyormuş gibi küvetin üstünü sıvazladı.

"Sana borçluyum." Bree'nin gerginliği azalırken kasları gevşedi.

"Hayır. Benim bu." Cody cesede doğru döndü, yüz ifadesi sanki yılan yakalandığına göre ayrıntıları yeni öğreniyormuş gibi zaferden acımasızlığa doğru değişiyordu. "Senin işin daha zor. Hayvanları insanlara her zaman tercih ederim. Hayvanlar kötü değildir."

Bree itiraz etmedi. "Bir şey taşıyabilir miyim? Yılanı değil."

Cody konteyneri taşıırken kancaları ona uzattı. Koridorun sonunda kadın ona kapıyı açtı ve o da plastik küveti aracına taşıdı.

"Nasıl geçti?" Matt ikisini de taradı. "Kimse ısırılmadı mı?"

Cody güldü ve konteynere doğru başını salladı. "Onu yakaladık. Sadece korkmuştu."

"*Biz diye bir şey yoktu.*" Bree yutkundu. "Cody kredinin yüzde yüzünü alıyor."

"Hayvan bakıcısına ulaşamadım. Mesaj bıraktım," Matt dedi.

Cody konteynirini kaldırdı. "Bunun için bir ev bulacağım."

"Onu öylece bırakamaz mısınız?" Bree kapalı konteynere baktı.

"Hayır," dedi Cody. "Birincisi, hava çok soğuk. Yılan bu soğukta Kış uykusuna yatacak bir yer bulma zamanı. İkincisi, bir virüs ya da parazit taşıyor olabilir. Yerel yılan nüfusunu tehlikeye atmak istemeyiz. Orman çingiraklısının tehdit altındaki bir tür olduğunu düşünürsek, bir hayvanat bahçesi onu isteyebilir. Onu soğuktan kurtarsam iyi olacak." Aracının kargo kapısını kapattı.

O gittikten sonra Matt daha da yakına eğildi. "Gerçekten nasıl gitti?" "Çingiraklı yılan. Bir yıldız. Tavsiye etmeyin." Bree kendine bir

küçük bir sarsıntı. "Şimdi cesede geri dönelim." Todd da onlara katıldı.

Bree, "Ölüm zamanı için yaklaşık bir zaman aralığı bulur bulmaz kapıları çalmaya başlayacağız. Bu mahallede evler birbirine yakın. Muhtemelen birileri bir şeyler görmüştür."

Haber minibüsleri sokağa park etti. Birkaç dakika içinde muhabirler yayına başladı. Mülkün dışında kaldıkları için Bree'nin onların varlığı konusunda yapabileceği bir şey yoktu.

Matt'e, "Haber çabuk yayıldı," dedi.

Boğazından mutsuz, hafif agresif bir ses çıkardı.

Sonraki bir saati evin fotoğrafını çekerek ve evi arayarak geçirdiler. Zorla girildiğine ya da hırsızlık yapıldığına dair bir iz yoktu. Adli tabip geldiğinde, Bree ve Matt onu çalışma odasına geri götürdüler. Bree, Dr. Jones'a çingiraklı yılandan bahsetti.

"Herkes bunu biliyor." Çantasını taşıyan Dr. Jones çalışma odasının girişinde durdu.

"Bu kadar tuhaf bir şeyi gizli tutmak imkânsız," dedi Matt. "Basın bir süredir burada. Hayvan kontrol minibüsünü gördüklerine şüphe yok."

Bree, "Bizim de komşularımız vardı," diye homurdandı. Birkaç dakika boyunca etrafı yoğun bir şekilde inceledikten sonra, Dr. Jones cesede yaklaştı. "Normalde, bir ölüm açık bir cinsel unsurla ortaya çıktığında, cinsel motifleri veya nedenleri düşünürüm. Burada BDSM akla geliyor, ayrıca erotik elektrostimülasyon, hatta otoerotik boğulmadan kaynaklanan kazara ölüm." Başını kaldırıp Bree'ye baktı. "Bu vakanın bir öncekiyle bağlantılı olduğuna dair somut bir kanıtınız var mı?"

"Sadece bariz benzerlikler." Bree cesedi işaret etti.

"Tamam. Bakalım elimizde ne var." Dr. Jones eldivenli eliyle kurbanın kanepeyle temas eden tarafını işaret etti. "Morluk devam ediyor ve burada öldürüldüğünü gösteriyor." Kalp atışı durduktan sonra, yerçekimi kanın vücudun en alt kısmına çökmesine ve derinin mora dönmesine neden oldu.

Bir uzvunu kavradı ama vücut direndi. "Tamamen katılaşmış durumda." Genelde vücut on iki saat boyunca sertleşir, bir on iki saat daha bu şekilde kalır ve ölümden sonraki yirmi dört ile otuz altı saat arasında kaslar yavaş yavaş tekrar esnekleşir. Yani Julius ölümden sonraki on iki ile yirmi dört saat arasında ikinci aşamadaydı.

Sağlık görevlisi, karaciğer yoluyla vücut sıcaklığını ölçmek için küçük bir kesi yapmak üzere bir neşter kullandı. Termometreyi kontrol ettikten sonra bir hesaplama yaptı. "Vücut durumuna ve ateşine göre" -saatini kontrol etti- "ölüm saati muhtemelen dün akşam dokuz ile on bir arası." Eldivenlerini çıkardı. "Onu masaya yatırana kadar size başka bir şey söyleyemem. En kısa zamanda otopsi yapacağım. I

"-durakladı ve kurbanın plastikle sarılmış yüzünü işaret etti-"
spekülasyonların önüne geçmek istediğinizi biliyorum.

Sanki bu mümkünmüş gibi.

"Var," dedi Bree.

ME geri çekildi ve asistanına sahnenin fotoğrafını çekmeye başlamasını işaret etti. Bree ve Matt dışarı çıkarak onlara çalışmalarını için yer açtılar.

Todd onları garaj yolunda karşıladı. Bree onu yanına çağırdı. "Kapıları çalmaları için yardımcılarını görevlendirin. Komşulardan Julius Northcott'u tanıyan var mı, bölgede şüpheli kişiler ya da araçlar görülmüş mü, ya da dün gece dokuz ile on bir arasında evde bir hareketlilik gören olmuş mu öğrenin."

Todd onun emirlerini yerine getirmek için harekete geçti.

Polis arabalarının arkasındaki kaldırıma bir Mercedes yanaştı. Altmışlı yaşlarının ortalarında, beyaz saçlı, zayıf bir adam arabadan atladı ve eve doğru koşmaya başladı. Olay yeri kayıtlarından sorumlu şerif yardımcısı adamın önüne geçerek vücuduyla girişini engelledi.

"Çekil yolumdan," diye bağırdı adam. Yüzü kıpkırmızıydı.

İçgüdüsel olarak Bree ona doğru hareket etti.

Şerif yardımcısını geçmeye çalıştı. "Orası benim oğlumun evi. Beni uzak tutamazsınız."

Şerif yardımcısı çaylaştı ama iyi bir muhakeme ve itidal gösterdi. Adamın geçmesine izin vermedi, adamın anlaşılabilir yüksek duygularını yatıştırmak için sert ama düz ses kullandı. "Adınız nedir, efendim?"

Ancak adam neredeyse histeri krizine girmişti ve sağlıklı düşünceye değildi. İki yumruğunu da şerif yardımcısının göğsüne vurdu ve "Beni durduramazsın!" diye bağırdı. Sesi tizdi ama Bree saldırganlığının korkudan kaynaklandığını fark etti. Göğsünü şişirdi ve işaret parmağını şerif yardımcısına sapladı. "Burada yetkili kim?"

Bree devreye girdi. "Ben Şerif Taggart. Kenara çekilelim ve konuşalım." "Konuşmak istemiyorum," diye bağırdı adam kadının yüzüne. "Görmek istiyorum

Oğlum."

Acıma duygusu Bree'nin kalbini sıkıştırdı. Bu adamın hayatını mahvetmek üzereydi.

-Ve o da bunu biliyordu. Bu, gözlerindeki panik dolu bulanıklıktan anlaşılıyordu. Gizlenmek için etrafına bakındı ama adamın bağırırları medyayı çoktan alarma geçirmişti. Muhabirlerin kafaları, et kokusu alan köpekler gibi bu drama odaklanmıştı.

Bree onun geçmesine izin vermedi. "Özür dilerim efendim. Sizi içeri alamam. Burası bir suç mahalli."

"Suç mahalli mi? Oğluma ne oldu?" Adam öne atıldı, bir eli onu kenara itmek için ileri uzandı. "Geçmeme izin vermenizi talep ediyorum. Burası özel mülk!" Adam ondan yarım kafa daha uzundu ve buldozerle yanından geçmeye çalıştı.

Kolunu engelleyerek onu etrafında döndürdü. Adamı kolundan tutup yere yatırmak yerine, kolunu adamın omuzlarına doladı. "Lütfen efendim," dedi alçak sesle kulağına. "Özel bir yere gidelim."

Direnmeyi bıraktı. "Oğlum öldü mü?" Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü.

Bree onu evin yan tarafına, medyanın görüş alanının dışına doğru yönlendirdi. Yüzünü kendisine çevirdi ve sonra onu serbest bıraktı. Gözlerindeki acı, kız kardeşinin öldürüldüğünü öğrendiği anı geri getirdi. Ona korkunç haberi burada vermek istemiyordu ama bilmesi gerekiyordu. Gecikmek işkence olurdu.

Direkt en iyisiydi.

"Adli tabip kurbanın kimliğini resmi olarak belirlemedi, ancak oğlunuz olduğuna inanıyoruz" dedi.

Dizleri büküldü ve boğazındaki inilti yaralı bir hayvaninkine, ruhunun derinliklerindeki bir ıstıraba benziyordu. Kederi Bree'nin içinde gömülü olan duyguyu güçlendirdi.

"Olamaz," diye bağırdı adam. "Onu görmem gerek."

"Biliyorum, göreceksin de, ama şimdi değil." Bree onu eve götüremezdi. Oğlunu görmek istediğini düşünebilirdi ama Julius'la ilgili son anısı olarak o kâbus gibi görüntüyle yaşamasına izin veremezdi. Bir aile üyesinin öldürülmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordu ama çocuğunun ölmesi ... Artık çocukları olduğuna göre. Hayır. Bu düşünceyi engelledi. Bir saniyeliğine bile oraya gidemezdi. Evet, onun ne hissettiğini anlıyordu.

Kolundan tuttu ve onu sabitledi. "Adın ne senin?"

"Fred. Fred Northcott."

"Tamam. Bay Northcott, yardımcılarımıdan birinin sizinle ilgilenmesini sağlayacağım. Sizinle kısa bir süre konuşmam gerekecek."

Başını salladı ve tüm vücudu sanki tüm mücadele onu terk etmiş gibi sarktı. Birkaç dakika içinde on yıl yaşlanmış gibiydi.

Bree onu ön bahçeye geri götürdü, vücudunu onu gözden uzak tutmak için kullandı. Bir şerif yardımcısına el salladı. "Bay Northcott'u eve götürün ve onunla kalın. Kimsenin onu rahatsız etmesine izin vermeyin."

Şerif yardımcısı yaşlı adamı kolundan tutarak devriye arabasına götürdü. Adli tabip ve yardımcısı ceset torbası yüklü sedyeyi ön kapıdan dışarı çıkardıklarında araç henüz gözden kaybolmuştu.

Bree ayrıca Dr. Jones'un babasının vücudunu görmesine izin vermeden önce Julius'u düzgün bir görünüme kavuşturmaya çalışacağını da deneyimlerinden biliyordu. Doktorun şefkati ve Erin'in bedenine gösterdiği saygı bir fark yaratmıştı.

Katilin Julius'un alnına bir şey kazıp kazımadığını merak eden Bree'nin içi boşaldı.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Matt bir cinayet kurbanının kederli ailesiyle yüzleşmektense silahlı bir katille yüzleşmeyi tercih . Fred Northcott'un oturma odasındaki eski deri koltukta Bree'nin yanına oturdu. Oda uygun bir şekilde loştu ve panjurlar merak karşı kapalıydı. Şimdilik sokak sessizdi ama medya yakında onu bulacaktı. Pencere çerçevesinin kenarlarından içeri sızan ışık huzmelerinde toz zerrecikleri uçuşuyordu.

Julius'un babası, onlara doğru eğilmiş olan berjer koltukta, mutlak bir inançsızlık ve çaresiz bir üzüntü arasında bocalıyordu.

Bay Northcott iki elini de yüzüne sürerek cildinde kırmızı izler bıraktı. "Julius olduğuna emin misiniz?" Soru robotik gibi gelmişti. Sesinde gerçek bir umut yoktu.

"Daha önce de söylediğim gibi, adli tabip henüz resmi bir kimlik vermedi ama siz yardımcı olabilirsiniz." Bree telefonuna dokundu. Matt ekrandaki fotoğrafı görebiliyordu; kurbanın boynundaki hilal şeklindeki doğum lekesinin yakın çekimi. Görüntü, cesedin durumunu belli etmemek için dikkatle kırılmıştı. "Julius'un ayırt edici herhangi bir doğum lekesi ya da dövmesi var mı?"

"Boynunun arkasında bir çilek izi var. Çeyrek aya benziyor."

Ekranı Bay Northcott'a doğru çevirdi. "Bu mı?"

Bay Northcott ekrana baktı. Yüzü buruştu ve ellerinin arasına gömdü. Omuzları titriyordu. Sessiz acı, kuru buzdan yayılan sis gibi ondan yayılıyordu.

Bree Matt'e baktı. Gözleri Bay Northcott'un acısını yansıtıyordu. Herkesten çok o empati kurabilirdi. Matt'in, Bree'nin kız kardeşinin ölümünü yeniden yaşadığından hiç şüphesi yoktu. Omzunu onunkine bastırdı. Karşılıklı anlaşmayla, herkesin önünde

Görev başındayken sevgi kabul edilemezdi. Ama bu küçük fiziksel temasın onu biraz olsun rahatlattığını umuyordu. Gözleri yumuşadı minnettarlıkla önce Bay Northcott'a geri döndü. "Kaybınız için çok üzgünüz."

Adamın omuzları hızla ürperdi. "Nasıl öldü?"

"Adli tabip ölüm nedenini henüz açıklamadı," dedi Bree. dedi.

Bay Northcott ısrar etmek istercesine durakladı, sonra değişti Aklını.

Matt, Bree'nin babasına oğluna yaşatılan dehşeti anlatmak istemediğini biliyordu. Julius'un son anları korkunç ve acımasızdı. Ona işkence edilmişti. Babasının, gözlerini her kapadığında yeniden yaşayacağı ayrıntılara ihtiyacı yoktu. Önümüzdeki haftalarda bu detaylardan bazılarını öğreneceğine şüphe yoktu. Ama bir insanın bir anda özümseyebileceği acı ancak bu kadar olabilirdi.

Bay Northcott doğrulup koluyla yüzünü sildi. "Bunu yapan kişiyi bulacak mısınız?"

"gelen her şeyi yapacağız." Bree'nin sesi sertleşti.

Bay Northcott onun yüzünü okudu ve başını salladı. "Öyle olacağına inanıyorum."

Bree öne doğru eğildi. Kurbanların aileleriyle bağlantı kurmak bir müfettiş için büyük bir yükü. Ama Bree en zor görevlerden asla kaçmazdı. Kişisel bedeli ne olursa olsun, her şeyi göze alırdı. "Ama yardımınız işimize yarayabilir."

"Ne olursa." Bay Northcott'un çenesi öne doğru çıktı, dehşete kapılmıştı ama kararlıydı.

Matt, "Bazı sorularımızı yanıtlamak sizin için zor olabilir, ancak sorumlu kişiyi bulmak için oğlunuz hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmemiz gerekiyor. Kendinizi tutmayın."

Bay Northcott bir kez sertçe başını salladı, yüzü sabitti. Matt başladı. "Julius ne iş yapıyordu?"

"Araba ve kamyon satardı." Bay Northcott'un gözleri uzaklara bakıyordu. "Kamyonetlere bayılırdı. Ne kadar büyük, o kadar iyi. Bayilikteki en iyi satıcılardan biriydi. Bu yüzden o canavar demoyu sürmek için aldı." Gözlerinden taze yaşlar süzüldü. "O kamyoneti alacağı için çok heyecanlıydı."

"Julius'un dün gece bir planı var mıydı?" Bree sordu.

Bay Northcott çaresiz bir omuz kaldırdı. "Bilmiyorum. Sanmıyorum."

"Julius'un arkadaşları var mıydı?"

"Arada bir hokey maçı izlemek ya da bira içmek için takıldığı iş yerinden birkaç arkadaşı var ama onlara en iyi arkadaş diyemem." Bay Northcott elini salladı. "Julius zamanını kadınlarla geçirmeyi tercih ederdi. Sosis festivali için vakti olmadığını söylerdi." Ağzını hızla kapattı. Bakışları Bree'ye kaydı. "Uygunsuz olduysa özür dilerim hanımefendi."

Bree ona, "Gerçeği duymam gerekiyor, Bay Northcott," diye güvence verdi. "Bana güvenin. Çok daha kötülerini duydum."

"Sanırım öyle." Bay Northcott kirli çenesini kaşıdı.

Matt, "İş arkadaşlarıyla konuşacağız," dedi. "Peki ya hobileri?"

Bay Northcott omuz silktilti. "Spor salonuna gider, formda kalırdı. Birlikte hokey izlerdik. Hepsi bu kadar."

Bree kaşlarını çattı. "Peki ya bir kız arkadaş?"

Bay Northcott içini çekti. "Onlardan çok vardı. Benim Julius'um tam bir kadın avcısıdır." Sesinde bir parça hüzünlü gurur vardı.

"Ama özel biri yok mu?" Matt bastırdı.

"Hâlâ sahada oynuyordu." Bay Northcott başını salladı. "Yuva kurmaya hazır değildi. Çok fazla eğleniyordu."

"Son zamanlarda herhangi bir kadından bahsetti mi?" Bree sordu.

"Pek sayılmaz." Bay Northcott zor bir matematik problemi çözüyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Randevularından bahsederdi ama isimlerden pek bahsetmezdi. Zaten takip etmek için çok fazla kişi vardı."

"Kadınlardan herhangi birinin ortak bir noktası var mıydı?" Bree sordu.

"Julius sadece güzel kadınlarla çıkar" -sesi titriyordu- "güzel kadınlarla çıkar." Bay Northcott'un sesinde yine o erkeksi gurur vardı.

"Onlardan biriyle tanıştın mı?" Matt sordu.

"Hayır." Bay Northcott başını salladı. "Bana telefonundaki resimleri gösterdi. Flört uygulamaları kullanıyordu."

İşte bağlantı burada, diye düşündü Matt. "Hangi uygulamalar olduğunu biliyor musun?" "Hayır." Bay Northcott homurdandı.

"Julius bana onları kullandırmaya çalıştı, ama benim için değil. Kamerayı kullanmayı ve telefonumdan yol tarifi almayı yeni öğreniyorum. Julius gibi teknoloji meraklısı değilim. O eskiden

Haftada bir buraya gelip Wi-Fi'mi tamir et." Bakışları sımsıkı kapalı panjurlara kaydı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Onun gittiğini unutup duruyorum. Nasıl unutabilirim?" Gözleri kayboldu.

Bree boğazını temizledi. "Son zamanlarda olağandışı bir şey oldu mu?"

Bay Northcott bir avucunu kaldırdı. "Aklıma bir şey gelmiyor. Dediğim gibi, yuva kurmak istemiyordu. Herhangi bir kadınla, onun beklentiler geliştirmesine yetecek kadar uzun süre birlikte kalmaktan hoşlanmazdı."

"Beklentiler mi?" Bree başını eğdi.

"Bazı kadınlar bir erkekle birkaç kez çıktıklarında onun kendilerine bir şey borçlu olduğunu düşünürler." Bay Northcott gözlerini önce Bree'den ayırdı, sonra tekrar geri çevirdi. "Bütün kadınlar değil ama bazıları. Bir erkeğin dikkatli olması gerekir."

Matt bunun saçmalık olduğunu düşündü ama söylemedi. Fred Northcott bir buz heykeli gibi parçalanmanın eşiğindeydi. Matt çekiç olmayacaktı. Geçten içe, Northcott'un kederinin onu yıkacağını biliyordu.

"Julius'un telefonunun şifresini biliyor musun?" Matt zihinsel olarak parmaklarını çaprazladı. Julius'un uygulamalarına ve diğer telefon verilerine doğrudan erişebilirlerse bir ya da iki gün kazanabilirlerdi.

"Evet." Bay Northcott burnunu çekti ve elini burnunun altında gezdirdi. "Benim doğum günümü kullandı." Altı rakamı ezbere okudu.

Bree not defterini çıkardı ve bunları yazdı. "Bunun büyük yardımı olacak."

Bay Northcott yumruğunu dizine vurdu ama yanıt vermedi. Matt adamın göğsündeki kederin sarsıldığını duyabiliyordu.

"Julius'u en son ne zaman gördün?" Matt sordu.

"Pazartesi. İşe gitmeden önce kahvaltıda buluştuk." Bay Northcott ürpertici bir nefes aldı. "Yumurta beyazı omlet yedi. Biftek ve yumurta yemeliydi." Gözlerinden yaşlar süzüldü ve yanaklarından aşağı damladı. Onları silme zahmetine girmedi.

"O zamandan beri onunla konuştun mu?" Bree sordu.

Bay Northcott başını salladı. Kontrol için savaşıyordu. Boynunun iki yanındaki kordonlar öne çıkmış, çenesi bir azı dişini kıracaktı gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

Matt onu yalnız bırakmak istemedi.

Bree yaşı adamın koluna dokundu. "Senin için arayabileceğimiz biri var mı?"

Bay Northcott başını salladı. "Hayır. Ben yalnız kalmaya alışkınım. Julius iki yaşındayken annesi bizi terk etti. Ondan sonra hiçbir kadına yakınlaşacak kadar güvenemedim." Yumruklarını kalçalarında sıktı. "Sadece ben ve Julius vardık. En iyi arkadaşlık. Onsuz ne yapacağımı bilmiyorum." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Kırılmış.

Asla eskisi gibi olamayacaktı. Bir ömür boyu süren anılar, iş, neşe . . . silinip gitmişti.

Northcott, "Ebeveynler çocuklarından daha uzun yaşamamalı," diye . "Bu doğal değil."

Onu duygusal parçalar halinde bıraktılar.

Matt yolcu koltuğuna kaydı. Bree direksiyonun arkasına oturdu ve motoru çalıştırmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Bazen bu iş en kötüsü oluyor." Ön camdan dışarı baktı, önlerindeki yerleşim caddesine odaklanmadığı belliydi.

"Davasını alsak da almasak da Julius öldürülecekti." Matt konsolun üzerinden uzanıp onun elini tuttu. "Önsanlar her zaman başka insanları öldürecektir. Sen ve ben bunu biliyoruz ve bunu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Yapabileceğimiz en iyi şey katilleri adalete teslim etmek ve gelecekte cinayet işlemelerini önlemek. tek şey bu."

"Haklısın." Bree nefes aldı. "Bir cinayeti gerçekleşmeden önce durduramayız. Onları çözmek ikinci en iyi şey ama bu bizim işimiz."

"Bu önemli bir iş." Matt onun elini sıktı. "Öldürenleri hapsetmemiz gerekiyor."

"Yani Spencer ve Julius'u aynı katilin öldürdüğünden emin miyiz?" "Olabildiğince eminiz," diye niteledi Matt.

Bree başını salladı. "Başka bir can daha almadan önce onları durdurmamız. Çünkü alacaklar. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Kelimeleri söylemeyeceğiz."

"Seri katil mi demek istiyorsun?" Matt sordu.

"Evet. Bu sözleri söylemeyeceğiz."

Matt nefes verdi. "Sadece bir gün arayla meydana gelen son derece benzer iki cinayetimiz var. Bu tırmanmanın da ötesinde."

"Haklısın." Bree'nin gözleri kısıldı. "Bu, kendini bakirelerin kanıyla yıkamanın ona ölümsüzlük vereceğini düşünen kaçık değil. Bu sahnelerde herhangi bir delilik sezmiyorum."

"Peki ya çingiraklı yılan?"

Bree düşündü. "Vitrin süslemesi gibi geldi. Bizi şaşırtmak için eklenmiş bir şey. Cinayetler planlanmıştı. Sürecin her adımı hassasiyetle yürütülmüş. Katil iki sağlıklı ve güçlü adamı hiçbir boğuşma izi bırakmadan kolayca etkisiz hale getirmiş. Yanlarında şok tabancası, kablo bağı ve plastik sargı getirmişler. Gerçek bir zorlukla karşılaşmadılar. Akli dengesi yerinde olmayan insanlar kesin metodolojiyi takip edemezler."

Haklıydı.

Matt yılanı düşündü. "Jasper bir çingiraklı yılanla rahatça başa çıkabilir."

"Evet, ama Jasper ve Julius arasında bir bağlantı bulmamız gerekiyor. Şu ana kadar cinayetler arasındaki en büyük bağlantı flört uygulamalarının kullanılması."

"Şok tabancası ve fermuarlar işe yarar."

Bree başını salladı.

"Peki ya streç film?"

Bree'nin başı bir o yana bir bu yana sallandı. "Ayrıca pratik. Bu kansızdı. Karışıklık yok. Yaygara yok. Kurban etkisiz hale getirilir ve zaptedilir. Sonra da katilin merhametine kalıyorlar."

Belli ki hiç yokmuş.

Bree devam etti. "Kan olmaması, katilin eve kadar izini sürebileceği daha az kanıt anlamına gelir."

"Tidy Killer?"

"Medyanın bu lakabı kullanacağından şüpheliyim." Bree homurdandı. "Ama temiz bir katil akıllıdır. Özensizlik kanıta yol açar. Kanıt da mahkumiyete yol açar. Bu katil o kadar kolay yakalanmayacak. İki gün içinde iki cinayet işledi. Kimse görmedi. Kimse onları durdurmadı. Kimsenin bir ipucu yoktu."

Matt'in kanı dondu. "Akıllı bir katili nasıl yakalayabiliriz?"

Bree parmaklarını direksiyonun etrafına doladı. "Daha akıllı davranarak."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Todd yaşlı kadının verandasında durdu. Kapı, güvenlik zincirinin sonuna kadar açıktı. Bir çift keskin gri göz, üç inçlik boşluktan ona bakıyordu. Todd'un botlarının yanında, kapının diğer tarafında bir köpek burnunu çekiyordu. "Ben Şef Yardımcısı Harvey, hanımefendi. Sizinle konuşabilir miyim?"

Bakışları şüpheli bir hal aldı. "Söylediğiniz kişi olduğunuzu nereden bileceğim?"

Todd, acil durum araçlarının caddeyi tıkadığı arkasındaki sokağı işaret etti. "Ben de onlarla birlikteyim."

Gözleri mizahla kırıştı. "Tamam. Sanırım sen yasalsın." Sanki 1960'ların polisiye dizilerinin tekrarlarını izliyormuş gibi "yasa!" diye telaffuz etti. Kapıyı açtı ve onu içeri buyur etti. "Köpeğin ya da sığınmanın dışarı çıkmasına izin verme."

Aceleyle açıklıktan geçti ve kapıyı kapattı. Ateşten bir vücuda, kesik kulaklara ve savaş yaralarına sahip gri bir pitbull olan köpeği görünce durdu. Burnunu adamın kasıklarına sokmuş ve öfkeyle sallıyordu.

"Ben Edna Zimmerman, bu da Missy. O bir kurtarıcı ve neredeyse herkesle arkadaş."

Todd köpeği selamlamak için bir dizinin üzerine çöktü. "Bu iyi bir kızı

m." Missy sallandı ve onun yüzünü yaladı.

Todd ayağa kalktı ve sıcaklığın ona çarpmasını bekledi ama hemen

evin içinin gibi olduğunu fark etti.

"Turtam var." Yaşlı kadın döndü ve evin arka tarafına doğru yürüdü. Mor eşofmanlarının üzerine bir şapka ve palto giymişti. Missy yaşlı kadının yanına doğru ilerledi.

Todd oturma odasına doğru yürürken termostata baktı. Sıcaklık 55 dereceyi gösteriyordu.

Uzun tüylü beyaz bir kedinin ona sessiz bir tıslama çıkardığı bir kedi ağacının yanından geçti. Turuncu bir tekir ayak bileklerine dolandı. Kedi, ona dostça bir koklama veren pitbull'a çarptı.

Mutfakta, Bayan Zimmerman tezgahın üzerindeki çaydanlığa uzandı. Yetmişli yaşlarının ortalarında, bir buçuk metreden kısa boylu ve yüz kilo ağırlığında olamazdı. Örgü şapkasının altına sıkıştırdığı saçları kabarık ve beyazdı. Zayıftı ama çelimsiz değildi ve bir kulak çubuğunu andırıyordu. ". Çay içeceksin." Çok daha iri bir insan gibi emirler yağıdırıyordu.

"Zamanım yok."

"Otur."

Todd iyi eğitilmiş bir av köpeği gibi sandalyeye çöktü. Missy kıcını yere koydu.

"Bir demlik yaptım." Bayan Zimmerman onun önüne porselen bir fincan çay ve bir tabak hamur işi koydu. Tabağın yanındaki masaya bir bez peçete serdi ve üzerine bir çatal koydu. "Üşümüş görünüyorsun. Yemeğini ye. Sonra konuşuruz."

Todd, bilgi almanın en hızlı yolunun bunu yemek olduğunu düşünerek pastaya yumuldu. Tarçın ve elmanın tadı diline doldu. "Bu inanılmaz."

"Biliyorum." Sözlerinde gurur yoktu, sadece gerçekçi bir güven vardı. "Şimdi"-kendi dumanı tüten fincanıyla onun karşısına oturdu -"Yandaki kötülük için ."

"Evet, hanımefendi." Todd çay içmeyi sevmezdi ama bu düşüncesi takdire değerdi. "Dün gece mahallede, özellikle de Bay Northcott'un evinde olağandışı bir şey gördünüz mü?"

Tekir onun kucağına atladı ve o da yer açmak için geri çekildi. "Birkaç ev aşağıda park etmiş beyaz bir SUV vardı. Bu bloktaki kimseye ait değil." Todd'a doğrudan bir bakış attı. "Ben herkesi tanırım."

"Eminim biliyordur." Todd'un hiç şüphesi yoktu. "Ama insanların ziyaretçileri oluyor."

Tekirin kulağının altını kaşdı ve o da mırlamaya başladı. "Dün gece hava soğuktu ve SUV'deki kişi bir süre direksiyon başında oturdu." Kediye yere bıraktı, pencereye doğru yürüdü ve

işaret etti. "Tam şurada, sokak lambalarının arasındaydı." Tekrar Todd'a döndü. "En karanlık olduğu yerde."

Strudel gidince Todd ayağa kalktı ve onun arkasında durdu.

"Yangın musluğunun yaklaşık on beş metre önündeydi."

Todd, *Northcott'un evini iyi görebildiğini* düşündü. "Cipin markasını ya da modelini biliyor musunuz?"

"Arabalar hakkında pek bir şey bilmem," dedi. "Kişiyi de iyi göremedim. Çok karanlıktı ve sanki saklanıyormuş gibi koltukta kambur duruyordu." Son kısma bir de dram ekledi

"Bu aracı daha önce hiç görmediniz mi?"

"Hayır."

Todd sandalyesine geri döndü. "Sana göstersem cipi tanıyabilir misin?"

Başını eğerek onun sorusunu değerlendirdi. "Belki mi? Kesin bir şey söyleyemem."

"Bay Northcott'u ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

"Şey yeterince istememek daha iyi tanışmak için." Bayan Zimmerman sandalyesine geri döndü. Kedi hemen onun kucağındaki yerini geri aldı.

"İyi bir komşu değil miydi?" Todd sordu.

Bayan Zimmerman omuz silkti. "İçine kapanık biriydi, sorun da bu değildi." Evinin karşı tarafını işaret etti. "Andersonlar diğer tarafta oturuyor. Kyle Anderson iyi bir genç adam. Kar yağdığında her zaman yolumu kürekle kazar. Çöp kutularımı da kaldırıma kadar taşır. Hiç sormam gerekmiyor. Karşılığında onlara kurabiye pişiriyorum ve tatile gittiklerinde kediyi besliyor ve postalarını topluyorum. Sokaktaki diğer insanlar birbirlerinin evlerine göz kulak oluyorlar. Bu tür şeyler." Durakladı. "Ama Northcott'un sorunu dost canlısı olmaması değildi."

"O zaman neydi?" Todd sordu.

"Bay Northcott bir sapıktı."

Todd bunu beklemiyordu ve yanıt vermedi.

"O eve girip çıkan kadınların sürekli bir geçit töreni vardı." Bir elini kaldırdı. "Ben iffetli biri değilim. Seksin yetişkin bir ilişkinin sağlıklı bir parçası olduğuna inanıyorum. Ama bunun anahtarı yetişkinlerdir. Benim iki tane

Torunları. En büyüğü henüz on dört yaşında ve Northcott ona, o yaştaki bir adamın bir çocuğa bakmaması gereken bir şekilde baktı." Eli pitbull'un başına gitti. "Missy'hırladığı tek kişi o. Köpeklerin iyi bir karakter yargıcı olduğuna inanıyorum, sizce de öyle değil mi?"

"Evet, hanımefendi, biliyorum. Onunla hiç yüzleştiniz mi?"

"Kesinlikle yaptım!" Parşömene benzeyen yanaklarında parlak renk lekeleri belirdi. "İnkâr etti tabii ki. Sonra bana güldü ve güçsüz yaşlı bir kadın olduğumu söyledi. Ona yaşlı bir kadın tarafından atılan bir kurşunun onu genç bir insan tarafından atılan bir kurşun kadar ölüme terk edeceğini söyledim. Ve eğer kızlarıma bir daha öyle bakarsa, onu vurup leşini hayvanlarıma yedireceğimi söyledim." Kadının gri gözleri buz kesmişti ve Todd'un onun torunlarını korumak için adam öldürebileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Sonra bunun raporunda nasıl yazılacağını düşündü.

"Ona , değil mi?" Bayan Zimmerman uzandı ve köpeğin başını tekrar okşadı. "O günden sonra kızların bensiz dışarı çıkmasına asla izin vermedim, bir de Missy'nin. Ondan çok korkuyordu."

Missy kuyruğunu yere vurdu.

"Sen iyi bir kızsın," diye mırıldandı Bayan Zimmerman.

Todd bu hikâyenin üstüne sorulacak hiçbir soru bulamadı. Ayağa kalktı. "Strudel için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Gülümsedi ve komşusunu vurmakla ve onu evcil hayvan maması haline getirmekle tehdit eden kadından hiçbir iz yoktu.

"Burası her zaman bu kadar soğuk mudur?"

İki eliyle kupasının etrafını sardı. "Yazın olmaz." "Yeterince adil."

Kupa sapıyla oynadı. "Birisi arka pencereme bir taş attı. Yan komşumuz Kyle kontrplak çaktı ama soğuk içeri giriyor. Pencere camcısı yeni cam takmak için önümüzdeki haftaya kadar gelemeyecek." Kupasını kaldırdı. "Hayatta kalacağım. Bol bol pişireceğim."

"Camı kimin kırdığına dair bir fikriniz var mı?"

Başını iki yana salladı. "Fikirlerim var ama kanıt olmadan anlamsızlar."

"Doğru."

Herkes tahmin yürütebilir.

Taşı Northcott mu atmıştı? Kadının tehditlerine içerlemiş ve ona bir ders vermek mi istemişti?

"Birkaç günlüğüne yanında kalabileceğin kimse yok mu?" diye sordu.

Yaşlı kedinin başını okşadı. "Eğer hava çok soğuk olursa, oğluma gidebilirim. Ama burada kalmayı tercih ederim. Küçük bir evleri var ve kalabalık oluyor. Onları seviyorum ama geceleri kendi yatağında uyumak istiyorum."

"Bir şey daha var." Todd telefonunu çıkardı. "Bu kadınlardan herhangi birini tanıyor musun?" Avery Ledger, Monica Linfield ve Farah Rock'ın resimleri arasında gezindi.

"Tanıdık geliyor." Bayan Zimmerman Farah'ın fotoğrafına dokundu. "Sanırım Northcott'un fahişelerinden biriydi."

Bu da Farah'ı iki kurbanla da ilişkilendirir.

Heyecanının hızlı bir şekilde artmasına rağmen Todd sesinin seviyesini korudu. "Onu onun evinde mi gördün?"

"Sanırım öyle."

"Ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?" Todd sordu.

Yüzü düşünceli bir ifadeyle buruştu. "Dört hafta önce mi? Altı mı?" Yüzü gevşedi. "Kesin bir şey söyleyemem."

Todd ona Spencer LaForge'un bir resmini gösterdi. "Bu adamı tanıyor musun?"

Başını salladı. "Haberlere çıkmıştı. Öldürüldü." Bakışları onunkilere takıldı ve gözleri parladı. "Cinayetler bağlantılı mı?"

Todd onu her zamanki gibi başından savdı. "Şu bir şey söyleyemeyiz." Ama kadın zekiydi ve Todd onu kandırmıyordu.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Strudel ve şüphelerle dolu bir halde evden çıkmadan önce köpeği son kez okşadı.

Bayan Zimmerman ciddi bir şüpheli değildi ama Northcott diğer genç kız ebeveynlerini rahatsız etmiş miydi?

Daha kötüsünü yapmış mıydı?

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Bree ve Matt şerifin karakoluna dönene kadar öğleden sonra olmuştu.

Bree'nin boş midesi açlık sancıları ve kahveyle çalkalanıyordu.

Matt elinde yerel bir şarküteriden aldığı bir torba sandviç taşıyordu. "Bunları konferans odasına götüreceğim. Lütfen başka bir şeye bulaşmadan önce gelip yiyin."

"Yapacağım," diye söz verdi Bree. Paltosunu bırakmak ve mesajlarını kontrol etmek için ofisine yöneldi. Yazışmalarının çoğu e-posta ve sesli mesaj yoluyla geliyordu, ancak hâlâ bir insanla konuşmak ve mesaj bırakmak konusunda ısrar eden bazı insanlar vardı.

Marge onu kapıda karşıladı. "Medya dönmüş durumda. Bir açıklama yapmanız gerekiyor."

"Biliyorum." Bree aceleyle ekip odasından geçerek ofisine girdi. "Güncel bilgiler almayı umuyorum ama halkın neler olup bittiğini bilmeye hakkı var. Basına bir saat içinde bir açıklama yapacağımı ve soruları alacağımı söyleyin."

"Yapacağım." Marge başıyla onayladı. "Git yemeğini ye. Mesajlarınızın geri kalanı bekleyebilir."

"Sen en iyisisin. Ciddiyim." Bree her kelimesinde ciddiydi. Telefonu çaldı ve ekrana baktı. *Adam!* Telefonu o açtı. "Selam."

"Seni geri aramadığım için özür dilerim," diye başladı Adam. Sesi nefes nefese geliyordu. "Dün gece bir randevum vardı ve telefonumun şarjı dün bitti. Bugün değiştirdim."

"Beni geri aradığın için teşekkürler." Bree'nin içinden rahatlama sesleri yükseldi. "Randevun kimdi?"

"Adı Rachel." Sesi pek ilgili gelmiyordu.

"Onu tekrar görmeye mi gidiyorsun?" Bree sordu.

"Muhtemelen hayır. Sanattan ya da kitaplardan hoşlanmaz." Adam'ın başlıca ilgi alanları bunlardı. "Ne tür bir insan bir kitapçıya gider ve hiçbir şey almaz?"

Bree güldü. "Dün gece senin evinde durdum. Bronco'n orada olup da sen endişelendim."

"Özür dilerim. Bronco'da sorunlar var. Dün yeni bir araç aldım."

"Ciddi misin?"

"Evet."

"Yeni bir araba ve yeni bir telefon aldınız. Bu modern dünyanın bir parçası olma arzusu nereden geldi?"

Adam kıkırdadı. "Geçen hafta bir randevuya gittim ve Bronco'nun bir anı vardı, bu yüzden geç kaldım. Daha sonra da çalışmadı. Benimkini çalıştırmak için onun arabasını kullanmak zorunda kaldım. Beni bir daha görmek istememesine şaşmamalı. Kendimi ezik gibi hissettim."

"Bahse girerim. Ne tür bir araba aldın?"

"Biraz utanç verici. Tamamen bir dürtüye kapıldım." "Neymiş o?" Bree alay etti.

"Bir Porsche Cayenne."

"Porsche mu aldın?" Bree sordu. Adam saçını taramayı unuttur, görünüşüne hiç özen göstermez ve genellikle evsizmiş gibi giyinirdi. "Sen kimsin ve kardeşime ne yaptın?" Adam'ın ne kadar değiştiğine inanamıyordu.

Adam kıkırdadı.

"Bunu hak ediyorsun. Çocuklara çok şey verdin. Yıllarca onlara ve Erin'e destek oldun. Artık kendini tedavi etmenin zamanı geldi." Bree onun adına mutluydu. "Seni Pazar gününden önce görebilecek miyim?"

Durakladı. "Bundan şüpheliyim. Resmime takılıp kalmıştım. Yanlış yöne gittiğimi düşünüyordum, ama ona geri dönmek için bir dürtü hissediyorum." Sesi uzaklaştı. Kadın onun dalgın ses tonunu tanıdı. Günlerce sanatına gömülebilirdi.

"Seni seviyorum," dedi Bree.

"Seni seviyorum." Adam aramayı sonlandırdı.

Bree üç saniyeliğine kendini daha iyi hissetti, ta ki plastik sargılı katilin tekrar saldırdığını hatırlayana kadar. Bir seri katil olasılığı

Grey's Hollow'da Bree'yle kişisel olarak ilgilenen biri sinirlerinin yeniden çalkalanmasına neden oldu. Dana'yı mesajla kontrol etti. Evde her şeyin yolunda olduğuna dair güvence aldıktan sonra konferans salonuna yöneldi. Aç değildi ama vücudunun yemeğe ihtiyacı vardı. Matt cinayet tahtasına bakıyor ve bir ayak uzunluğundaki köfte sandviçini mideye indiriyordu. Notları güncellemiş ve dijital fotoğrafların çıktılarını eklemişti. Ona Adam'dan bahsetti.

Matt peçeteyle ağzını sildi. "Bu harika. Rahatlamış olmalısın."

"Kesinlikle." Onun karşısına oturdu ve cinayet panosuna baktı. Şüphelilerin ve pek de şanslı olmayan kurbanların fotoğrafları ona bakıyordu.

Matt ona kendi sandviçinin yarısı büyüklüğünde, beyaz kâğıda sarılı bir hindi sandviçi uzattı. Kadın yemeğini açtı. İlk ısırığın tadı macun gibiydi. Ama yedikçe yemek daha da güzelleşti. Son lokmayı da bitirdi, paketini buruşturdu ve çöp kutusuna attı.

Matt de aynısını yaptı. "Bu daha iyi."

"Basına bilgi vermem gerekiyor ki bu da yapmak istediğim son şey."

"Gazeteciler *seri katil* etiketini kullanmak isteyeceklerdir." "Haklı olabilirler."

Matt, Julius'un cep telefonunun bulunduğu kanıt torbasına uzandı ve ona doğru kaydıldı. "Biliyorum."

"Bu her şeyi özetliyor," diye kabul etti Bree. "Herhangi bir gelişme var mı? Bu kadar az cevabım varken soru almaktan nefret ediyorum."

"Hâlâ raporları bekliyorum." Matt çantadaki telefona dokundu. "Adli tıbbı arayıp Julius'un telefonunu inceleyeceğim."

Bree başıyla onayladı. Matt odadan dışarı çıktı. Bree'nin kendi telefonu masanın üzerinde çaldı ve Bree ekranı okudu. ME. Minnettarlıkla telefonu kaptı. "Şerif Taggert."

Dr. Jones hiç vakit kaybetmedi. "Julius Northcott'un otopsisini bitirdim." Doktorun bilgisayar klavyesine vurma sesi hattan geldi. "Ölüm nedeni boğulmaya bağlı asfiksi. Plastik sargıyla boğulmuştu. Plastik sargının altında ağzını kapatan koli bandı ve *hile* kelimesi bulduk.

keskin bir bıçakla alnına saplanmış. Yaralama ölümden önce gerçekleşmiş."

. *Spencer'la aynı.*

Dr. Jones devam etti. "Boyun ve gövdede şok tabancası yanıklarına rastladım. Olay yerindeki cinsel unsurlara rağmen cinsel saldırıya dair bir kanıt yok. Size yazılı bir ön rapor göndereceğim."

"Teşekkür ." Bree aramayı sonlandırdı.

Matt aceleyle içeri girdi. "Adli tıp plastik ambalajın içinde bir kedi tüyü buldu ve kurbanın ağzındaki koli bandından çıkan tozu kontrol ediyorlar. Ne olduğunu öğrenir öğrenmez bana geri dönecekler."

"TAMAM." Bree iki eliyle şakaklarını ovuşturdu ve Dr. Jones'un verdiği bilgileri tekrarladı. "İki günde iki cinayet konusunda yeterince ilerleme kaydetmişiz gibi gelmiyor."

"Laboratuar ve adli tıp teknisyenleri durmadan çalışıyorlar." Matt telefonu çantadan çıkardı. Çoktan parmak izi alınmış ve DNA için örnek alınmıştı. Bu nedenle cihaza dokunulabilirdi.

"Biliyorum," dedi Bree. "Eğer başka bir cinayet daha olursa yardıma ihtiyacımız olacak." Gerekirse eyalet polisini ya da FBI'ı aramak konusunda bir sorunu yoktu. "Bir görev gücü oluşturmamız gerekebilir. Bu kadar çok delili yeterince hızlı işleyemeyiz." Bree'nin kırsal bölgesi bu büyüklükte bir soruşturma için yeterli kaynağa sahip değildi.

"Belki ben yardımcı olabilirim." Todd kapı aralığında durdu. "Bir şey mi buldun?" Bree ellerini indirdi.

"Biliyorum." Julius'un komşusuyla yaptığı görüşmeyi özetledi. "Beyaz bir cip görmüş ve Farah Rock'ı Julius'un 'fahişelerinden' biri olarak tanımış. Onun sözü, benim değil. Ayrıca onu genç torununa sarkarken yakaladığını ve onu vurup leşini hayvanlarına yedirmekle tehdit ettiğini söyledi."

"Bu komşu kaç yaşında?" Bree sordu.

"Yaklaşık yetmiş beş." Todd sırttı ve elini yerden yaklaşık bir metre yukarıda tuttu. "Ve yaklaşık bu boyda."

"Onu da şüpheli listesine ekliyor muyuz?" Matt ters ters baktı.

Bree homurdandı. "Bana göre Farah en üst sıraya yerleşti. Jasper hâlâ yarışta ama onunla Julius arasında bir bağlantı kuramazsak Farah daha umut verici görünüyor. Northcott'un babası bize cep telefonunun şifresini verdi, böylece arkadaşlık uygulamalarına, kısa mesajlarına ve benzerlerine erişebiliriz." Matt'in elindeki cep telefonunu işaret etti. "Bunu yaparken, Farah'nın mali kayıtlarını ve telefon kayıtlarını da alalım. Spencer'la çıktığını biliyoruz. Julius'la çıktığını söyleyen bir tanışımız var. Yalan söylemiş ve bir arkadaşını da yalan söylemesi için ikna etmeye çalışmış."

Todd, "Arama emrini getireceğim," dedi.

"Farah'ın arkadaşlık uygulaması profillerine erişim nerede?" Bree sordu.

"O durumu da kontrol edeceğim." Todd bir not aldı. "Ayrıca, akvaryumun yanında yılanı kurbanın evine taşımak için kullanıldığını düşündüğümüz bir makbuz bulduk."

"Makbuz mu?" İlgi Bree'nin damarlarını ısıttı.

"Evet." Todd başıyla onayladı. "Bu bir kredi kartı makbuzu." "Oooo." Bree makbuzları severdi. "Belki izi sürülebilir."

"Juarez üzerinde çalışıyor." Todd gülümsedi. "Mürekkebin bir kısmı yılanın su kabından akmış, bu yüzden dükkânın adını okuyamıyoruz. İşlem numarası, miktar ve tarih okunabiliyor. İyimserim."

Bree çapraz parmaklarını kaldırdı. "Basınla konuşmam gerekiyor." Ayağa kalktı. "İkinizin de benimle gelmenizi istiyorum. Bu davayla ilgili tüm kaynaklara sahip olduğumuzu göstermemiz gerekiyor."

Todd ayağa kalktı. "Bir görev gücü oluşturma fikrinden bahsedecek misiniz?"

Bree başını salladı. "BCI ile konuşana kadar olmaz." Süreç bir beyanda bulunmak kadar basit değildi. Diğer kurumların da onun davasına insan gücü ayırmayı kabul etmesi . Ayrıca, New York Eyalet Polisi Kriminal Soruşturma Bürosu'ndan bir müfettişle yaşadığı son deneyimle ilgili karışık duygular içindeydi. Bir cinayeti onun üzerine yıkmaya çalışmıştı. Sonunda onun tarafına geçmişti ama Bree inancını kaybetmişti. "Onları basının önünde sallamadan önce hepimizin aynı fikirde olması gerekiyor."

Marge kapı aralığında belirdi. "Bu koku da ne?"

Bree onun kolunu kokladı. "Sanırım bu biziz." Kıyafetleri ölüm mahallindeki kokuları emmişti ama içeride kendi kokularına kör olacak kadar uzun süre kalmışlardı. "Ne oldu?"

Marge yüzünü buruşturdu. "Kendini hazırla." Bree de öyle yaptı. "Ne?"

Marge içini çekti. "Madeline Jager lobide."

Sikeyim.

Matt gözlerini tavana doğru devirerek *bana bir mola ver dedi.* ifade. "Siktir."

Bree alnını masaya vurdu. İlçe yöneticisi karakola ilk kez gelmiyordu. "Onunla gerçekten konuşmak istemiyorum ama beni bölgemden uzaklaştırma zevkini ona tattırmayacağım. Beni görmek istediğinde basın önünde olduğunu varsayıyorum."

"Bunu biliyorsun. Halkla ilişkiler fırsatını asla kaçırmaz." Marge durakladı. "Ona burada olmadığını söyleyebilirim," diye teklif etti. Dudakları sinsi bir sırıtişla kıvrıldı. "Ya da yardımcılardan birinin onu kışının üstüne atmasını sağlayabilirim."

"Bunu görmek için para verirdim," dedi Matt.

Bree sahneyi hayal etti ve muhteşemdi.

Madeline, ilçe müdürü yöneticiliğe getirildiğinden beri Bree'nin kürek kemikleri arasında bir hançer gibiydi. Madeline özünde bir politikacıydı. O ve Bree portakal suyu ve diş macunu gibiydiler. Jager, Bree'nin sinirlerini bozabilen birkaç kişiden biriydi. Asansördeki altı yaşındaki bir çocuk gibi Bree'nin düğmelerine basıyordu. Marge bir keresinde Jager'ın iyi bir PR için kendi yavrularını yiyebileceğini söylemişti ve çok haklıydı.

Bree, "Kibar davranmak zorundayım," diye homurdandı.

Gerçeklik tam bir kaltaktı. Marge ayıldı. "Onu ofisinize götürmemi ister misiniz?"

"Hayır." Bree cinayet panosuna ve içindeki renkli dehşete bir göz attı. Olay yeri fotoğraflarının Jager'ı şaşırtacağını deneyimlerinden biliyordu ve Bree gelecekteki sürpriz ziyaretleri engellemek için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmiyordu. "Onu buraya getirin. Eminim dava hakkında bilgi istiyordur ve hepsi burada."

Marge cinayet tahtasına baktı. "Bu çok kötü." Ama ağzının köşesi yukarı doğru eğildi.

"Önce araması gerekirdi." Bree omuz silkti.

Marge birkaç dakika sonra yanında politikacıyla döndü. Madeline Jager yaşlanmaya karşı çok ama çok mücadele etmişti. Saçları hiç kimsede doğal olmayan bir kızıl tonuna yeni boyanmıştı ve dudaklarından bir arı sokmuş gibi görünüyordu. Dolgu, belki. Kesinlikle. Kapıdan geçerken tereddüt etti. Burnu kırıktı ama bir politikacı olduğu için kimin koktuğunu sormadı. Cinayet panosunu gördü, sonra hemen gözlerini kaçırdı.

"Bayan Jager." Bree Matt'e doğru işaret etti. "Müfettiş Flynn'i ve baş yardımcım Todd Harvey'i hatırlarsınız." Bree bir sandalyeyi işaret etti. "Lütfen oturun."

Jager, Matt ve Todd'u başını sallayarak zar zor onayladı. Bree'ye odaklanmaya devam etti. Oturmak yerine öne doğru eğildi ve ellerini masanın üzerine bastırdı. "Muhabirler Grey's Hollow'da bir seri katilden bahsediyor. Bu konuda ne yapıyorsunuz?"

Bree üzerine gelme ve alanını işgal etme girişimini görmezden geldi. Normal tepki geriye doğru kaymak ve sınırlarını yeniden belirlemek olurdu. Ama Bree ikisini de yapmadı. Tamamen kıpırdamadan oturdu, vücut duruşunun bir milimetre bile değişmesine izin vermedi - sanki Jager'ın kavgacılığının hiçbir etkisi yokmuş gibi. "Cinayetler hakkında mı yoksa gazeteciler hakkında mı?"

"İkisi de," diye tersledi Jager. "Bunu burada yapamayız." İşaret parmağıyla masaya vurdu. "Burası güzel, sağlıklı küçük bir kasaba. Siz yönetimi devralmadan önce burada katiller yoktu."

"Aslında, sen yaptın." Bree memleketine kız kardeşinin cinayetini çözmek için geri dönmüştü.

Jager'ın yüzü kızardı. "Cinayetler hakkında ne yapıyorsunuz?"

Bree cinayet tahtasını, ardından da dosyalar, raporlar ve fotoğraflarla kaplı masayı işaret etti. "Araştırıyoruz. İki gün içinde iki cinayet işlendi. Hâlâ kanıtları inceliyoruz."

"Bu davayı çözmeniz gerekiyor!" Jager parmak eklemlerini masaya bir kez vurarak talepte bulundu.

Bree cinayet kitabına uzandı ve onu Jager'a doğru itti. Kitap masanın üzerinde kayarak Jager'ın önünde durdu. "Şu ana kadar elimizde olan kanıtlar bunlar. Bir göz atmak ister misin?"

Jager doğruldu ve dosyaya sanki bir akrepmiş gibi baktı. "Bu *senin* işin, benim değil."

"Bu doğru," dedi Bree. "Ve buna geri dönmek istiyorum."

Jager'in öfkesi gözlerinde alevlendi. "Teftiş kurulu soruşturmayla ilgili bilgi istiyor." Kelimeler kesik kesik ve kesin bir şekilde telaffuz edildi, sanki Jager'ın Bree'ye bağdırmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyormuş gibi. "Bir şüpheliniz var mı?"

Bree Farah Rock'ı düşündü. "bir kişi var." "Kim?" Jager bir kalçasını çıkarıp yumruğunu üzerine koydu.

Bree başını salladı. "Birkaç önemli kanıt parçasını bekliyoruz. Bunlar geldikten *sonra*, hipotezimizi doğrularlarsa, arama ve/veya tutuklama emri için başvuracağız. Uymamız gereken kurallarımız ve prosedürlerimiz var. Bunu biliyorsunuz. Suçlu olduklarını kanıtlayana kadar her şüpheli masumdur. Eğer herhangi bir yasal süreci atlarsak, mahkemeyi kaybetme ve bir katilin serbest kalma riskiyle karşı karşıya kalırız."

"Ama yakınsın?" Jager ağırlığını diğer bacağına kaydırıldı. "Kim olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?"

"Güçlü bir var." Bree sözlerini dikkatle tarttı. "Pek çok şey bu önemli kanıtlara bağlı olacak. Düşünceler, hisler ve içgüdüler bir yargıç için hiçbir şey ifade etmez. Spekülasyonlarla bu davayı tehlikeye atmayacağım."

Jager Bree'nin sözlerini sindirdi, sonra başını salladı. "Kurul düzenli güncellemeler istiyor."

"Kesinlikle," diye kabul etti Bree, belirli aralıklara bağlı kalmadan.

Jager başını geriye doğru eğdi. "Ve şu seri katil söylentisini de ortadan kaldırman gerekiyor."

"Bunu nasıl yapabilirim?" Bree sordu.

"Sadece inkar et." Jager kemikli bir omzunu kaldırdı. "Ya doğruysa?"

"İnsanlar panikleyecek."

"Öyle mi?" Bree öyle düşünmüyordu. "İnsanların bilgilendirildiklerini hissettiklerinde daha az paniklediklerini görüyorum. Bize güvenmeleri gerekiyor. Yalan söylemek bu güveni kolaylaştırmayacaktır."

"Yalan söylemek zorunda değilsin," diye çekingen bir tavır takındı Jager. "Sadece belirsiz olun, konuyu değiştirin, doğrudan bir soruya cevap vermeyin. O kadar da değil

kaçamak yapmak zor. Sen zekisin. Eminim başaracaksın."

Jager buz kıracağı topuğunun üzerinde dönerek odadan çıktı.

Halka yalan söylemenin Bree'nin vücudundaki her moleküle aykırı olması dışında. İnsanların kendilerini koruması için ona güvenebileceklerini bilmeleri gerekiyordu. Bu onların paniklemesini engelleyecekti. Yalan söylemeyecekti. Halkın ihtiyacı olduğunu düşündüğü bilgileri de saklamayacaktı. O insanlar için çalışıyordu. Tam tersi için değil. Denetim kurulu Bree'yi bütçe aracılığıyla dolaylı olarak kontrol etse de, o Randolph İlçesi halkına hesap verirdi.

İşini riske atsa bile siyasetin dürüstlüğüne izin vermezdi.

Bree, Matt ve Todd'a dönmeden önce Jager'ın çoktan gitmesini bekledi, ikisi de konuşma sırasında tek kelime etmemişti. İkisi de yüksek sesle nefes bile almamıştı. "Siz ikiniz çok sessizdiniz."

"Kesinlikle ," dedi Matt. "Ben bir politikacı *değilim*."

"Ne dediyse o." Todd başparmağını Matt'e doğru salladı. "Aklını kaçırmış." Matt de başıyla onayladı. "Saçma sapan biri, tıpkı bir Disney kötü adamı gibi."

Son birkaç ay içinde Matt'in Disney'le ilgili her şey hakkındaki bilgisi on kat artmıştı. "Kızıl saçlı bir Cruella de Vil."

"Harika." Bree sanki bu hareket zihnindeki görüntüyü silecekmiş gibi gözlerini ovuşturdu. Jager'ın karikatür gibi olmasının bir yararı olmamıştı ve Matt'in benzetmesi de tam yerindeydi. "Artık ne zaman Jager'ı görsem, gözümde canlandıracağım şey bu olacak."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım." Matt ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. "Şimdi, Jager'dan önce basını görsen iyi olur."

"Kahretsin. Haklısın." İki dakikalığına tuvalette durdu ve tuvaleti kullandı. Ellerini yıkadıktan sonra yansımasını değerlendirdi ve dağınık bir tutam saç topuzuna geri itti. Yeni bir üniforma giyme zahmetine girmede, gerçi Marge muhtemelen ofisteki yedek üniformayı yenilemişti. Yöneticisi son derece verimliydi. Bree'nin görünüşü hakkında endişelenecek zamanı yoktu. Matt ve Todd'u koridorda beklerken buldu. İstasyonun içinde bir ekip, uyumlu bir birim gibi yürüyorlardı.

Muhabirler lobiye doldurmuştu. Matt ve Todd, Bree basit bir açıklama yaparken onun arkasında durdular. "Bu sabah, Julius'un cesedi

Northcott evinde bulundu." Bree ön sırada oturan muhabir Nick West'i fark etti. Davanın ayrıntılarını zaten biliyordu. Gözlerindeki kendini beğenmiş ifadeden bunu anlayabiliyordu. Ondan önce davranmıştı. "Bay Northcott çok tabancasıyla etkisiz hale getirildi ve plastik sargıyla boğuldu."

Mırıltılar kalabalığın içinde dolaştı. Bir kamera flaşı Bree'nin lekeler görmesine neden oldu. Gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırdı.

Nick West mikrofonunu kaldırdı. "Son basın toplantınızda topluma yönelik bir tehdit olmadığını söylemişsiniz. Şimdi ikinci bir adam da ilkiyle aynı şekilde öldürüldüğüne göre, toplum beyanınızı gözden geçirmek ister misiniz?"

Bree hangi detayları açıklayacağını tartıştı ve insanların kendilerini korumalarına yardımcı olabilecek her türlü bilgiyi kamuoyuna açıklamaya karar verdi. "Kurbanlarımızın ikisi de kırklı yaşlarında, ikisi de kendi evlerinde öldürüldü ve ikisi de flört uygulamaları kullandı-"

Bir muhabir "Katil insanları arkadaşlık uygulamalarında mı takip ediyor?" diye bağırdı.

Bree devam etti. "Tek bildiğimiz her iki kurbanın da bu teknolojinin yoğun kullanıcıları olduğu. Ancak nedensellik ve korelasyon aynı şey değildir." Grubu taradı. "İki evde de zorla girildiğine dair bir iz yok."

"Grey's Hollow'da bir seri katil cinayet mi işliyor?" Nick sordu.

Oda sessizliğe gömüldü.

Sorusunun gerçek cevabı *muhtemelen* idi. Bir taklitçi hâlâ bir olasılıktı ama giderek daha az olası görünüyordu. Bree kasabada bir seri katil olduğunu itiraf ederse Jager ve diğer ilçe müfettişleri çılgına dönerdi. Ama bunu yapmazsa kendisiyle yaşayabilir miydi? Kendini *Jaws* filmindeki polis şefi olarak hayal etti. Bu durumda onun için politik bir kazanç yoktu. Tehlikeyi hafife ve başka biri ölürse, amirler onu suçlayacak ve başarısız olduğunu söyleyecekti.

Ve biri ölmüş olacaktı.

Halkı alarma geçirirse onlar da aynısını yapardı ama en azından insanlar uyarılmış olurdu. En önemli şey başka kimsenin ölmemesiydi. Siyaset onun kariyerinin ölümü olacaktı. Bazı günler bu düşünce cazip geliyordu.

Eğer kariyeri dibe vurursa, vicdanı rahat bir şekilde batacağı ama uzlaşacak ve S kelimesini kullanmayacaktı. "İki kurbanı da aynı katilin öldürmüş olması muhtemel. Topluma tavsiyem kapılarınızı kilitli tutmanız. Alarm sisteminiz varsa kullanın. İyi tanımadığınız hiç kimsenin evinize girmesine izin vermeyin. İnternette tanıştığınız yabancılara karşı dikkatli olun. Arkadaşlık uygulamalarında dikkatli olun. Kişisel bilgilerinizi vermeyin. Şu anda daha dikkatli olmak mantıklı olacaktır." Bree hem bazı muhabirlerle hem de kameralarla göz teması kurdu. "Daha fazla bilgiye sahip olduğumda bunu size ileteceğimden ve halktan da aynısını yapmasını isteyeceğimden emin olabilirsiniz. Herhangi bir bilginiz varsa, doğru olmayan bir şey görürseniz, bizi arayın. Bilmek . Şerif departmanı bu korkunç suçların sorumlusunu bulmak için gece gündüz çalışıyor."

OTUZUNCU BÖLÜM

Matt adli tıptan gelen e-postayı incelerken bir gözünü ovuşturdu. Kelimeler ekranda bulanıklaşıyordu ama Farah Rock'a karşı açılan dava çekillenmeye başladıkça heyecanının arttığını hissedebiliyordu.

Matt'ın karşısındaki Bree, Julius'un cep telefonundan verileri çıkardı. "Julius ve Farah kesinlikle Cool Beans uygulaması aracılığıyla çıkmışlar."

"Ama bu bir ay kadar önceydi, değil mi?" Masanın diğer ucundaki Todd dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Mesajları temizlenmiş olmalı."

"Doğru, ama mesaj yoluyla da iletişim kurdular." Bree işaret parmağıyla telefon ekranına dokundu. "Ve Julius onun mesajlarını hiç silmemiş." Parmağını ekranda aşağı doğru kaydırdı. "Şu yazışmayı dinleyin." Yüksek sesle okudu. "Farah: 'Kaç kadınla yattıyorsun?' Julius: 'Özel olduğumuzu hiç söylemedik.' Farah: 'cevap ver.' Julius: 'Birkaç tane.'" Bree elini havada yuvarladı. "Birkaç hakaretle ileri geri gidiyorlar. Sonra Farah mesaj atıyor: 'Sen korkunç bir insansın. Karma bir sürtük ve senin için gelecek'. Bu bana bir tehdit gibi geldi." Bree sandalyesine geri oturdu.

"Katılıyorum," dedi Matt. "Monica Julius'la çıktı mı?"

Bree telefonu kaldırdı. "Julius'un kullandığı arkadaşlık uygulamalarında ondan hiç bahsedilmiyor. Onu şüpheli listesinde tutmaya devam edeceğim, ancak onu üst sıralara taşıyacak bir kanıt yok."

"Peki ya Spencer'ın kardeşi Jasper?" Matt sordu. "Onu şüpheli olmaktan çıkardık mı? Çarşamba öğleden sonra kefaletle serbest bırakıldı ve Julius Çarşamba gecesi öldürüldü."

Bree başını öne eğdi. "Onunla Julius arasında herhangi bir bağlantı bulamadık."

"Adli tıptan bir gelişme var." Matt sert bir omuz attı. "Julius'un ağzındaki koli bandında bulunan toz tebeşir."

"Tebeşir mi?" Todd sordu. "Kara tahta tebeşiri gibi mi? Sakın bana bir öğretmenin insanları öldürdüğünü söylemeyin."

"Kayla'nın okulunda tebeşir kullanmıyorlar." Bree parmaklarını birbirine geçirdi ve birleştirdiği ellerini esnetmek için döndürdü. "Astımı ve alerjileri tetikleyebilir."

"Fark etmez. Bu aynı türden değil." Matt rapordan bir bölüm okudu. "Kara tahta tebeşiri kalsiyum karbonat ya da kalsiyum sülfattan yapılır. Bu magnezyum karbonat, halterciler, jimnastikçiler, kaya tırmanıcıları ve benzerleri tarafından kullanılan türden."

"Kaya tırmanıcıları mı?" Bree parmaklarını dikleştirdi ve neredeyse dua ediyormuş gibi uçlarını çenesine götürdü. "Farah bir dağcı."

"Evet, öyle." Matt davanın inÇa edildiğini, parçaların legolar gibi yerlerine oturduğunu hissetti.

"Bu tebeşirin farklı türleri var mı? Bir türü diğerinden ayırt etmenin bir yolu var mı?" Bree sordu.

"Belki." Matt metni gözden geçirdi. "Bazı markalar diğerlerinden daha ince ya da daha kabadır. Doğal tebeşir de var. Diğer türlerinde tutuşu artırdığını iddia eden kurutucu katkı maddeleri vardır. Dağcıların kişisel tercihleri vardır. Bunun önemli olup olmayacağını bilmiyorum ama Julius'un vücudunda bulunan tür Farah'ın kullandığı türle eşleşiyorsa, bu kesinlikle davamızı güçlendirir."

"TAMAM." Bree ellerini masaya bıraktı. "Başka bir şeyimiz var mı?"

"Biliyoruz," diye başladı Todd. "Juarez, çingiraklı yılanın boş akvaryumunun yanında bulunan fişin izini Farah Rock'a kadar başarıyla sürdürdü. Bir hafta önce Green Works'ten smoothie ve power bowl satın almış. Kredi kartını kullanmış. Juarez kredi kartı ekstresinden işlemi doğrulayabildi."

Bree, "Güvenlik kamerası kayıtlarının bir kopyasını almak üzere Yeşil İşler'e bir yardımcı gönderin," dedi. "Farah ve Julius yaklaşık bir aydır çıkmıyorlar. Bu makbuzun tarihi geçen hafta."

"Sonra da olay yerinde mi düşürdü?" Matt yürümek için ayağa kalktı.

Bree gözlerini kapadı, açıkça hayal ediyordu. "Farah Julius'u öldürdü diyelim. Garip, bilinmeyen bir nedenden dolayı yılanı dikmek istiyor.

Adam ölene kadar yılanı içeri sokmak için beklerdi. İşini bitirip kapıdan çıkana kadar zehirli bir yılanı serbest bırakmak isteyeceğini sanmıyorum."

Matt sakalını ovuşturdu. "Bu, tankın yanındaki el ısıtıcılarını açıklıyor. Onları arabada yılanın yaşam alanını sıcak tutmak için kullanmış olabilir."

"Tamam," diye devam etti Bree. "Tankı yere koydu ve el ısıtıcılarını etrafına yığdı. Ama kapağı eliyle çıkarmak istemezdi. Çok yakın olurdu. Yılan onu ısırabilir. Kapağı itmek için bir sopa ya da sırık kullanır. Yapar ve yılan tepki verir. Tıslıyor, tıkırdıyor, onu ürkütüyor. Geriye doğru sıçrar ve makbuz cebinden düşer. Adrenalinini yükseldiği için fark etmemiş olabilir ve çingiraklı yılan serbest kaldıktan sonra etrafta dolaşmak istemezdi."

Matt masanın ucuna kadar gidip geri döndü. "Bunu görebiliyorum. Yılanın tepkisi dışında her şeyi planlayabiliyordu. Riskli hamle buydu, mükemmel suçunu mahveden ekleme."

Bree'nin gözleri yorgunluk ve hararetle parlıyordu. "Evi için bir arama emri çıkartalım. Tutuklama emri için yeterli delilimiz var mı?"

Matt parmaklarıyla kanıtları işaretledi. "İki adamla da çıkmış. Julius'u mesajla tehdit etti. Nerede olduğu konusunda bize yalan söyledi ve başka birinden de yalan söylemesini istedi. Julius'un cesedinde tebeşir bulundu ve olay yerinde cesedin yanında Farah'a ait bir makbuz bulundu."

Bree, "Ayrıca Spencer'ı takip etti ve mağaza müdürünün huzurunda onu tehdit etti" diye ekledi.

Todd şunları ekledi: "İki farklı tanık tarafından her iki olay yerinde de gözlemlenen beyaz SUV'yi unutmayın. Farah'ın babasının beyaz Highlander'ına erişimi var."

"Başlamak için arama emrini alalım. Arama emri uygulanırken Farah'ı sorgulama için getireceğiz. Suç duyurusunda bulunmadan önce onu kırk sekiz saat tutabiliriz. Elimizdeki kanıtlarla avukatı bu konuda hiçbir şey yapamayacaktır." Bree ellerini kavuşturdu. "Tekrar cinayet işlemeyen önce sokaklardan çekilmesini istiyorum."

"Ben olsam davayı henüz kapanmış saymazdım." Matt ayağa kalktı. "Onu henüz yakalayamadık ve son derece tehlikeli olduğunu kanıtladı."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Arama emirleri yerine ulaştığında saat akşam 10'u geçiyordu. Farah'ın karanlık araba yolunun sonunda, Bree ve ekibi karanlıkta toplandı. Omurgasından aşağı doğru akan ter damlalarını görmezden geldi. Göğüs kafesinin arkasında sinirler kızgın eşek arıları gibi dolanıyordu.

Bree Glock'unu çekti. Gömleğinin üzerine vücut zırhı yeleğini giyen Matt, AR-15'ini kaldırdı.

Adli tıp teknisyeni minibüsünde bekledi.

Elini sallayarak çakıllı araba yoluna doğru ilerledi. Matt ve yardımcıları onun arkasına düştüler. Karanlığın içinde sürünerek ilerlediler. Açıklığın kenarına geldiklerinde Bree durumu değerlendirdi. Farah'nın mavi Subaru'sundan iz yoktu ama beyaz Highlander buradaydı. Kulübenin ve ahırın pencereleri karanlıktı.

Evde miydi? Değilse, neredeydi ve ne yapıyordu?

Bree dehşete kapıldı. Daha hızlı hareket etmeliydi. Daha önce arama emri çıkarmaya çalışabilirdi. İki gün içinde iki adam ölmüştü. Bu üçüncü gündü. Farah başka bir kurbanı takip ediyor olabilirdi.

Bree'nin ekibi onun arkasında toplandı. Bir plan yapmışlardı ve sadece Bree'nin işaretini bekliyorlardı.

Bir eliyle doğrama hareketi yaptı. Görevli gruplara ayrıldılar. O ve Matt ön kapıya doğru koştular. İki şerif yardımcısı destek için yanlarına geldi. Todd herhangi bir kaçış girişimini engellemek için iki yardımcısını daha kulübenin arka tarafına götürdü. Bir başka silahlı şerif yardımcısı üçlüsü de kulübenin arkasındaki ahıra / ev yapımı tırmanma salonuna yöneldi.

Bree iki nefes alarak kalp atışlarını kontrol altına aldı. Matt'e baktı. Gözleri buluştu. Matt ona hafifçe başını salladı.

Doğrudan ateş hattının dışında, yan tarafta durdu ve kapıyı çaldı. "Şerif!"

Matt omzunu karşı taraftaki kapı çerçevesine yasladı. Kulağını eve doğru eğdi. Bree de aynısını yaptı ve dikkatle dinledi. Hiçbir şey duymadı. Televizyon yoktu. Müzik de. Ses yok. Yaklaşan ayak sesleri yok.

Kulübenin içi çok sessizdi.

Bree kapıyı tekrar çaldı, daha yüksek sesle. "Bayan Rock, ben Şerif Taggart.

Binayı aramak için iznimiz var."

Kapıyı üçüncü kez çaldı. "Bayan Rock. Kapıyı açın yoksa kırıp içeri gireceğiz."

Hiçbir şey.

Bree bir şerif yardımcısına koçbaşıyla gelmesi için işaret etti. Cebinden el fenerini çıkardı. Matt AR-15'e monte edilmiş ışığı açtı. Şerif yardımcısı koçu savurarak sürgünün yanındaki kapıya vurdu. Tahta çatladı ve parçalandı. Kapı patlayarak açıldı ve kulakları yırtan bir *çatırtıyla* duvardan sekti.

Girişten ilk geçen Bree oldu. Duyuları tamamen alarma geçti, kalp atışları kafasının içinde yankılanıyordu. Işığını başının yukarısında ve uzağında tutarak, mekânın sol tarafını kapladı. Matt onun arkasındaki kapıdan içeri daldı, ışığı kabinin sağ tarafını aydınlatıyordu.

Sobanın üzerindeki davlumbazın ışığı parlıyordu. Odun sobasının penceresinde közler belli belirsiz parlıyordu. Odanın geri kalanı karanlıktı. Açık alanda hızlıca bir tur atarak bir insanı gizleyebilecek büyüklükteki yerleri kontrol ettiler.

El fenerini bir kolunun altına sıkıştıran Bree, dolabın kapağını açtı. Boştu. Altı yaşından büyük birini gizleyebilecek kadar büyük başka bir yer yoktu. Ana odalar temizdi.

Bree yatak odasına giden yolu gösterdi. O ve Matt ön kapıdaki pozisyonlarını aldılar. Bir ekip olarak sorunsuz çalışacak kadar uzun süredir birlikte çalışıyorlardı. Kapı aralığından geçtiler. Bree yatağın altını kontrol etti. Orada kimse yoktu.

Matt bitişikteki banyoya girdi. Bree duş perdesinin metalik bir sesle açıldığını duydu. Matt tüfeği göğsünde, yeniden ortaya çıktı. "Banyo temiz."

Nefes verdi, nabızı yavaşlıyor, damarlarındaki adrenalin azalıyordu. Gece bitmek üzere değildi ama kimse onlara ateş açmamıştı ve başıboş bir çingiraklı yılanla da karşılaşmamışlardı.

Küçük şeyler.

Bree dönerek odayı taradı. "Yılanları nereye saklamış? O akvaryumlar epey yer kaplıyordu."

Matt, "Burada değiller," dedi.

Bree ana yaşam alanına dönerken Todd'la iletişim kurmak için kulaklığını kullandı. "İçerisi temiz. Şüpheliden iz yok. Durumunuz nedir?"

"Ahır temiz," dedi Todd onun kulağına. "İki şerif yardımcısı şu anda ahırın spor salonunda kanıt arıyor. İki kişi de çevredeki ormanı tarıyor. Ben kulübeye geri dönüyorum."

Ev yapımı spor salonunda fazla saklanacak yer yoktu. Bree'nin Todd'un Farah'nın kişisel alanını aramaya yardım etmesine ihtiyacı , burada suç mahallerinden birinde bulunanlarla eşleşebilecek izler bulma olasılıkları daha yüksekti. Tam bir hazmat kıyafeti olmadan, büyük bir suç işledikten sonra geride bir şey bırakmamak çok zordu. İnsanlar gittikleri her yere deri hücrelerini ve saçlarını dökerler.

Bree, "Tırmanma tebeşirini poşetleyip etiketlediklerinden emin olun," dedi. "Julius Northcott'un üzerinde bulunan tebeşirle karşılaştırmak için ona ihtiyacımız olacak. Adli tıp teknisyeninin Highlander'a binmesini istiyorum. Her iki olay yerinde de görülmesi muhtemel araç bu."

"Evet, hanımefendi." İki dakika sonra Todd ön kapıdan girdi.

Bree silahını kılıfına soktu, eldivenlerini taktı ve arama moduna . Bir duvar düğmesini çevirdi ve ışıkları açtı. "Hadi işe koyulalım. Ben mutfak bölümünü alacağım."

Matt, "Ben yatak odasını alacağım," dedi.

Todd oturma odasına yöneldi. Bir sedirin üzerine oturdu ve sandalyenin üst çekmecesini açtı.

Bree el fenerini çıkardı ve bir mutfak dolabını açtı. "Dikkatli ol. Geçen sefer biz bir evi aramaya çalıştık, biz bir bulduk.

çingiraklı yılan."

Todd bir an için dondu kaldı. Elinde fener, daha dikkatli bir şekilde çekmecelere geri döndü.

Bree mutfakta bir kutu streç film gördü. Poşetledi ve etiketledi, ancak Farah'ın cinayet işlemek için ayrı bir plastik ambalaj kutusu olduğu kesindi. Mutfaktan çıkarken kutuyu öylece almazdı. İki gece üst üste olmaz. Ama alışkanlıktan dolayı aynı marka paket alabilirdi.

Farah hazırlıklı olurdu. İçinde şok tabancası, fermuar, plastik sargı, eldiven ve benzeri şeyler olan bir çanta hazırlardı. Ne Spencer'in ne de Julius'un cinayeti düşünceşizce işlenmişti.

Hayır. Ölümleri planlama gerektiriyordu. Detaylı planlama.

Todd ayağa kalktı. "Bu çekmeceler çoğunlukla yedek kablolarla, elektronik cihazlarının geldiği boş kutularla ve bazı cihazların kullanım kılavuzlarıyla dolu. Uzaktan yakından ilginç bir şey yok."

"Neden ahırdaki şerif yardımcılarını kontrol etmiyorsun?" diye önerdi.

"Yapacağım." Arka kapıdan çıktı.

Bree mutfığı bitirdi ve oturma alanını dolaştı. Bir kitaplıkta fotoğraflar sıralanmıştı. Görünüşe bakılırsa fotoğraflardaki kişilerin Farah'ın anne babası ve küçük kız kardeşi olduğunu düşünüyordu. Bree, ailenin kız kardeşinin üniversite mezuniyetinde çekilmiş bir fotoğrafını ve aynı kişilerin çok daha gençken bir gölün önündeki kamp alanında çekilmiş bir başka fotoğrafını inceledi. Farah ve kız kardeşi belli ki kamp yaparak, yürüyüşe çıkarak ve kayak yaparak büyümüşlerdi.

Bree yana doğru adım atarak bir sonraki duvara ve bir fotoğraf kolajına geçti. Resimleri inceledi, şüphe içinde kancaya takılmış bir solucan gibi kıpırdanıyordu.

Matt yatak odasından çıkıp ona katıldı. "Düşünüyormuş gibi görünüyorsun."

Bree kolaja doğru başını salladı.

Matt fotoğrafları taradı. "İlginc. Rhys o kadar yakın olmadıklarını söylememiş miydi?"

"O yaptı." Bree'nin bakışları bir resimden diğerine geçti: Rhys ve Farah bir tür panayırda, Rhys ve Farah bir kamp ateşinin önünde oturuyor, Rhys ve Farah masmavi bir gökyüzünün önünde gülümsüyor. Onun

Beyin yeni bir yola girdi ve eski çıkarımları ormandaki bir pala gibi kesip biçmeye başladı.

"Daha yeni tanışan iki kişi için çok fazla ortak faaliyet var." Belli ki Matt de aynı şeyi düşünüyordu.

"Öyle," diye kabul etti Bree. "Görünüşe göre Farah, çok fazla ortak noktaları olduğu ve birlikte vakit geçirdikleri konusunda doğruyu söylüyormuş."

"Rhys ilişkileri hakkında neden yalan söylesin ki?" Matt sordu. "Belki de bir cinayet zanlısıyla arasına mesafe koymak istemiştir?"

"Ya da belki bu onların tüm faaliyetleriydi ve o her birini belgeledi. Hangisi olursa olsun, bence ona sormalıyız." Bree kolajı işaret etti.

Matt kaşlarını çatı. "Spencer yalan söyledi. Farah yalan söyledi. Rhys Farah için yalan söylemeyi reddetti ama yine de bize yalan söyledi."

Bree topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Bu davada yalan söylemeyen biri var mı?"

Matt, "Bilmiyorum, ama birinin yalan söylediği şey de gerçek kadar açıklayıcı olabilir," dedi. "Ben burada iki seçenek görüyorum. Birincisi, Farah çıktığı erkekleri onu reddettikleri için öldürdü."

"Rhys'i öldürmesi için bir neden görebiliyorum. Onun mazeretini reddetti." "Kesinlikle kızgın." Matt fotoğrafları düşündü.

"Nasıl hissettiğinden bağımsız olarak, en iyi arkadaş olduklarını düşünüyordu." "Kendini ihanete uğramış hissedecek." Dehşet Bree'nin boğazını sıktı.

"Belki ödeşmek isteyecek, bu da Rhys'i öldürmesi için bir neden olacak. Ayrıca, Spencer ve Julius onu reddetti."

"Ya da cevabımız bunun tam tersidir," dedi Matt. "Bu da beni ikinci seçeneğe getiriyor."

Bree onun mantık silsilesini yakaladı. "Rhys, Farah'ın çıktığı erkekleri kıskançlık yüzünden öldürdü."

"Ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini itiraf etti."

Bree bu fikrin kafasında dönüp durmasına izin verdi. "Farah'ya karşı elimizde fiziksel kanıtlar var. Tebeşir, makbuz ..."

"Doğru."

"Bazen bir insanın neler geçtiğini anlayamazsınız." Bree, bir adamın kedisinin kendisini karısını çekiçle döverek öldürmeye ikna ettiğini iddia ettiği bir davada çalışmıştı. "Farah'ın çabuk sinirlendiğini ve hem Spencer'ı hem de Julius'u tehdit ettiğini biliyoruz."

"Evet." Matt, Farah ve Rhys'in fotoğraflarına el salladı. "Rhys buradayken üzerine biraz tebeşir tozu bulaşmış olabilir ve birlikte dışarı çıkmışlarsa yanlış fişi alması çok kolay olur."

Bree odanın etrafına bakındı. "Farah'ın çabuk öfkelenmesi ve düşüncesizliği onu düşmanca hissettiriyor. Ama bir katil değil de sadece bir sürtük olması da mümkün. Peki, dışarıda birini mi öldürüyor?"

"Yoksa kayıp mı?" Matt sözünü bitirdi. "Ve Farah'ı suçlamak için kanıtları o yerleştirdi."

Bree başını salladı. "Bu durumda Farah tehlikede olabilir. İhtiyacımız olan cevapları almanın tek bir yolu var. Gidip Rhys'le konuşalım." Saate baktı. "Neredeyse gece yarısı olmuş." Kaybedecek zamanları yoktu.

"İkisini de bulmamız gerek."

"Hanımefendi?" Todd arka kapıdan içeri girerken seslendi. "Memurlar hâlâ ahırda çalışıyorlar. Tebeşir tozunu poşetlediler. Kediden iz yok." Durakladı. "Ama karakoldaki Juarez aradı. Farah'ın telefon kayıtları yeni geldi. Saat 9:45'te Rhys Blake onu aramış ve elli beş saniye konuşmuşlar."

"Onu aradı mı?" Bree sordu.

"Evet," dedi Todd.

Matt, "Onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söyledi," . "Onu neden arasın ki?"

Bree Matt'e, "Aklıma masum bir neden gelmiyor," dedi ve sonra Todd'a döndü. "Telefonundan yerini tespit edebilir miyiz?"

," dedi Todd.

"Bu Rhys." Bree bunu vücudundaki her hücreden biliyordu.

"Katılıyorum," dedi Matt. "Kanıtlar iki şekilde yorumlanabilir. Bazen içgüdülerinize güvenmeniz gerekir."

Bree baktı geri at ve Fotoğraflar . Farah ve Rhys ve her ikisinin de hâlâ hayatta olup olmadığını merak etti.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Arka kapımın çalındığını duyuyorum. Elektriksel bir heyecan tenime hücum ediyor. Onu bekliyordum. Neredeyse geldiğine inanamayacaktım, ama sonra rolümü iyi oynadım.

Farah. Güzel Farah. Çok zeki olduğunu . Ama ben daha zekiyim.

Yüzüme özür dileyen bir maske takarak kapıyı açtım. "Hey, geldiğin için teşekkürler."

Gülümsüyor ama normal coşkusuyla değil. Onun yerine ifadesi acılı, gülümsemesi sahte ve bana buraya bir randevu için gelmediğini hatırlatıyor.

Bana onu neden çağırdığımı hatırlatıyor. Ama o hareket edebiliyorsa, ben de edebilirim.

Samimi görünmeye odaklanıyorum. Geri çekilip, içeri girmesini işaret ediyorum. Mutfağıma giriyor. Buraya daha önce birçok kez gelmişti ama bu gece anahtarlarını tezgâha atmıyor ya da ceketini sandalyenin arkasına asmıyor. Ceketini bile çıkarmadı. Burada uzun süre kalmaya niyeti yok. Bu çok açık.

Anahtarlarını elinde tutuyor, onlarla oynuyor. "Aradığına sevindim." Ama burada olmaktan memnun değil gibi görünüyor.

"Sana çay yapayım mı?" diye sordum. Başını sallıyor. "Kalamam."

"TAMAM." Ellerimi kapüşonumun ceplerine sokuyorum. Sessizlik ortaokulu anımsatan bir garipliğe dönüşüyor.

Anahtarları şingırdatıyor. Belli ki gitmek için sabırsızlanıyor.

"Özür dilemek istedim," diye başladım. "mahvetmek istememiştim. O şerif Bana sorular sorup durdu. Beni tehdit etti ..." Gözlerimi kapattım ve burnumdan nefes verdim.

Eğer bu deneyim aşağılayıcı olsaydı. "Kafam karıştı, sonra geri dönüşü yoktu."

Gerçekte, polisler aptal. Onlara bir iz bıraktım ve onlar da sahte bir tilki avında sürüklenen kokuyu takip eden tazılar gibi bu izi takip ediyorlar. Onları nereye gönderirsem oraya gidecekler. Neye inanmalarını istersem ona inanacaklar.

Gözleri biraz yumuşuyor. "Şerif *tam* bir sürtük." Yutkundu. "Ama senden yalan söylemeni istememeliydim. Şerif de benimle uğraşıp durdu. Bana bir mazerete ihtiyacım varmış gibi hissettirdi. Ben kimseyi öldürmedim. Yanlış bir şey yapmadım ama bana endişelenmem gerektiğini hissettirdi. Panikledim."

Çünkü Şerif Taggart'ın senden şüphelenmesini sağladım.

Yüzüm pasif ama kına yakıyor. Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Cesetlerin üzerine tebeşir koydum. Makbuzu Julius'un evine bıraktım. Her iki adama karşı öfkesini besledim ve onlarla yüzleşmesi için onu cesaretlendirdim.

Bir dakikalığına uzaklara bakıyor, yüzü gergin. Bana döndüğünde, gözlerinde yeni bir bakış var. Son bir şey ve veda edeceğini anlıyorum. Özrüm yeterince iyi değildi.

Yeterince iyi değilim.

Aşk ve nefret içimde savaşıyor. Onun doyamadığım var. O fit, sıkı vücut. Güçlü yüz hatları. Yüzümü gömmek istediğim uzun, gür saçları. içime çekmek, sevmek ve değer vermek, sahip olmak ve tutmak istiyorum. Bütün paketi istiyorum.

Ama beni kabul etmeyecek.

Ve başkasının ona sahip olmasına katlanamam.

Acımasız, yıkıcı ve bencilce. Ama ben de öyleyim. Nefret burada devreye giriyor. Üzerimde sahip olduğu güçten, onu sistemimden çıkaramamaktan nefret ediyorum.

"Her neyse, tüm bu olanlar ilişkimizi yeniden düşünmeme neden oldu." Bakışları benimkileri buluyor ve kavırıyor. Gözlerinde empatiye benzer bir şey görüyorum. "Yaptığım şey sana karşı adil değil. Benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum."

Öyle mi? Her şeyi bildiğini sanıyorsun.

Muhtemelen kopmamı, utanmamı ve konuşmadan uzaklaşmamı bekliyor ama ben göz temasını kesmiyorum.

Onu tutuyorum, bakışlarım sabit. Beklenmedik tepkime şaşırmış görünüyor.

Başka tarafa bakıyor. "Keşke ben de aynı şekilde hissetseydim. Gerçekten . Arkadaşlığınızdaki hoşlanıyorum. Sen harika bir arkadaşsın. Birlikte çok eğleniyoruz. Bunun bitmesinden nefret ediyorum. Ama romantik bir bağ kurmaya zorlayamam. Kendimi senden etkilenmeye zorlayamam ve sen böyle hissetmeyi bırakamazsın. Benim için kimya ya vardır ya da yoktur."

Ama bir haklı: Onu istemekten vazgeçemiyorum. Duygularım üzerinde kontrolüm yok ve kendimi kontrol edememem öfkemi körüklüyor. Hiçbir kaltağın merhametine kalmayacağım. Hiçbir kadın kendime olan saygımı feda etmeye değmez.

Onu sevdiğim kadar ondan nefret de ediyorum.

Tabii ki bunların hiçbirini söylemiyorum. Sanki kızgın değil de rahatsızmışım gibi ayaklarımı sürüyorum. "Anlıyorum. Bana karşı açık sözlü olduğun için minnettarım."

Başını sallıyor ve tek, ani hareket son hissi veriyor. "Kendine iyi bak, tamam mı? Sen harika bir adamsın. Bir kadın sana sahip olduğu için çok şanslı olacak."

Seni küçümseyen kaltak.

Cevabımı yutuyorum. Yakında -çok yakında- erkekleri oyalama konusunda önemli bir ders öğrenecek. Şimdilik, bana verdiği son baş selamını taklit ediyorum. Gitmek için döndü. Kapıya doğru uzanırken cebimden şok tabancasını çıkardım ve ilk vuruş için en büyük hedefi hedefleyerek gövdesine doğru ittim. Zayıfladığında, onu istediğim yere zaptlayabilirim. Ama hareketimi göz ucuyla gördü. Omuzlarını büktü ve ben ıskaladım.

Şaşkınlık beni iki saniyeliğine durdurdu. Buna inanamıyorum. Hiç ıskalamam. İlk iki öldürmem sorunsuz geçti. Ama Farah, Spencer ya da Julius'tan daha fit ve hızlı. Onlar spor salonu formundaydı. Farah duvarlara tırmanıyor ve uçuşumlarından sarkıyor.

Gözleri çılgına dönüyor ve beyninin tüm önemli noktaları birleştirdiğini görebiliyorum. Şokumu atlatıyorum ve onun da aynı şeyi yaptığını görüyorum. Aşağı inmesi gerekiyor. Kaçamaz.

kendimden uzakta. Bu geceki plan kazanmamız gereken bir plan. B planı yok. Eğer kaçarsa, doğruca şerife gidecek. İşim biter.

Buna izin veremem.

Elleri vücudunun önünde, bir ayağı diğerinin biraz önünde olacak şekilde savunma pozisyonu alır. Dengesi ayak toplarına doğru kayar.

Saldırdım, şok tabancasını uzattım. Yana doğru dönüyor, yine benden kaçıyor. Bağırma, sorgulama ya da açıklama isteme zahmetine girmiyor çünkü o da Spencer ya da Julius'tan daha zeki. Bu noktada kelimeler boşa nefes tüketiyor. Ne olduğunu tam olarak biliyor. Niyetimi anlıyor ve çıkarımını sorgulamıyor.

Farah hayatta kalanlardan.

Bir adım geri çekiliyor, kurtla karşılaşan bir geyik gibi temkinli. Birkaç saniye böyle dönüp duruyoruz, birbirimizi ölçüp , her birimiz diğerini yeni bir şekilde görüyoruz. Gözlerinde saygı var. Sonunda. Bu beni memnun ediyor. Şok tabancasını tutuşumu değiştiriyorum. Elim terliyor. Onun direncini önceden tahmin etmeliydim. Karşı koyacağını bilmeliydim. Uçurumun kenarına tırmanmak isteyen biri kolay kolay pes etmez.

Direkt bir hamle yapıyormuş gibi yapıyorum, sonra da açıyorum. Yutmadı. Bir posta sepetine uzanıp bana fırlatıyor. Sopayla yolundan çekiyorum. Çevresel görüşümde sepetin yere düştüğünü, postaların döküldüğünü görüyorum.

Farah sola savruldu, kapıya doğru koşmaya çalıştı. Önünü kestim. Lavaboya uzandı. Birkaç tabak rafta dik duruyor, kuruyor. Teker teker kafama fırlatıyor. Uçan disklerden kaçıyorum ve kırılan seramik parçalarını görmezden geliyorum. Tezgâhta başka bir şey yok. Cephanesi tükeniyor.

Tekrar deniyorum, ileri atılıyorum. Yoluma bir sandalye fırlattı. Onu kenara itip hücumuma devam ediyorum. Sırtı tezgaha çarptı. Köşede ama yine de, kapana kısılmış olsa bile pes etmiyor. İçeri giriyorum. Bileğimi kavradı, şok tabancasını vücudundan uzak tutuyor. İtiyorum ama o güçlü. İkimiz de efordan nefes nefese kaldık. Nefesi kahve ve çikolata gibi kokuyor. Tartışmamız seks kadar, belki daha da samimi geliyor.

Alan çok dar - vücutlarımız yumruk ve tekme için birbirine çok yakın. Kasığıma doğru bir diz savuruyor ama ben kalçamı çevirip darbeyi uyluğuma alıyorum. Acı bacağımda zonkluyor ama adrenalin bunu çabucak bastırıyor.

Artık elimde. Gidebileceği hiçbir yer yok. Kaçamaz. Kapana kısıldı. Kolumu aşağı doğru çekiyorum, bileğimdeki tutuşunu kırıyorum ve şok tabancasını vücuduna doğru itiyorum.

Omuzları bükülüyor. Yumruk atmak için kolunu uzatacak yer kalmadığında, dirseğini aşağı doğru bir kavis çizerek kullanıyor ve maksimum güç için omzunun etrafında dönüyor. Sert kemik burnuma çarpıyor, aynı anda şok tabancası da kaburgalarına hedef buluyor. Yüzümden fışkıran kana rağmen, cihaz vücuduna temas eder etmez kazandığımı anlıyorum. Sertçe bastırıyorum, cihazı sabit tutuyorum ve beşe kadar sayıyorum. Akım sinirlerinden geçerken vücudu sarsılıyor, sertleşiyor ve titriyor.

Kan yüzümden gömleğime akıyor ve yere damlıyor. Dudaklarımdan geçerken tadı metalik ve tuzlu. Görmezden geliyorum. Bir savaş yarası. Tatmin duygusu içimde dalgalanıyor. Ama henüz galibiyetimi kesin sayamam. O güçlü. Çabucak iyileşecektir. Odaklanmalıyım. Hızlı hareket etmeliyim.

Ter gömleğimi ıslatıyor. Kalbim küt küt atıyor. Başka bir şey duyamıyorum. Burnum tıkalı, genzim çoktan şişmiş, beni ağzımdan nefes almaya zorluyor.

Emin olmak için onu ikinci kez çarpıyorum. Vücudu tutuldu ve devrildi. Yere düşerken başı granit tezgahın kenarına çarpıyor. Yere düşerken şakağındaki yaradan kan fışkırıyor. Burnumla başındaki yara arasında kan zemini kaplıyor. El yordamıyla şok tabancasını cebime sokmaya çalışıyorum. Ayakkabım kayıyor. Diz kapağım kiremitte çınılıyor. Bir elimle kendimi yerde yakalıyorum. Panik çöküyor. Ciğerlerim sıkışıyor. Görüş alanım daralıyor. Baş dönmesi beynimde dönüyor.

Böyle gerekiyordu. Kontrol bende olmalıydı. Artık *benim* merhametime kaldı.

Bunu . Nefes al.

Yere düştü. Kas kontrolünü yeniden kazanmaya başlamadan önce en az bir ya da iki dakikam var.

Kendimi toparlamak için on saniye harcadıktan sonra cebimden fermuarları çıkardım, onu yan yatırdım ve dizimi kalçasına bastırdım. Sıkıştırdığım ellerini bağladım. Ayak bileklerini de bağladım. Dirseğini kullanabildiği kadar dizlerini ve tekmelerini de kullanabildiğine şüphe yok.

İronik bir şekilde, rahatlama beni neredeyse panik kadar sersemletiyor.

Ama şimdi elimde.

Nefes almak için topuklarımın üzerine oturuyorum. Ellerim titriyor. Burnum kanla dolu, bu yüzden nefes alışlarım ıslak ve lıkır lıkır geliyor. Bu aşağılayıcı, kesinlikle en erkeksi ses değil. Bütün bu sahne planladığım gibi sonuçlanmadı. Çekmecedan temiz bir bulaşık havlusu alıp burnuma tutuyorum ve Farah'ı değerlendiriyorum.

Yanağı yere bastırılmış. Elleri ve ayakları bağlı olduğu için hiçbir kaldıracı yok. Dizim ve yan tarafındaki ağırlığım yüzünü bastırıyor. Bir damla parlak kan gözüne ve yere akıyor.

"Ne oluyor, Rhys?" Çenesini ve ağzını tam olarak hareket ettiremediği için kelimeleri biraz bozuk çıkıyor.

Bulaşık havlusunu yüzümden kaldırıyorum. "Seni küçümseyen kaltak. Beni öylece reddedebileceğini, başka erkeklere geçit töreni yapabileceğini, sonra da çekip gidebileceğini mi sandın?"

Cevap vermiyor. Sadece bakıyor. Az önce olanların tüm sonuçlarını sindirdiğini görüyorum. Gözlerindeki meydan okuma kayboluyor. Korku giriyor.

Kalbimde zafer çiçekleri açıyor. "Bu doğru. Artık kontrol bende. Saygı ve terbiye hakkında her şeyi öğrenmek üzeresin. Zor yoldan öğreneceksin, yeni aşık çocuğun da öyle."

Başını sallar. "Ben-"

Onu zaptladığım için sözleri aniden kesildi. "Kapa çeneni!"

Kıvraniyor, vücudu aynı anda hem sertleşiyor hem de titriyor. Sıkılı dişlerinin arasından bir inilti süzülüyor. Neredeyse vahşi bir ses. Ölmeden önce, onu dibe çekeceğim. İnsanlığını elinden alacağım. Bir hiç olacak.

Nefesimi yüzünde hissedebilmesi için ona yaklaşıyorum. "Bana yalan . Seni onunla gördüm."

Ağzının köşesinden kan damlıyor. Dilini ısırması olmalı. Ağzını açtığında, dişlerini boyuyor.

Bulaşık havlusuyla yüzünü sildim. Saçının birkaç teli kana yapışmış. Onları fırçalıyorum. Hâlâ çok güzel. Eminim ölüsü de güzel olacaktır.

Gülümsüyorum. Uzun zamandır ilk kez gerçekten mutlu oluyorum. "Bunu haftalar ve haftalar önce planlamaya başladım. Spencer'ı nasıl takip ettiğini hatırlıyor musun? O kadar odaklanmıştın ki seni takip ettiğimi görmedin."

Gözleri daha da açılır. Gözünden bir damla yaş süzülür, yüzündeki kanla karışır ve fayansa düşer. Yayılıyor, sulu, pembe bir sıvı çemberi.

Bu daha iyi. O alçakgönüllü.

Ayağa kalktım, bulaşık havlusunu musluğun altında ıslattım ve yüzümü sildim. Kıyafetlerim mahvoldu. Burnumdaki kanama yavaşladı ve damla damla akıyor. Belki de kırılmamıştır. Bulaşık havlusunu yere bırakıyorum ve kanı temizlemek için kullanıyorum. Ama Farah'ın kafası büyük bir su birikintisi bıraktı. Yıllar önce, bir araba kazasından sonra, kafadaki yaraların çok kanadığını öğrenmiştim. Yarası çok ciddi olmayabilir. Bilinci yerinde ve farkında. Gözlerindeki dehşet anlaşılır.

Başına yeni bir havlu bastırıyorum. Arabayı kirletmesini istemiyorum. Küçük Subaru'su Farah'ı ve bir cam tankı taşıyacak kadar büyük değil, bu yüzden onun aracını kullanamam. Ceketinin cebine uzanıp cep telefonunu alıyorum ve kendi koyuyorum.

"Burada 'Eğer işbirliği yaparsan, iyi olacaksın' demem gerekiyor. Ama senin aksine, ben yalan söylemeyeceğim. Gerçekte ne söyleyeyim. Bu gece seni öldüreceğim. Ama önce, yeni erkek arkadaşının ölümünü izleyeceksin."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Matt, Rhys Blake'in evini inceledi; tren istasyonundan birkaç blok ötede, sakin bir sokakta, Cape Cod tarzı bir evdi. Ev koyu gri ya da maviydi. Karanlıkta bunu anlamak zordu. Kasabadaki evler için tipik olduğu üzere, arsalar küçüktü ve olgun ağaçlar ve çalılarla kaplıydı. Kalın dalları kışın çıplak kalan geniş meşeler sokağı kaplıyordu. Evin yanından geçen araba yoluna bakan Matt, küçük arsanın arka tarafında iki arabalık müstakil bir garaj görebiliyordu.

Bree kaldırıma park etti. "Pencereler karanlık."

"Uyuyor olabilir."

"Umalım da öyle olsun." Emniyet kemerinin kilidini açtı.

Arkalarında bir devriye aracı park etmişti. Bree, Farah'nın evinin aranması işini Todd'a bırakmıştı.

Matt cipten bir meşe ağacının gölgesine doğru kaydı. Kaldırım, büyümüş ağaç kökleri yüzünden eğilmiş ve bükülmüştü. Soğuk rüzgâr sokakta esiyor, ölü yaprakları oluklara savuruyordu.

Bree devriye aracının sürücü tarafındaki kapısına doğru yürüdü. "Burada bekle ama gözünü dört aç."

Bree ve Matt iki tuğla basamağı tırmanarak ön sahanlığa çıktılar. Zili çaldı. Kırmızı kapının arkasından zil sesi geldi. Kimse cevap vermeyince tekrar çaldı. Ama ev sessiz ve hareketsiz kaldı.

Matt öndeki çiçekliğe doğru adım attı ve kare biçimindeki çitin arkasına geçti. Sokak lambasının parıltısı pencereye yansıyor. Ellerini gözlerine götürdü ve evin içine baktı. Perdeler kapalı değildi ve karanlık oturma odasını görebiliyordu. Arka taraftaki kapı aralığından loş bir ışık sızıyordu.

Matt mutfakın ince bir bölümünü görebiliyordu. Sıra dışı bir şey görünmüyordu. "Ben kimseyi göremiyorum."

"Arka tarafı kontrol edelim." Bree evin yanından dolaşmaya başladı.

Matt de onu takip etti. Dar araba yolu müstakil garaja çıkıyordu. Garajın dış cephesindeki tek lamba arka bahçeyi zayıf bir ışıyla aydınlatıyordu. Çimler bir voleybol sahasından daha büyük değildi. Dışarıdaki mobilyalar verandanın kenarındaki tek bir sandalyeden ibaretti.

Bree garaja doğru yürüdü ve başlarının üzerindeki küçük bir pencereyi işaret etti. "Beni güçlendirmek mi?"

"Elbette." Matt parmaklarını birbirine geçirdi ve eğildi.

Bree botunun burnunu Matt'in uydurduğu basamağa koydu. Matt onu yerden kaldırdı. "Bir şey görüyor musun?"

Bir elini binaya kendini sabitledi, diğer eliyle gözlerini gölgeledi. "Evet. Bir SUV."

"Rhys'in Cherokee'si mi?"

"Hayır. Koyu renkli. Daha iyi bir manzaraya ihtiyacım var. Diğer pencereyi deneyelim."

Matt onu yere indirdi. Bir düzine metre kadar geri giderek bir sonraki pencereye gittiler ve aynı işlemi tekrarladılar. Bree görev kemerinden el fenerini çıkardı ve camdan içeri tuttu. "Oh!" Ona doğru baktı. "Bu mavi bir Subaru."

"Farah'ın aracı mı?"

"Hadi öğrenelim." Merkezi aramak için yaka mikrofonunu kullandı ve plaka numarasını okudu.

Matt onu geri getirdi. Birkaç dakika içinde merkez, aracın Farah Rock adına kayıtlı olduğunu doğruladı.

"Demek burada ya da buradaydı." Matt bundan hiç hoşlanmamıştı. "Rhys'in cipi nerede?"

"Güzel soru." Bree arka avluya doğru yürüdü. Sürgülü cam kapılardan içeri baktı. "Yemek alanı ve aile odası. İkisi de boş."

"Dikkatli olun. Zaten bir kez vurulduk," diye uyardı Matt.

"Sanki unutulmuş gibi," dedi Bree.

Dış duvarın üstündeki küçük pencereye doğru ilerledi ve parmak uçlarında yükseldi. Ceketinin cebinden kendi el fenerini çıkararak

karanlık ve boş olan çamur odasına tuttu. Bir sonraki pencereye geçti ve küçük, temiz bir mutfaa baktı. Işığın huzmesini hareket ettirerek tezgâhları taradı. "Bekle."

"Ne?"

Kırık seramik parçaları soluk gri yer karolarının üzerinde parıldıyordu. Birkaç metre ötede, gider tahtası baş aşıağı duruyordu. Dağınıklığın ortasında birkaç portakal ve bir elma duruyordu. Bir sepet odanın diğeri ucuna fırlatılmış, içindekiler etrafa saçılmıştı. Bir mutfak sandalyesi yan yatmıştı.

"Kesinlikle bir boğuşma izi var." Bree kendi el fenerini cama tuttu. "Tezgâhın kenarına bak. Nedir o?"

Matt onun ışığını takip ederek tezgâhın kenarındaki koyu renkli ulaştı. Dolaplar beyazdı ve kenarlarından aşıağıya ince bir çizgi halinde koyu bir sıvı damlıyordu. "Kana benziyor, adıyla acil durumlar."

"Katılıyorum." Pencereden uzaklaştı ve evin etrafından dolaşmaya başladı. Koşmaya başladı. Matt yakınında kaldı. Ön bahçeye vardıklarında yardımcılara kendilerine katılmalarını işaret etti ve telsizini kullanarak merkeze haber verdi.

O kendi iletişim kurarken, Matt cipten AR-15'i aldı ve yardımcılara durumu özetledi. "Bir boğuşma izi var ve mutfakta kana benzeyen bir şey var. İçeri giriyoruz."

Bree Glock'unu çekerek onlara katıldı. "Dikkatli yürüyün. Sadece yaralı ya da ölü bir ev sahibi için değıl, Farah için de gözlerinizi açık tutun. Arabası garajda-oh, ve ıngıraklı yılanlara dikkat edin."

Matt yardımcılardan birinin usulca mırıldandığı s.ktirdi. duyduğundan *emindi* ve bu değıerlendirmeye tüm kalbiyle katıldı.

Bree, "Matt ve ben ön kapıdan gireceğiz," dedi. "Siz ikiniz Katilimiz hâlâ içerideyse ve arkadan kaçmaya çalışırsa diye evin arkasını ve garajı gözleyin."

Polis memurları hızlıca başlarını sallayarak garaj yoluna doğru koşmaya başladılar. Bree ve Matt ön kapıya gittiler. Bree kapı kolunu denedi ama kapı kilitliydi. Kapının yanındaki küçük cam bölmeyi kırmak için metal el fenerinin ucunu kullandı. Sonra el fenerini

camın keskin noktalarını temizlemek için pencere çerçevesinin kenarlarını çevirdi. Kırıklar yere düştü. Uzanarak kapının kilidini açtı. Kapıyı iterek açtı ve içeri girdi.

İçerisi karanlıktı. Matt duvar düğmesini çevirerek tavandaki gömme ışıkları yaktı.

Odalar arasında ilerlerken bir gözü yerdeydi. Rhys'in mobilyaları çok azdı ve dağınıklığa yatkın değildi, bu yüzden arama çabuk bitti. Metodik olarak oturma ve yemek odalarını aradılar. Evin içinde ilerlerken ışıkları açtılar. Kimse karanlıkta zehirli bir yılanla karşılaşmak istemezdi. Koridordaki bir dolap ve yarım banyo temizlendi. Mutfığa geçtiler. Matt kileri kontrol etti.

Bree fayansın üzerindeki döküntülere baktı. "Harçta bazı koyu lekeler görüyorum. Görünüşe göre daha fazla kan vardı ve birisi hızlıca temizlemiş."

"Neyse ki kan çıkarmak çok zordur."

Bir merdiven boşluğu ikinci kata çıkıyordu. Matt tüfeğı omzuna sıkıca bastırarak nişan aldı. Üst katın sahanlığında biri açık, diğeri kapalı iki kapı vardı. Bree sağdaki açık kapıdan içeri döndü. Matt soldaki kapıyı açtı. Sahanlıktaki tavan armatürünün ışığı odanın içine yayılıyordu. Matt bir masa ve sandalye görebiliyordu. Ev ofisi. Bir tıkırtı sesi onu durdurdu. Rahatsız edici bir tıslama tıkırtıyı takip ederken, Matt'in omurgasından ter damladı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bree yatak odasının ışığını açtı. Silahını doğrultarak odayı taradı ve yatağın üzerinde bir şekil görünce bir an dondu kaldı.

Uzun tüylü siyah bir kedi.

Kedi başını kaldırıp ona doğru döndü, parlak sarı gözleri onu iki saniye boyunca süzdükten sonra burnunu kabarık kuyruğunun altına sokup uykusuna devam etti.

Tesadüf mü?

Bree bunlara pek inanmıyordu ama evi temizlemeyi bitirmek için şüphelerini bir kenara bıraktı. Yakın duvarda iki kapı vardı. Bir omzunu çerçevenin arkasına koyarak ilk kapıyı açtı ve asansör büyüklüğünde bir gömme dolap ortaya çıktı. Arkalarında kimsenin saklanmadığından emin olmak için kıyafetlerini değiştirdi. Sonra banyoya girdi, küvete yanaştı ve duş perdesini geri çekti. Boştu. Odanın temiz olduğundan emin olduktan sonra koridora yöneldi ve kediye son bir kez baktı.

"Bree?" Matt sahanlığın diğer tarafındaki odadan seslendi.

"Ana yatak odası temiz." Sahanlıkta yürüdü ve odadan gelen öfkeli bir çığırak sesiyle dondu kaldı. Kapı çerçevesinin etrafından baktı.

Matt odanın ortasında durmuş, ev ofisinin zeminindeki akvaryuma bakıyordu. Akvaryumun içinde şişman, kahverengi bir yılan kalın başını kaldırıp tısladı. Kuyruğunun ucu titriyordu.

"Whoa." Bree kapı aralığından içeri girdi.

"Değil mi?"

Beyni bir-sekiz yaptı. "Bir tankın içinde."

Matt, "Evet," dedi.

Yılanın varlığının ne anlama geldiğini düşünerek uzun bir süre sessizce onu inceledi. "Tahmin et yatak odasında ne var?"

"Ne?" Matt sordu.

"Uzun tüylü siyah bir kedi."

Birbirlerine baktılar. Sonra dönüp yılanı baktılar.

"Haklıymışız," diye sordu Bree. "Beyaz bir cipi ve uzun tüylü siyah bir kedisi var."

"Yılanları çaldı." Matt tankı işaret etti.

Bree, "Ama daha derini aramak ve adli tıp ekibini buraya sokmak için arama iznine ihtiyacımız var," dedi.

Polisin özel bir konuta girebilmesi için genellikle arama emri gerekiyordu, ancak bu zorunluluğun istisnaları da vardı. Rhys'in evine acil durumların yasal muafiyeti altında girmişlerdi. Evde birinin yaralandığına, öldüğüne ya da başka bir şekilde tehlikede olduğuna inanmak için iyi bir nedenleri vardı. Kan ve kavga izleri bu varsayımı destekliyordu. Ancak acil durumlar mahkemede sorgulanabilirdi, özellikle de kanıtlar göz önünde değilse. Elde edilen kanıtların kabul edilebilir olmasını sağlamak için bir arama izni almak her zaman tercih edilirdi.

"Farah nerede peki?" Matt sordu. "Aracı burada."

"Onu bir yere götürdüğünü varsaymak zorundayız." Bree başını salladı. "Kan, isteyerek gitmediğini söylüyor. Onu kaçırdığını varsayıyoruz." Yargıca sunması gereken dava da buydu.

"Onu öldürmeden önce onları bulmalıyız."

"Yargıçla konuşacağım." Bree'nin zihni döndü. Çıngıraklı yılanın fotoğrafını çekti.

Matt, "Adli tıba haber vereceğim," diye ekledi.

İki cinayet ve iki ayrı olay mahallinde, adli tıp ve laboratuvar teknisyenleri de dahil olmak üzere herkes 7/24 çalışıyordu.

Aşağıya indiler. Bree cam kapıdan polis memurlarına onlarla ön tarafta buluşmalarını işaret etti. "Rhys'in cep telefonu sağlayıcısına ve mali kayıtlarına da ihtiyacımız olacak. Juarez'i ara ve arama emri imzalanır imzalanmaz göndermesi için evrakları hazırlamasını söyle." Yardımcılarını bilgilendirdi ve onlara Rhys ve Farah için BOLO-uyanık olun-uyarıları yayınlamalarını emretti. Sonra aracına gidip

elektronik arama izni için başvurdu. Bree daha önce de nöbetçi hâkimle görüşmüştü. Kanıtları özetledi, mutfaktaki kan ve boğuşma izlerini ve Rhys'in Farah'ı öldürmek amacıyla kaçırdığına dair inancını vurguladı. Yargıç, önceki iki cinayetin doğası ve düzeni göz önüne alındığında, Bree'nin yanılmasa iyi edeceği yoksa bunun onun için imzaladığı son emir olacağı yönündeki her zamanki korkunç uyarısıyla birlikte arama emrini kabul etti.

Aslında Bree'ye, gece ters giderse onu bir otobüs filosunun altına atacağını söylüyordu. Ama Bree bu sorumluluğu alacaktı. Bu katili durdurmak için her şeyi yapardı.

"Size güveniyorum Şerif," dedi yargıç. "Bu adamı sokaklarımızdan uzaklaştırın."

Tüm uygun takdir ve güvence seslerini çıkardı ve sözlerini gerçekleştirebilmesi için parmaklarını çaprazladı. Gerekli dijital evrak işlerini tamamladıktan sonra aracından atladı. "İçerideyiz."

Matt telefonunu kaldırdı. "Juarez cep telefonu sağlayıcısı ve mali kayıtlarla ilgili talepler üzerinde çalışıyor."

Ön kapıya doğru aceleyle ilerlerken eldivenlerini giydi.

"Adli tıp teknisyeni en kısa sürede burada olacak." Matt hemen onun peşine takıldı. Evin içinde tekrar yürüdüler, bu kez Rhys'in Farah'ı nereye götürdüğünü gösterebilecek herhangi bir şey arıyorlardı.

"Sence planını nerede yapmıştır?" Bree sordu. "Çünkü bu cinayetleri o planladı."

Matt, "Ayrıntılı olarak," diye kabul etti ve merdivenlere yöneldi. "Ofisten bağılayalım. Masanın üzerinde hiç kâğıt görmedim, bu da bana onun kâğıtsız bir adam olduğunu düşündürüyor."

"Umalım da bilgisayarına girebilelim."

Ofise girdiklerinde yılan onlara doğru şingırdadı. Bree masaya gitti. Eldivenli eliyle ince bir dizüstü bilgisayar açtı. Ekran uyandı ve şifre sordu.

Matt telefonunu çıkardı. "Facebook yok. Instagram yok. Twitter'da, çoğunlukla gözlemci olarak." Kaydırdı. "Kedisinin birkaç fotoğrafını paylaşmış. Adı Dexter."

Bree ismi yazdı. "Bu değil." Rhys'in çeşitli anahtar numaralarını - sokak adresi, posta kodu, doğum günü, vb- denedi.

kedinin adıyla ve adsız. Hiçbiri işe yaramadı.

Matt çekmeceleri açıp içindekileri incelemeye başladı. "Düzenli ve tertipli biri. Bu yardımcı olur."

Bree dizüstü bilgisayarın dışında kaldı. "Lanet olsun!" Kapağı kapattı. Matt, "Uzun bir ," dedi. "O bir . O bir bilgisayarçı. makinesinin korunmasını sağlayacak."

"İ Biliyorum. Bu bilgisayar TEKNİKLER olacak olsun içine onun makine eninde sonunda." Ama o olur al Zaman, ve Bree vardı *şimdi* bilgi istiyordu. Dikkatini masanın çekmecelerine verdi. Üst çekmeceyi kaydırarak açtı ve bir şok tabancası kutusu buldu. Parmak izlerini korumak menteşeli kapağı açmak için bir kalem kullandı. Kalıplanmış plastiğin içinde bir şarj kablosu ve saklama kutusu vardı. "Bakın ne buldum." Matt masanın üzerine siyah deri bir günlük koydu. ve açtı. İçinde Rhys birinin geliş gidişlerini belgelemişti. "Yalancı'nın günlük faaliyetleriyle ilgili en az bir düzine sayfası var. Gerçek bir isim ya da adres vermiyor ama sanırım Yalancı'nın Spencer olduğunu varsayabiliriz."

"Evet." Bree daha iyi görebilmek için eğildi. "Elektronik Deposu'nda çalışmaya gitti, spor salonuna gitti, koştu."

Matt sayfaları çevirmeye devam etti. "Bu bölüm 'Hile' için. Bu Julius olmalı. Evet. Rhys, diğer günlük faaliyetlerinin yanı sıra Julius'un oto galerisine geliş ve gidiş saatlerini de not etmiş." Başka bir sayfa çevirdi ve dondu kaldı. "Başka bir bölüm daha var."

"Kahretsin." Bree'nin midesindeki sinirler daha da düğümlendi. "Sadece Farah'ı öldürmeyecek. Aklında başka bir hedef var."

"Bu gece iki kişiyi öldürmek büyük bir final olur." Matt bir sayfa daha çevirdi. "Yeni adama 'Flake' diyor."

"Farah'ı ektiği için mi? Yoksa tuhaf olduğu için mi?"

Matt omuz silkti. "Öyle bir şey yazmıyor. Ama Rhys onu sadece bir haftadır izliyor."

"Farah'ın yakın zamanda çıktığı biri olmalı."

"Flake evde çalışıyor ve pek dışarı çıkmıyor." Matt tekrar bölümün başına döndü. "İşte Farah ve Flake arasındaki ilk buluşma."

"Farah, Rhys'e randevudan bahsetmiş olmalı." "Sonra Rhys onu eve kadar takip etti."

Bree ofis koltuğunda arkasına yaslandı. "Eminim telefonunu ele geçirdiğimizde bir sürü resim bulacağız. Takipçiler fotoğraf çekmeye bayılır."

"Teknisyenlerin erişebileceği bir bulut hesabı olabilir."

"Bu zaman alacak." Bree karnındaki içi boş korkuyu ovuşturdu. "İçimde bu gece birini öldüreceğine dair bir his var. İki olaya dayanarak bir model oluşturamayacağımızın ya da tahminlerde bulunamayacağımızın farkındayım ama ..."

"Evet. Ben de hissediyorum."

Bree'nin telefonu bir mesajla çaldı. "Adli tıp teknisyeni geldi." Ayağa kalktı.

Matt günlüğü masanın üzerine koydu. "Yatak odasında ne bulabileceğime bakacağım."

Bree alt kata indi. Adli tıp teknisyeni Tyvek giysisi giymişti. Mutfaktaki kaosun fotoğraflarını çekiyordu. Bree kan lekelerini ve damlaları işaret ettikten sonra onu işine bıraktı. O işini yaparken Bree oturma odasını tekrar gözden geçirdi ama tüm işaretler şiddetin mutfakla sınırlı olduğunu gösteriyordu. Oturma odası mükemmeldi, sanki Rhys orayı pek kullanmıyordu.

Çamaşır odasında, yıkanmış ama kurutulmamış bulmak için çamaşır makinesini açtı. Birkaç bulaşık havlusu gördü, bunlardan birinde soluk kırmızı bir leke vardı.

Adli tıp teknisyeni seslendi, "Şerif?"

"Evet." Bree mutfağa döndü. "Görünüşe göre kanı temizlemiş ve havluları yıkamış."

Teknisyen omuz silkti. "Eşyaları birden fazla kez yıkayabilirsiniz ve ben yine de kanı bulabilirim."

Matt aşağı indi ve Bree ile bekledi.

Teknisyen tezgâha ve fayans zemine geri döndü. "Kan lekelerinin olduğu gibi fotoğrafını çektim ve örneklerini aldım. Reaktif kullanmak üzereyim." Teknisyen kan lekesinin ışıltısını kaydetmek için tripod üzerine bir kamera yerleştirmişti. Tezgâhın üzerine dizilmiş birkaç kanıt torbasını işaret etti. "Ayrıca kırmızıya boyanmış iki yırtık tırnağın üst yarısını ve kökünden koparılmış gibi görünen altı uzun siyah saç teli buldum. Tırnakların üzerinde kan var, muhtemelen deri de."

Bree, "Farah onunla görüştüğümüzde kırmızı oje sürüyordu," dedi. Matt başını salladı. "Karşı koydu."

Tırnaklardaki kan ve deri, DNA yoluyla katilin kimliğinin belirlenmesine yardımcı olabilirdi ama bu gece hayatını kurtaramazdı.

bir sprej şişesi çıkardı. "İşte "

Bree geri adım attı. Teknisyen gözlüklerini indirdi, sprej sıktı ve mutfak parlak mavi bir floresan ışığıyla aydınlattı. Bree tezgâhın kenarındaki bir lekenin altında kanın biriktiği küçük mavi su birikintisini görebiliyordu.

Matt su birikintisinin hemen üstündeki mavi lekeyi işaret etti. "Bahse girerim biri -belki Farah- kafasını tezgâhın kenarına çarpmıştır."

Bree zemini daha iyi görebilmek için çömeldi. Elini kanın biriktiği yuvarlak bir girdabı göstermek için hareket ettirdi. "Yere düştü. Belki birkaç dakika burada kanlar içinde yatmıştır."

Kan bir yandan diğer yana doğru yayılıyordu. Matt eliyle üzerini işaret etti. "Kanı havlularla sildi."

Bree arka kapıya kadar mavi çizgilerden oluşan ince bir izi takip etti. "Onu dışarı çıkardığında hâlâ kanaması vardı."

"Lekeler buraya da bulaşmış gibi görünüyor," dedi Matt. "Onu cipine götürdü, sonra içeri geldi, hızlıca bir temizlik yaptı ve havluları yıkayıcıya attı."

Bree parlayan mavi girdaplara baktı. "Bu oldukça fazla kan demek."

Matt, "İlk iki cinayet kansızdı," dedi. "Farah için neden yöntemini değiştirdi?"

"İki erkek kurban evlerinde öldürüldü. Rhys buraya gelmesi için Farah'ı aradı. Neden? Neden her şeyi değiştirdin?" Bree başını salladı.

"Cevapları daha sonra bulacağız. Onları bulmamız gerek." Eyalet, ilçe ve yerel kolluk kuvvetleri çoktan alarma geçmişti.

Bree hâlâ karakolda çalışmakta olan Juarez'i aradı. "Vergi kayıtlarını araştırmanı istiyorum. Rhys Blake'in başka mülkü var mı bak."

"Ben de tam seni arayacaktım." Juarez'in sesi tuhaf geliyordu.

"Sorun nedir?"

"Farah Rock'ın arkadaşlık uygulaması aktivitelerine eriştim." "TAMAM."

"Geçen hafta iki erkekle buluştu. Biri kardeşin Adam'dı."

Bree nefes alamıyordu. Göğsü sanki kaburgaları granitten oyulmuş gibi sıkıca kilitlenmişti. Aramadan sorumlu yardımcısını bırakarak kapıya yöneldi. Şoku atlattıktan sonra telefonu indirdi ve bilgiyi Matt'e iletti.

"Hanımefendi?" Juarez telefonla aradı.

Telefonu kaldırdı ve "Her iki adam için de arama emri çıkartın ve sağlık kontrolleri yapalım," dedi. Ama hedefin Adam olduğunu biliyordu. "Kardeşimin evinin yakınında bir devriye arabamız var mı?" Bree adresi söyledi ama kırsal güzergâh bilgisini verirken bile bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordu. Adam ıssız bir bölgede yaşıyordu.

Rhys'in istediği her şeyi yapabileceği kadar izole bir yerdi. Hiçbir şeyi görecektir ya da duyacak komşuları yoktu.

Juarez'in nefes alışının değiştiğini duyabiliyordu. Hareket ediyordu, muhtemelen santral memurunu kontrol etmeye gidiyordu. Mırıldanmalar duydu, sonra Juarez tekrar hatta geldi. "Sizden daha yakın kimse yok. Yardımcılarımızın çoğu iki mülk aramasında kullanılıyor."

"Yola çıkıyorum. Destek gönderin." Kapıdan koşarak çıkarken Juarez'le yaptığı görüşmeyi sonlandırdı. Aracına doğru giderken, en kıdemli yardımcısına birkaç talimat verdi. Arkasını dönerek koşmaya .

Matt onun yanında koştu. Bu kez ona her şeyin yoluna gireceğini, tehlikenin hayal gücünde olduğunu söylemedi.

Çünkü hepsi çok gerçektir.

"Sen sür." Bree'nin elleri titriyordu.

Matt direksiyonun arkasına geçti. O da ön koltukta oturdu ve emniyet kemerini bağlarken kardeşinin numarasını çevirdi.

Cevapsız kalan her zil, içinde biriken korku makarasını daha da sıkılaştırıyordu. "Cevap vermiyor." Arama telesekretere geçti ve bir mesaj bıraktı. "Adam, lütfen beni ara. Bu çok önemli." Kapattı.

ve ona bir mesaj gönderdi. Telefonun zayıf çektiği bölgedeyse, arama yapamadığında kısa mesaj ulaşabilirdi.

Matt arabasıyla Rhys'in evinden uzaklaştı. Bree elini göğsünün ortasına bastırdı, kalbini içi boş bir sızı sarmıştı.

Bu yılın başlarında bir kardeşini -bir cinayete kurban gitmişti-gömmüştü. Bunu tekrar yapamazdı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Çıngıraklı yılan zehrinin yetişkin insan boyutundaki kurbanları öldürmesinin günler alabileceğini ve bazı insanların tıbbi tedavi olmadan bile ölmeyebileceğini biliyor muydunuz?" Dur işaretinde fren yapıyorum. Jeep hafif bir sarsıntıyla durdu.

Aracın arkasından itiraz eden bir takırtı ve tıslama sesi geliyor.

Pencereyi indiriyorum. Soğuk gece havası içeri giriyor ve yanan odun kokusunu . Birileri bu gece ateşin tadını çıkarıyor. Cebimden Farah'ın telefonunu çıkarıp camdan dışarı fırlatıyorum. Asfaltın üzerinden sekerek yolun karşı tarafındaki çimlere düşüyor.

Şerif ve yardımcıları için dikkat dağıtıcı bir şey.

Araba çok soğumadan camı kapatıyorum. Yaşam alanını sıcak tutmak için akvaryumun etrafına el ısıtıcıları ve battaniyeler yığdım. Yılanın vücut ısını korumak önemli. Uyuşuk olmasını istemiyorum. Şerif geldiğinde saldırgan ve öfkeli olmasını istiyorum.

Sonra yolcularımı kontrol etmek için koltuğuma dönüyorum. Arka koltuklar düz bir şekilde katlanmış, bu yüzden kargo alanı büyük bir alan. Farah yan yatmış. Fermuarlı bağlar bileklerini arkadan bağlıyor ve ayak bileklerini bağlıyor. Ek bağlar bileklerini ayaklarına bağlıyor. Vücudu geriye doğru eğilmiş durumda. Onu domuz bağı ile bağladım. Tabii ki, bağların altına kumaş sıkıştırdım. Bağlama izlerinin o güzel teni bozmasını istemem. Şerifin Farah'ın intihar ederek öldüğüne inanması gerekiyor.

Yumuşak bir tıkaç o akıllı ağız doldurur. Adli tabibin bulması için koli bandı kalıntısı bırakamazsın. CSI izliyorum. Ama hâlâ iniltisini duyabiliyorum. Ses bir bilek taşı gibi sinirlerimi bozuyor.

"Çeneni kapatacak mısın!" Emrim anlamsız geliyor. Belli ki duramıyor. Gözyaşları ve sümüğü yüzünden aşağı akıyor. Gözleri şişmiş ve kızarmış. Ama ona bakarken kalbim hâlâ çarpıyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Yüzü yılanın tankından yaklaşık on santim uzakta ve çingiraklı yılan hiç mutlu değil. Kuyruğu seğiriyor, yaşam alanının uzak köşesine kıvrılmış ve başı geriye çekilmiş. Yakınlığı nedeniyle yılan Farah'ı bir tehdit olarak görüyor. Bir başka ironi daha. Farah kimseye tehdit oluşturacak bir konumda değil.

İleri dönüyorum ve gaz pedalına dokunuyorum. Jeep karanlıkta sürünerek ilerliyor. Benim evim medeniyetin içinde ama Farah'ın son erkek arkadaşı ıssızlığın ortasında yaşıyor.

İşin iyi tarafı, görüş mesafesinde hiç komşu yok.

Cip bir çukurun üzerinden geçiyor ve yılan öfkeli bir tıslama daha çıkarıyor. Farah yine inliyor.

Dikiz aynasına baktım.

Sersemlemeden sonra tamamen iyileşti, o zaman neden sersemlemiş görünüyor? Başındaki yaranın çok kötü olduğunu düşünmemiştim ama belki de yanılmışımdır. Uzun vadede fark etmez. Ne olursa olsun sabaha kadar ölmüş olacak. Ama bu işi kendi ellerimle yapmak istiyorum. Hayatıma devam edebilmek için, açık ve kişisel bir kapanışa ihtiyacım var.

Kargo kapağını plastik bir örtü kaplıyor ve ortalığı dağıtmaması için başı bir havlunun üzerinde yatıyor. Mutfak tezgahımın kenarına çarptığı yerden saçlarına kan bulaşmış. Yılan kokusunu alabilir mi? Kan kokusu çoğu yırtıcıyı cezbeder. Her zaman kolay bir yemek ararlar, yaralı ve zayıf olanları ararlar. Ama yılanlar avlarını canlı ve bütün olarak yutarlar. Belki de kan onlar için bir şey ifade etmiyordur.

Köy yoluna dönüş yaparken farlarım sağa doğru kayıyor. Neredeyse . Heyecandan içim içime sığmıyor. İşte bu kadar. Beklediğim ve planladığım gece. Son oyunum.

Teknik olarak, Farah ve Flake'in oyun sonu. *Final* daha iyi bir kelime.

Derin, sakinleştirici bir nefes almaya çalışıyorum ama genzim şişerek kapanmış ve beni ağzımdan hava emmeye zorluyor. Buz koymalıydım ama zaman ayırmak istemedim.

Araba yoluna yaklaşırken cipi yavaşlatıyorum. ayırılar, dönüştürülmüş ahıra kadar olan dar yolu çevreliyor. nceki kurbanlarımla eve fark edilmeden nasıl gireceğimi planlamıştım. Ama titrek sanatçı neredeyse hiç ayrılmıyor. Bu geceki girişin daha doğrudan olması gerekecek. Ama sorun değil. Cesur hissediyorum. Gazı yavaşça kesiyorum ve aracın ahırın önünü ve yanını uzaktan görebileceğim bir yerde durmasına izin veriyorum. Drbnm kaldırıp binanın önünü tarıyorum. Yeni aracı çok sıcak. Bunun keyfini uzun süre çıkaramayacak olması çok kötü.

Ona resim yapmak için mükemmel ışık sağlayan büyük pencereler, bana stüdyosunu görme imknı veren pencerelerle aynı. Stüdyonun ışıkları sonuna kadar açıkken onu şimdi görebiliyorum. şvalesinin önünde duruyor, elinde boya fırçası, renkleri kat kat tuvalnnde döndürüyor ve okşuyor.

Onu diğerleri kadar uzun süre izlemedim ama bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum. Çok zorlanacağını sanmıyorum. Sanatçılar korkutucu değildir. şerifin kardeşi ama onu hiç silahlı görmedim. Koşmaz ya da spor salonuna gitmez. Bazen zar zor yemek yer ya da uyur.

Resim yapıyor.

Pencereye odaklanıyorum. Kendini tamamen işine vermiş. Eminim o fark etmeden yanına kadar yryebilirdim. Birkaç dakika boyunca onu çalışırken izliyorum, ilk defa değil. Daha önce de yaklaşmıştım. alışmalarındaki detayları görebilecek kadar yakın. Resmin şekillenme süreci büyüleyici. Resmini katman katman, nansstne nüans inşa ediyor. Karmaşık bir süreç. Plan yapmıyor gibi görünüyor. Başlamadan önce zihninde bitmişrn m görüyor, yoksa içgüdüleriyle mi resim yapıyor?

Belki onu öldürmeden önce sorarım.

Farlarımı kapatıp garaj yoluna dönüyorum. Ama beni fark edeceğinden korkmuyorum. Kapılarını kilitlemeyi bile hatırlamıyor. Jeep'i stüdyonun karşısındaki evinin yavaşça geçiriyorum, böylece yoldan görünmüyor. Motoru kapattıktan sonra sırt çantamı yolcu koltuğundan çekiyorum. Fermuarını açıp malzemelerimi kontrol ediyorum. Eldivenler, şok tabancası, fermuarlar, plastik sargı.

Tabanca.

Bunu iki kez yaptığım için artık bir sistem geliştiriyorum. Sadece eve girmem gerekiyor. İlk seferinde onu vurduğumda, oyun bitecek.

hale getirmek, zapt etmek, boğmak.

Korkutucu derecede kolay ve temiz bir öldürme. Kanlı bir karmaşa yok. Farah'ın kafasındaki yara ve benim kanlı burnum temiz bir öldürmenin değerini anlamam için yeterliydi. Dağınıklık yok, telaş yok, birkaç dakika içinde bitti. Araçtan dışarı çıktım. Dondurucu gece havası cam kırıkları soluyormuşum gibi hissettiriyor. Yüzüm ağrıyor. Eldiven giymeme rağmen ellerim hızla sertleşiyor. Soğuk, ayakkabılarımın tabanlarından yere sızıyor.

Zıpladıkça ayak parmaklarım karıncalanıyor. Kan dolaşımımı sağlamak için parmaklarımı esnetiyorum ve bileklerimi sallıyorum.

Şerif ve ben son birkaç gündür bir ilişki geliştirmişiz gibi hissediyorum. Ben birini öldürüyorum, o da beni yakalamaya çalışıyor. Ama bu davayı çözmeye yakın bile değil.

Arabaya geri yaslandım. "Spencer ve Julius'u senin öldürdüğünü düşünüyor."

Farah burnunu çeker ve koklar.

"Önce Flake'i, sonra da kendini öldürdüğünü düşünecek," diye ekliyorum. "Her şeyi planladım. Ne yazık ki seni boğamayacağım. İnsanlar intihar etmek için plastik poşet kullanıyorlar ama benim bunu inandırıcı bir şekilde yapmamın zor olacağını düşünüyorum." Ceketimin cebinin dış tarafına dokunuyorum, silah orada sağlam ve güven verici bir ağırlık oluşturuyor. "Hayır, ölümün kafana sıkılacak hızlı ve acısız bir kurşunla olacak. Bu neredeyse bir utanç, gerçekten. Becerdiğin adamlar senin yüzünden yavaş yavaş, acı çekerek ölüyor ama sen kolay olanı seçiyorsun. Bu gece sadece ironiyle dolu."

Umarım Farah'ın kafasındaki yara karışıklık yaratmaz. Yarayı ve morluğu kapatmak için kendini aynı şakaktan vurduğundan emin olmam gerekecek. Neyse ki kesik doğru tarafta.

Şansım devam ediyor.

"Siz ikiniz burada bekleyin." Yaptığım şakaya kıs kıs güldüm. "Uzun sürmez. Onu sonra sizi içeri alacağım. Ölümünü en ön sıradan izleyeceksiniz."

Boğazının altından inliyor, umutsuz ve neredeyse vahşî bir umutsuzluk sesi. Dehşetin ötesine geçmiş ve kaderini kabullenmiş. Gözlerindeki teslimiyeti görebiliyorum.

Farah'ın gevşemesinden endişelenmiyorum. Onu sıkıca bağladım. Bir santimden fazla hareket edemez. Eldivenlerimi ve şapkamı takıp ahırın köşesine doğru ilerliyorum. Rüzgâr açık araziye süpürürken uğulduyor. Açık arazi, gelenleri onlar buraya gelmeden çok önce görmemi sağlıyor. Ön kapıya doğru sürünüyorum, nefesim gecenin içinde buğulanıyor. Kapı kolu dönmüyor. Kapısını kilitlemeyi unutmamış.

Hayal kırıklığına uğramış, sinirli bir şekilde gölgelere geri çekildim. Tabii ki, bir acil durum planı yaptım. Ahırın içi tek bir açık oda, stüdyoyu yaşam alanlarından ayıran sadece kısmi bir duvar var. İçeri girebileceğim ve görünmeyeceğim tek bir pencere var. Merdivenimi almak için cipe dönüyorum. Sadece iki basamak ama ihtiyacım olan tek şey bu. Pencerenin altında açıp yukarı tırmanıyorum. Banyo penceresinin yanında durup sırt çantamı çıkarıyorum. Geçen gün ahırda denetimsiz bir tur attığımda bu kilidini açmıştım. Kimse penceresini açmadan kilidini kontrol etmez. Ve Adam bu hafta kesinlikle pencerelerini açmadı. Sıcaklık neredeyse donma noktasına ulaştı.

Nefesimi tutarak çerçeveyi itiyorum. Pencere kolayca yukarı kaydı. Kilidi açtığımda, gürültüsüz bir giriş sağlamak için biraz WD-40 da sürdüm. Sırt çantamı içeri ittim, sonra vücudumun üst kısmını açıklıktan içeri kaydurdım. Ceketim ve gömleğim yukarı kalkıyor ve acı soğğun belime dolanmasına izin veriyor. İşin zor kısmı burası. Sırt çantamı bırakıp önce rüzgârın iyi ve yüksek bir uğultuyla esmesini bekliyorum. Ellerim duvardan yere doğru sürünüyor. Yolun geri kalanında doğum kanalından çıkan yavru bir zürafa gibi kayıyorum.

Zaman kaybetmeden ayağa kalkıyorum ve pencereyi yavaşça kapatıyorum. Sonra birkaç nefes boyunca kıpırdamadan duruyorum, dinliyorum ve Adam'ın ben hazır olmadan işemek zorunda kalmamasını umuyorum. Ama hiçbir şey hareket etmiyor. Sanki ahır boşmuş gibi.

Sırt çantamın fermuarını açıyorum, bir avuç fermuarlı kravat alıyorum ve onları ceketimin sol cebine sokuyorum. Tabanca sağ cebimde duruyor.

Şok tabancasını elimde tutuyorum. Sert parmaklarımı ısıtmak için birkaç kez esnetiyorum. İlk adım için ihtiyacım olan tek şey bu: hareketsizleştirme. Geri kalan malzemelerim burada kalabilir.

Kapıyı bir santim araladım. Yaşam alanı karanlık. Muhtemelen gün batımından beri stüdyoda çalışıyor ve başka bir yerin ışıklarını yakmaya zahmet etmemiş. Dışarıda rüzgâr duvarlara saldırıyor ve pencereleri tıkırdatıyor. İçeride, neredeyse sessizlik havayı eziyor. Bir fırça tuvalin üzerinde geziniyor. Kumaş hışırdıyor. Kapı parmağımın ucuyla dokunmamla açılıyor ve ben açıklıktan içeri adım atıyorum.

Sanki sepet patlamış gibi kirli çamaşırlar yere dökülüyor. Yatak takımları yere dökülüyor. Tiksinierek ana odaya doğru . Stüdyo ışığı çok parlak. Yarım duvara yaklaşıyorum, gölgelerin arasında bir an duraklıyorum. Adam şövalesinin önünde duruyor, elinde fırça, çalışmasını inceliyor. Fırçalar, aletler, paleti ve boya tüpleri yanındaki masanın üzerine serpiştirilmiş. Birkaç saniye boyunca, yapılmakta olan resim beni perçinliyor. Duygular tuval üzerinde yer değiştiriyor, renkler ve katmanlar aynı anda hem basit hem de karmaşık. Doku nüans oluşturuyor. Kırmızılar ve siyahlar öfke uyandırıyor, sakinleştirici maviler ve yeşillerle çelişiyor, sanki çatışma yerine barış hüküm sürüyor.

Nefret yerine sevgi.

Resim öfkemi daha da körüklüyor.

Adam'ın kafası karışık. Olmayan yerde umut görüyor. Bu gece ona ne kadar yanıldığını göstereceğim. İyimserlere karanlığın her zaman kazandığını göstereceğim.

Parmaklarım şok tabancasının etrafında daha sıkı kıvrılıyor. Gıcırdayan tahtalara dikkat ederek her ayağımı yere hafifçe basarak ilerliyorum. Adam donup kaldığında sadece birkaç adım uzaktaydım. Başını eğdi. Nefes alışımı mı duydu, yoksa hayatta kalma içgüdüğü varlığını mı hissetti?

Kaslarım gerildi. Dönüyor. Hamle yapıyorum. Ve o gece ikinci kez, avımın hızlı tepkisi beni şaşırttı. Beklediğimden daha hızlıydı. Farah ile hatamı anladım. Tanıdığım en fit, en güçlü insanlardan biri. Kendini dikey duvarlardan yukarı çekmek bunu yapar. Ama bu sanatçı . . . Hiçbir şey yapamıyor. O bir sümüklüböcek olmalı.

Gözlerinde kafa karışıklığı var, ama bu konuda oyalanmıyor. Bir ayağını geri çeker ve ellerini vücudunun önünde kaldırır, avuç içleri

klasik savunma pozisyonunda bana bakıyordu. Şok tabancasını tekrar ona doğrulttum. İlk şok için vücuduna vurmama gerek yok. Daha iyi yerleştirilmiş ikinci bir şok için onu yavaşlatmak için bir el yeterli olacaktır.

Geriye doğru sıçradı ve elimi uzaklaştırdı. Boy ve kilo olarak birbirimize çok yakınız. O bütün gün resim yaparken ben formda kalıyorum. Onu alt etmek o kadar da zor olmamalı. Yutması zor ama ressamın doğal bir yeteneği var gibi görünüyor.

Fiziksel çatışmaya devam etmek beni cezbediyor. Meydan okumayı ve gerçek bir savaş zaferi kazanmak isterim. Ama buna zamanım yok.

Göz temasını sürdüren Adam eğilir ve bir çekiç alır. Pekala, bu işi çözer. *Bu kadar* adil bir dövüşle ilgilenmiyorum.

Geriye doğru adım atıyorum, cebimden tabancayı çıkarıyorum ve göğsüne nişan alıyorum. "Horozu indir. Seni vurmak istemiyorum ama vuracağım."

Tereddüt ediyor, açıkça şansını tartıyor. İkimiz de biliyoruz ki onu hale getirdiğimde oyun bitecek.

"Kaçırmayacağım," diyorum.

Teslim olmayı düşünürken bakışları silaha kayıyor. Onu vurmak zorunda kalacak mıyım? Silahı daha yukarı kaldırıyorum ve kolumu uzatıyorum. Aramızda bir metre bile yok. İyi bir nişancı değilim ama iyi bir atıcıyım. Onu vuracağım.

Sanki o da aynı sonuca varmış gibi dizlerini büküyor ve çekici dikkatlice yere bırakıyor.

"Arkanı dön ve ellerini başının üzerine koy."

sallıyor, ama dönmeden önce gözlerinde bir meydan okuma parıltısı yakalıyorum. "Ne istiyorsun?" diye soruyor, yüzleşmemiz sırasında söylediği ilk kelimeler.

Cebimdeki plastik bağları düşünüyorum. Parmaklarını başının arkasına bağlarken yıpranmış tişörtünün kolları kollarına kadar uzanıyor ve basit bir ressamın sahip olması gerekenden daha büyük pazuları ortaya çıkıyor. Bileklerini bağlamak için iki el gerekecek. Silahı indirmem gerekecek. Menzile girdiğimde kurtulmaya çalışmayı planlıyor, bu yüzden çekici ayaklarının dibine bu kadar dikkatli yerleştirmiş, kolayca ulaşabileceğim bir yerde tutmak için.

Buna izin veremem.

Tabanca sırtına doğrultulmuşken, sol elimle cebimdeki şok tabancasını alıyorum. Ona doğru itip, düğmesine basıyorum.

ve sırtına ağır bir akım sarsıntısı veriyor. Kaskatı kesiliyor ve vücudu titriyor. Meydan okumasına sinirlenerek her zamankinden daha uzun süre tutuyorum ve sertçe yere düşüyor. Vücudu masaya çarpıyor, fırçaları ve diğer resim gereçleri uçuşuyor.

Ancak yerde seğirmeye başladığında, sinir sistemi kısa devre yaptığında, kasları tepkisiz kaldığında tabancayı kaldırıyorum. El ve ayak bileklerini sıkıca bağladığımdan emin oluyorum. Onu şansa bırakmayacağım.

İşi bitti.

Biraz kontrol kazanmasını beklerken, stüdyoya bir mutfak sandalyesi taşıyorum. Sonra onu oturmaya zorluyorum. İki elimi kollarının altına koyarak onu sandalyeye sürüklüyorum. Çok ağır ve tam bir ölü ağırlık. Oturana kadar ter içinde kalıyorum. Ayak bileklerindeki bağları kesip sandalyenin ayaklarına bağlıyorum. Sonra aynı şeyi bileklerine uygulayıp her birini sandalyenin koluna bağlıyorum. İyi bir önlem , kot pantolonunun arkasındaki kemer halkalarından birini sandalyenin arkasındaki bir çıtaya bağlamak için başka bir kravat kullanıyorum. Odaya başka bir sandalye getiriyorum ve sandalyeyi ona yaklaşık üç metre uzaklıkta olacak şekilde yerleştiriyorum.

Birbirlerinin acı çekmesini izleyebilirler. Geride durup işimi inceliyorum. Sahne Shakespeare'vari. Tutkuları yüzünden lanetlenmiş, trajik bir kadere kilitlenmiş iki aşık, bir aldatma ve ihanet hikayesi. Terli kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Tatmin olduğumda, ben hazırlanırken kendine gelmeyeceğinden emin olmak için Adam'a hızlı bir sarsıntı daha veriyorum. Yere yığılıyor. Plastik bağlar onu dik tutan tek şey. Onu bıraktığımda topallıyordu. Bu geceki performans için sahnenin geri kalanını hazırlama zamanı. Omurgamı bir heyecan kaplıyor. Bu av farklı olacak. olacak ve daha büyük bir amacım var. Şerifin kardeşi nihai hedef. Ölümü onu yok edecek. Adam ve Farah öldükten sonra, şerifin benim özenle oluşturduğum kanıtları takip ederek yanlış sonuca varmasını izleyeceğim.

Daha iyisi olamazdı.

Adam'ı Şükran Günü hindisi gibi bağladıktan sonra dışarı çıkıyorum ve cipin kargo kapısını açıyorum. Önce el ısıtıcılarını yılanın tankının file üst kısmına yığıyorum, sonra onu eve taşıyorum. Hayvan hala kızgın ve aktif, bu yüzden el ısıtıcıları

işe yaradı. Akvaryumu stüdyoya koydum. Adam henüz hareket edemiyor, ama yılan her tıslama ve tıkırdama rutinine devam ederken gözleri büyüyor. Ön kapıyı açık bıraktım ve oda serin.

Jeep'e dönüyorum. Açık çayırda soğuk bir rüzgâr esiyor. Uzun otlar ve çimenler rüzgarın gücüne boyun eğiyor. Farah' üzerinde palto yok ve titriyor. Ona silahı gösteriyorum. "Talimatlarıma uy yoksa ölürsün."

Cevap vermiyor ama gözleri yaşlarla parlıyor. Ayak bileklerindeki bağları kestim. Hemen bacaklarını geriyor. En az bir saat boyunca aynı garip pozisyonda kaldıktan sonra kramp girdiğine şüphe yok. Kargo bölümünden çıkmasına yardım ediyorum. Umarım kaltak yürüyebilir. Onu taşıyacak gibi hissetmiyorum. Zayıf ama kaslı ve şaşırtıcı derecede ağır. Onu evimdeki cipe bindirmek bir görevdi.

"Otur," diye emrediyorum.

Deniyor ama ya kas sertliğinden ya da başındaki yaradan dolayı güçsüz. Ayak bileklerinden tutup kendime doğru çekiyorum ve bacaklarını yana sallıyorum. Bağlarını yastıklamak için kullandığım kumaşı cebime koyuyorum. Kolundan tutarak onu araçtan dışarı çıkarıyorum. Sallanıyordu. Ona bir dakika verdim. Neyse ki yakınlarda kimse yok. Başlamak için heyecanlıyım ama acelem yok.

Beklenti keyfimi artıracak.

Gözleri çayırı tarıyor. Kaçmayı düşünüyor. "Yapma bunu."

Ceketimi açıp tabancayı gösteriyorum, sonra kaldırıyorum.

Şok tabancasını cebimden çıkardım.

Yaşadığı deneyimi açıkça hatırlayarak geri çekilir ve başını sallar.

"öyle." Onu kapıya doğru yarı sürüklüyorum. "Eğer seni sersemletemezsem, vururum. Bir kurşundan kaçamazsın. Yirmi adım bile uzaklaşamazsın."

Kaçmayı başarsa bile nereye gidecek? Kafasında yara var ve paltosu yok.

Onu içeri çekiyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Yaşam alanından geçip stüdyoya giriyoruz. Adam'ın sandalyeye bağlandığını görünce kafasını kaldırdı. Tökezledi. Onu dik tutmak için koluna yaptığım sarsıntı nazik değildi.

"Otur," diye emrediyorum.

Ağızındaki tıkaçın arkasından ağlayarak ve inleyerek itaat ediyor. Adam'a yaptığım gibi onu da sandalyeye sıkıca ama iz bırakmamaları için bağların üzerini örtmeye özen gösteriyorum.

"Ne oluyor be?" Adam mırıldanıyor. Kafasını sallıyor, sanki temizliyormuş gibi.

Onu görmezden gelip Farah'la konuşuyorum. "Sevgilinin ölümünü izleyeceksin."

"Biz sevgili değiliz," diye mırıldanıyor Adam, sesi zayıf.

Silahı ona doğrulttum. "Kapa çeneni! Kapa çeneni! Kapa çeneni!"

Özdenetim solmaya başlıyor, karanlıktaki arka lambalar gibi kayboluyor. Tetiği çekmeyi istiyorum ama direniyorum. Birkaç derin nefes soğukkanlılığımı geri getiriyor. İkisi de bağlandı. Silahı belime sokuyorum.

Sanatçının çalışma masasını alıyorum ve onu koli bandımı ve plastik sargımı yerleştirmek için kullanıyorum. Tabanca belime batıyor. Onu masanın üzerine, kolayca ulaşabileceğim bir yere koydum. Sonra koli bandını alıp sanatçının ağzına bir parça yapıştırıyorum. Memnuniyet çiçekleri açıyor.

Sahne hazır.

Büyük finalimi gerçekleştirmek için özgürüm.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Matt cipi ağabeyinin araba yolunun yakınında yavaşlatırken Bree'nin avuçlarını ter bastı. Ellerini kalçalarına sildi. Korku damarlarında buzlu su gibi dolaşıyordu. Adam'ın evi, bir futbol sahası büyüklüğündeki boş çayırın diğer tarafında duruyordu. Yapıyı inceledi, sonra torpido gözünden dürbününü çıkardı. "Stüdyosunun ışığı yanıyor."

"Ön tarafta park etmiş iki araç var. Onları teşhis edebilir misin?"

Dürbünü kaldırdı ve odağını ayarladı. "Adam'ın Bronco'su ve şık görünümlü kompakt bir SUV, muhtemelen yeni aldığı Porsche Cayenne."

"Başka araç yok mu?"

"Görünürde yok." Dikkatini stüdyonun penceresine çevirdi. "Adam'ın resmini görebiliyorum ama Adam'ı göremiyorum." Dürbünü indirdi.

Matt parmaklarıyla direksiyona vurdu. "Eve kadar gidecek miyiz yoksa aracı burada mı bırakacağız?"

Bree, "Rhys avantajlıydı," dedi. "Şu anda içeride olabilirdi."

Kardeşimi öldürmek.

Spencer ve Julius'un cesetlerinin slayt gösterisi Bree'nin kafasından geçti. Boğazının arkasında bir sızı belirdi. "Rhys oradaysa, buraya park edersek bizi görebilir. Görüşünü engelleyecek hiçbir şey yok."

Matt vitesi taktı, farları söndürdü ve Adam'ın dönüştürülmüş ahırına giden dar toprak yola saptı. Araba yolunun yarısına geldiklerinde aracı yavaşça durdurdu. Stüdyo penceresinin doğrudan görüş alanının dışındaydılar ama Rhys'in yaklaştıklarını duyacağı kadar da yakın değillerdi.

İç tavan lambasını kapattı. Matt'e baktı. "Hazır mısın?"

Kulaklığını ayarladı. "Hadi gidelim."

Konumlarını ve durumlarını merkeze bildirdi. Destek hala tam on dakika uzaktaydı. Bekleyemezlerdi. Bir insan altı dakika içinde boğulabilirdi.

Matt siyah örgü şapkasını ve deri eldivenlerini çekti. Bree de aynısını yaptı, sonra karanlığa doğru kayd. Kapılarını yavaşça kapattılar. Çayırdaki esen rüzgâr gözlerini yaşartacak ve dişlerini sızlatacak kadar soğuktu. Matt AR-15'i göğsünde taşıyordu. Bree Glock'unu tutarken, elli metre boyunca donmuş toprakta koştu. Araba yolunun başında yavaşladılar. Bree sola döndü. Evin köşesine doğru koştu, durdu, yan bahçeye baktı ve Rhys'in cipini gördü. Korku kalbini ağırlaştırdı. Haklıydılar. O içerideydi.

Adam'la birlikte.

Başını geriye çekti ve kulaklığına fısıldadı, "İşte Rhys'in cipi. Boş görünüyor."

Rüzgâr Matt'in tepkisini bastırdı ama sesi "Siktir" gibi geliyordu.

Kardeşi hâlâ hayatta mıydı? Bree en güçlü yanlarından birine geri döndü. Bölümlere ayırdı. Kardeşi için duyduğu dehşeti zihninin bir köşesine kilitledi ve onu kurtarmaya odaklandı.

Silahlarını kaldırarak Matt'le birlikte köşeyi döndüler ve cipin etrafında döndüler. Ahır rüzgârı engelliyordu. Bree el fenerini içeriye tuttu. Boştu. Matt pantolonunun cebinden katlanabilir bir bıçak çıkardı. Bıçağı açtı ve cipin dört tekerleğini de kesti.

Sonra bir sonraki köşeyi dönerek ahırın arkasına doğru ilerlediler. Rüzgâr yüzüne vuruyordu ama soğuğu neredeyse hiç hissetmiyordu. Pencereler baş . Çömelerek her birine yaklaştılar ve pervazın üzerinden baktılar. İlk ikisi karanlık olan yaşam alanlarına bakıyordu. Adam'ın stüdyosunun binanın arka ve yan tarafında büyük pencereleri vardı.

Bree stüdyonun pencerelerine yaklaştı, bütün duyuları ayarlanmıştı. Pervazın altına çömeldi, sırtı ahşap kaplamaya dönüktü, Matt'le omuz omuzaydı. Birbirlerine baktılar. Pencereden ışık sızıyordu ve Matt'in yüzünü net bir şekilde görebiliyordu. Gözleri

hissettiği kadar acımasızdı. Rhys'i uyarmaktan korktukları için fısıldamaya bile çekinerek başlarını salladılar.

Kafalarını olası bir ateş hattına sokmak pek de akıllıca bir hareket değildi. Eğer onları vurursa, Adam'ı kurtaracak kimse olmayacaktı. Bree cep telefonunu çıkardı. Işığı engellemek için ekranı kapatarak kamerayı açtı. Perspektifi selfie moduna getirerek, en üstteki inç - kamera merceği- pervazın hemen üzerine gelene kadar kaldırdı. O ve Matt odanın içini görebiliyorlardı. Üç kişi görünene kadar telefonu döndürdü.

Gördüğü manzara karşısında boğazına bir şey kaçtı. Adam ve Farah sandalyelere bağlanmış halde karşı karşıya duruyordu. Farah'ın kafasındaki kötü bir yaradan gözlerine kan damlıyordu. Kardeşinde görünür bir yara görmemişti. Kafası karışmış görünüyordu.

Ama yaşıyordu.

Rhys, elinde bir kutu plastik ambalajla Adam'ın diğer tarafında duruyordu. Spencer ve Julius'u öldürdüğü gibi Adam'ı da öldürecekti.

Cehennem gibi.

Öfke, sıcak ve baş döndürücü bir şekilde içine doldu. O anda ona bir ya da on kurşun sıkmak istedi ama temiz bir atış yapamayacaktı. Adam pencere ile Rhys arasındaydı. Odanın geri kalanını taramak için telefonu çevirdi. Adam'ın çalışma masasının üzerinde bir tabanca duruyordu.

Telefonu kapattı ve Matt'e döndü. Ėkisi de Adam'ın fazla zamanı olmadığını biliyordu.

Bree'de anahtar vardı ama Rhys onun ön kapıdan girdiğini kesinlikle duyacaktı. Pencereyi kırıp içeri dalabilirlerdi. Rhys silahını almadan içeri girebilirler miydi? Pek olası değildi. Ona gizlice yaklaşmak daha iyiydi. Matt onu buradan korurken Bree ön kapıdan girebilirdi. Gerekirse pencereden de girebilirdi. Uzun namlulu silahı, Rhys'i vurma riskine girmeleri durumunda daha isabetli bir silahtı.

Başını salladı ve ahırın karşı çekildiler, orada alçak sesle planını anlattı. Onun fikrinden hoşlanmamıştı çünkü her zaman ahıra ilk giren kişi olmak istemişti.

ama itiraz etmedi. Adam ortada olmadan Rhys'e temiz bir atış yapmaları gerekiyordu.

İki parmağını kaldırdı. "Bana iki dakika ver." Matt,
"Adam'ı öldürmesine izin vermeyeceğim,"
fısıldadı.

Evin önüne doğru koşarken soğuk ciğerlerine saplandı. Yolda telsizini ve kulaklığını kullanarak merkeze ve yoldaki polis memurlarına içeri gireceklerini bildirdi. Sonra Adam'ın anahtarını bulmak için cebini karıştırdı. Parmakları soğuktan uyuşmuştu ve el yordamıyla bulmaya çalışırken neredeyse düşürüyordu. Eldivenlerini çıkardı ve tekrar denedi. Yavaşça hareket ederek anahtarı soktu ve çevirdi. Kör sürgünün tıkırtısı bir silah sesi kadar gürültülüydü. Sadece rüzgârın sesi örtmesini umabilirdi.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Nabızı kulaklarında yankılanmaya başladı. Adrenalinin neden olduğu tünel görüşünü önlemek için derin nefes aldı ve bir dakika boyunca nefesini tutarak kalp atış hızını yavaşlatmaya zorladı. Anahtarlarını cebine geri koydu ve silahını çekti. Sonra kapı kolunu çevirdi, kapıyı hafifçe araladı ve karanlığa adım attı.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Matt saatine baktı ve son saniyeleri geri saydı. Rhys'i izlemek için telefonunu kullandı. Ekranda Rhys'in bağıparmağıyla plastik sargı rulosunu kazdığını görebiliyordu. Kenarını kaldırdı, sonra bir metre kadar sargıyı çözdü ve Adam'a yaklaştı.

Bree'nin ahırın ön kapısından içeri girdiğini hayal etti. Rhys onu duyacak mıydı?

Adam başını geriye çekti ve bağlarına karşı zorlandı. Adam çırpındıkça sandalye sallanıyordu. Matt tepki veremeden Rhys bir Çok tabancası çıkardı ve Adam'a bir Çok verdi. Akım vücuduna hücum edip onu etkisiz hale getirince Adam bir anda kasıldı. Matt'in içini hastalıklı bir his kapladı. Sonra da öfke doldu.

Sikerim böyle işi.

Telefonunu cebine soktu, ayağa kalktı ve tüfeğini omzuna dayayarak döndü. Rhys'in sırtı ona dönüktü ama Matt hâlâ onu net bir şekilde göremiyordu.

Rhys plastik tabakayı uzatırken Matt tüfeği çevirdi ve dipçığıyle camı kırdı. Cam paramparça oldu. Kırık parçalar Adam'ın stüdyosuna yağdı.

Farah çığlık attı, tiz feryadı tıkaç tarafından boğuldu.

Hâlâ Adam'ın arkasında olan Rhys dönerek plastik ambalajı bıraktı ve masadan tabancasını kaptı.

Net bir atış yapamayan Matt, Rhys'i pencereden vuramazdı. Başka yolu yoktu. İçeri girmek zorundaydı ve bunu hızlı yapmalıydı, yoksa hedef olacaktı.

Tüfeğin dipçığını pencere çerçevesinin altından geçirerek en büyük parçaları temizledi. Eldivenli elleriyle pervazı kavradı ve kendini çekti. Göğsü ve karnı pencerenin üzerinde kayıyordu.

Pencere, yeleği sayesinde camın keskin noktalarından korunuyordu. Kalçasındaki hızlı bir acı sesini görmezden geldi. Stüdyoda bir silah sesi duyuldu. Bir mermi Matt'in kafasından birkaç santim ötedeki pencere pervazına çarptı. Sonra da açıklıktan geçip yere düştü. Yerdeki cam kırıkları ve diğer nesnelerden oluşın üzerine düştü. Yüzünün yanında bir boya tüpü duruyordu. Dirseğinin altındaki bir sopa boya fırçasına benziyordu. Bir el daha ateş edildi. Kurşun duvara çarptı ve duvar panosunun parçalarının uuşmasına neden oldu. Tüfeği Rhys'e doğrultmuş halde yuvarlanarak karnı üzerinde durdu. Uzun tabancaya takılı feneri açtı.

Rhys Adam'ın arkasındaydı, onu kalkan olarak daha iyi kullanabilmek için eğilmişti. Rhys nişanını Matt'ten alıp namluyu Adam'ın şakağına dayadı. "Onu vuracağım."

"Kaamayacaksın." Matt tüfeği sabit tutup Rhys'i ayaklarından başına kadar tarayarak herhangi bir hedef aradı ama Rhys tüm vücudunu Adam'ın arkasında tutacak kadar akıllıydı.

"Kontrol sende değil!" Rhys bağırdı. "Kontrol *bende*. Ne olacağını *ben* söylerim."

Rhys'in arkasında bir figür hareket etti. Bree belirdi, silahını Rhys'e doğrultmuştu. Farah yolunun üzerindeydi. Bree zaptedilmiş kadının etrafından dolandı ve ateş etmek için pozisyon aldı. Çizmesinin altında bir şey kırıldı. Rhys döndü ve Bree ateş ederken eğildi. Atışı, bir saniye önce kafasının olduğu duvara isabet etti. Yere doğru atladı.

Matt bir el ateş ederken kalbi küt küt atıyordu. Bree de tekrar ateş etti. Rhys homurdandı. Onu vurmuş olmalıydı.

"Siktir git!" Rhys Matt'e ateş ederken bağırdı, sonra dönüp Bree'ye doğru etti. Hareket ediyordu, nişan almıyordu ve iki atış da boşa gitti. Mermiler duvarlara çarptı.

Matt tüfeğini tekrar doğrulttu. Rhys, Adam'ı ya da Farah'yı önünde tutmak için çok uğraşıyordu ama Bree hareket ediyor, uzaklaşmaya çalışıyordu. Rhys yuvarlanmaya devam etti. Kırık pencereye, en hızlı kaçış yoluna doğru gidiyordu. Ayağa fırladı. Sonra ayakkabıları kırık camlara ve molozlara takıldı. Kolları döne döne zemine, yılan tankının içine doğru savruldu.

Tank devrildi. Yılanın ağır gövdesi cama çarptı. Kapak fırladı. Hem insan hem de yılan Matt'in üzerine uçtu. Yoldan çekilmek için paniğe kapılmış bir yengeç gibi geriye doğru sıçradı. Yılanı gözden kaybetti. Matt, Bree'nin tekrar ateş ettiğini duydu. Silah sesi küçük alanda yankılandı. Rhys kaçmaya çalıştı. Lanet okudu. Bree onu ikinci bir kurşunla mı vurmuştu?

Yılan neredeydi? Matt baldırında bir acı hissetti.

Sikeyim.

Yılan ısırığı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bree silahını uzatarak nişan aldı ve yerdeki enkazın üzerinde gezdirdi. Yılan hangi cehennemdeydi? Parlak bir cam parçasının arasından bir şey hareket etti. Yeşil-kahverengi uzun bir gövde, bacakları olmayan bir şeyin hareket edebileceğinden daha hızlı kayıyordu. Bree tetiği art arda üç kez çekti. Kurşunlar isabet ettikçe yılanın vücudu sarsıldı. Öldüğünden emin olana kadar nişanını değiştirmede.

Bree, Rhys'in kırık pencereden dışarı çıktığını görmek için tam zamanında adamlara doğru döndü.

"Onu sen mi öldürdün?" Matt kendini Adam'a doğru sürüklüyordu. Bree, "Ah, evet," dedi.

Başını salladı. Pantolonunun paçası dizine kadar kıvrılmıştı. Baldırında tek bir delik yarası vardı.

"Seni ısırды mı?" Bree'nin içinden soğuk bir dehşet dalgası geçti. Ambulans çağırmak için telsizini kullandı. "Memur vuruldu. Çıngıraklı yılan ısırığı." Mikrofonun düğmesini bıraktı. "Başka yaralı var mı?"

"Hayır." Ama rengi solmuş ve titriyordu. Haki pantolonunun baldırında kan lekeleri vardı. Bıçağını çıkardı ve Adam'ın ellerini serbest bıraktı. Adam koli bandını yırttı ve bıçağı Matt'ten aldı.

Hafızasında hayvan kontrol memurunun Julius'un evinde ona verdiği bilgileri aradı. "Zehrin yayılmaması için hareketsiz yat. Acil tıbbi alırsan ısırıklar genellikle ölümcül değildir. " Ama ısırığın etrafındaki bölge çoktan kızarmaya ve şişmeye başlamıştı.

Onu mu yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyordu?

"Şerif?" dedi merkez telsizden. "Çıngıraklı yılan nerede?" "Öldü."

Bree ona tekrar baktı. "Parçalar halinde, aslında."

"Lütfen yılanın başının ve vücudunun fotoğrafını acil servisteki Dr. Young'a gönderin." Görevli ona bir numara verdi.

"Ben yaparım." Matt telefonunu çıkardı.

Bree onu işaret etti. "Hareket etme." Yılana doğru koştu, fotoğrafını çekti ve acil servis doktoruna gönderdi.

Soğuk hava kırık pencereden içeri doldu. Farah inledi, muhtemelen şoktaydı.

"Farah'a bakabilir misin?" diye seslendi Adam'a.

"Hallediyorum." Adam bacaklarını serbest bıraktı, sonra arkasına uzandı ve kot pantolonunu sandalyeye bağlayan plastik bağı kopardı. Adam Farah'ın yanına gitti. Onu serbest bırakırken titriyordu ama kararlılıkla hareket ediyordu. Farah hıçkırık hıçkırık ağlayarak yanlamasına yere düştü.

Bree'nin telefonu çaldı. Acil servis doktoru. Kadın açtı ve doktor nezaket göstermeye zahmet etmedi. "Bu bir Mojave çingiraklı yılanı. Çok zehirli. Onu buraya getirin. Ambulansı beklemeyin. Buraya geldiğinde antivenini hazır ."

"Yirmi dakika içinde orada oluruz." Bree Matt'in yanına gitti. Kızarıklık ve şişlik bacağından yukarı doğru yayılıyordu. Boğazında yükselen paniği . "Acil servise gidiyoruz."

Sirenler yaklaştı.

Omzunu onun omzunun altından geçirdi. "Adam. Biraz yardım et."

Adam Matt'in diğer tarafını tuttu. Birlikte Matt'i Ayaklar.

"Yürüyeblirim," diye itiraz etti Matt, ama onlar yardım ederken topallıyordu.

onu ön kapıdan çıkardı.

"Mümkün olduğunca az hareket etmelisin. Kalbinin her atışı bu zehri vücuduna pompalıyor. Bu güç kullanarak bir şey değil." Acil servis doktorunun sesi Bree'nin kulaklarında çınladı. *Çok zehirli bir zehir.* "Lütfen," diye yalvardı, çaresizce. Onu kaybedemezdi. "Sakin ol."

İki devriye arabası garaj yoluna doğru hızla ilerledi. Juarez ve Todd araçlarından atladılar.

Bree Matt'le kalmak istiyordu ama görevi daha fazla insanın ölmesini engellemek ve ailesini olası bir misillemeden korumaktı. Bunu yapmanın tek bir yolu vardı: Rhys Blake'i bulmak.

"İyi olacağım. İyi olacağım." Ama Matt titriyordu. Gerçekten titriyordu. Onun kocaman, kaslı vücudunun gözle görülür biçimde zayıfladığını görmek onu şoke etmişti. Göğüs kemiğinin arkasında paniğin kıpırtılarını hissetti. Ciğerleri ve boğazı daraldı.

Beyzbol topu büyüklüğünde soğuk bir dehşet yumağını yuttu. Sonra hayatının en zor kararlarından birini verdi. Kendi işini yapmalı ve acil servis personeline kendi işlerini yapmaları için güvenmeliydi. Bir elini Matt'in göğsüne koydu, ayak parmaklarının üzerine kalktı ve onu öptü. "Gitmek . Lütfen işbirliği yap. İyi olmana ihtiyacım var. Seni seviyorum."

Matt de onu öptü. "Ben de seni seviyorum. Onu yakalamak istediğini biliyorum, ama kendi hayatını riske atma. Gereksiz riskler almayacağına söz ver. Senin de iyi olmana ihtiyacım var."

"Anlaştık." Elini bıraktı ve Juarez'i işaret etti. "Onu acile götürün. Çabuk."

"Evet, hanımefendi." Juarez aracın arka kapısını açtı. Matt içeri girer girmez Juarez direksiyona atladı ve ışıklar ve sirenler çalarak hızla uzaklaştı.

Bree Adam'a döndü.

Kardeşi el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Ben Farah'la ambulansı bekleyeceğim. Git o piçi yakala. Yapacağın şey bu."

Bree Todd'a döndü. "Sen benimlesin."

"Evet, hanımefendi." Todd arabasının bagajını açtı ve kendi tüfeğini aldı. Bir şapka ve eldiven aldı. "Hadi gidelim."

Matt için duyduğu endişeyi arka plana iterek Todd'u stüdyonun penceresine götürdü. O el feneriyle yabancı otları incelerken, Bree merkezi aradı ve diğer birimlerden yardım istedi. Sonra Todd'a zemini ararken eşlik etti. Bir kan lekesi ışıpta parlıyordu. Işığı hareket ettirdi ve bir tane daha buldu, sonra bir tane daha. Ahırın etrafındaki kan lekelerini cipe kadar takip .

Aracın önünde, Bree tek bir yerde dört damlacık buldu. Rhys'in kıpırdamadan durduğunu, cipinin işe yaramaz olduğu gerçeğini sindirdiğini ve hangi yöne kaçacağına karar verdiğini hayal etti.

"Ne kadar kötü yaralandığını biliyor musun?" Todd sordu.

"Sanırım onu vurdum ama kurşunu nereden aldığını bilmiyorum. Kesinlikle kanaması var ama fışkıran bir şey yok." Bree'nin

ya da iç kanaması olabilir. "Şapka, palto ve bot giyyordu. Hipotermiye hemen yenik düşmeyecektir."

Işık yere doğru işaret edince Todd durdu. "Burada birkaç ayak izi var. İyi aralıklı ve düzgün. İyi hareket ediyor."

Bree parmak izlerine paralel bir yol boyunca ilerledi. "Adrenalin onu bir süre daha ayakta tutabilir."

Rüzgâr yeniden başladı. Açık araziye süpürürken çayırdaki uzun otlar eğildi. Todd ışığıyla yeri taramaya başladı. Bree de aynısını yaptı.

"Daha fazla kan damlası buldum. Kesinlikle bu tarafa doğru gidiyor." Todd ana yoldan uzaktaki çayırı işaret etti. O yönde görebildiği tek şey tarlalar ve karanlıktı. Işıklar onları hedef haline getirse de el fenerlerini kullanmaktan başka çareleri yoktu. Bree merkezi güncelledi. "Doğu yönünde yaya olarak takip ediyoruz. Kaçak yaralı ve silahlı." Rhys'in kıyafetlerinin temel bir tarifini verdi ve eyalet polisinin ya da diğer yerel polis departmanlarının kaçışını engelleyebileceğini umdu.

Hızlı adımlarla ilerliyor, birkaç dakikada bir durup zemini inceliyorlardı. Hem Bree hem de Todd arada bir ayak izi ya da kan lekesi buldular. Soğuk hava Bree'nin yanaklarını yakıyordu, ama engebeli arazide koşarlarken kasları sıcak kalıyordu. Bree'nin ayağı ölü bir bitki yığınının takıldı. Dizinin üzerine çöktü ve bir kayaya çarpan diz kapağının zonkladığını hissetti. Dibinde ince bir buz akıntısı olan bir hendekten geçtiler.

Todd durup yeri işaret ettiğinde yaklaşık bir buçuk mil yol aldıklarını tahmin ediyordu. Beş ayak izi yaklaşık elli metre ötedeki bir ormanlık doğru gidiyordu.

Todd, "Ayak izleri düzensiz ve birbirine daha yakın," dedi. "Şu anda mücadele ediyor."

"Adrenalinim bitiyor." Bree küçük bir kan birikintisi gördü. "Ve daha ağır kanaması var."

Todd çömelerek daha uzağa yürüdü. "Görünüşe göre tökezlemiş, tek dizinin üzerine çökmüş ve biraz daha kan kaybetmiş." Doğruldu ve başıyla uzaktaki ağaçları işaret etti. "Şu ağaçlara doğru gidiyor."

Bree bakışlarıyla öngörülen yörüngeyi takip etti. "Kaç kurşunu kaldığını bilmiyorum ama onun yerinde olsaydım, orada saklanır ve pusu kurardım."

O ve Todd, iki ayrı hedef olabilmek için birbirlerinden bir düzine metre kadar uzaklaştılar ve ormana doğru yürüdüler.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Küçük bir ağaç doğru tökezlerken karanlık üzerime kapanıyor. Ayağım bir köke takılıyor ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Zaten o kadar acı çekiyorum ki dizlerimin yere çarpışını bile hissetmiyorum. Sersemlemiş ve başım dönmüş bir halde devrilmiş bir ağacın arkasına sürünüyorum. Sırtımı çürüten ağaç kabuğuna dayayıp nefes alıyorum. Beni burada göremezler.

Beni vurduğuna inanamıyorum. İki kere.

İki kurşun yarısından vücudumun sol tarafına acı yayılıyor. Ceketimin altında onları göremiyorum ve daha iyi bakmak için ceketimi çıkarmayacağım. Bu soğukta olmaz. Üst kolumdaki fazla kanamıyor ama kolum işe yaramaz halde. Parmaklarım hiç çalışmıyor. Bütün kolum yanıyor. Ama beni en çok endişelendiren yan tarafımdaki yara. Gömleğimi, kazağımı ve ceketimi kadar kanıyor. Kanın yanımdan aşağı aktığını hissedebiliyorum. Kan kaybından ölmenden önce yaramı saracak bir yer bulmalıyım ama lanet olası kırsalın ortasındayım. Yaramı yıkayacak ve saracak bir yer yok. Ceplerimde yarayı saracak bir şey arıyorum ama hiçbir şey yok.

Kalbim hızla atıyor ama sanki vücudumu tutmaya yetecek kadar kanım kalmamış gibi etkisiz atıyor. Bu kadar çabuk bu kadar kan kaybettiğime inanamıyorum, gerçi koşmak da yardımcı olmadı. Ciğerlerim ağrıyor, oksijen açlığı çekiyorum. Karanlıkta ağaçlar bulanık görünüyor. Hava göğsümden içeri girip çıkıyor. Dışarısı çok soğuk; sanki iğne soluyormuşum gibi geliyor.

Ne kadar uzağa koşarsam, o kadar çok kan kaybediyorum. Ama devam etmek zorundayım. Eğer burada durursam, burada öleceğim.

Ayağa kalkıyorum. Karanlık etrafımda dönüyor. Sallanıyorum, kendimi sabitlemek için bir ağaç gövdesine uzanıyorum ve baş dönmesinin geçmesini bekliyorum. Yakın mesafede bir ışık parlıyor. Bir an için umut acımın bir kısmını dindiriyor. Işığa doğru sendeliyorum. Ağrı yan tarafıma ve koluma yayılıyor. Her adım dayanılmaz, kör edici bir acıya neden oluyor.

O lanet şerif her şeyi mahvetti. On beş dakika daha. İhtiyacım olan tek şey buydu. İkisini de öldürüp olay yerinden başarıyla çıkabilirdim. Yapacağım son şey olsa bile o orospu şerifi öldüreceğim.

Mide bulantısı boğazımda yükseliyor. Eğildim ve toprağa kustum. Sağlam kolumun koluyla ağzımı siliyorum. Ayak seslerini dinlemeye çalışıyorum ama kendi hırıltılarımın sesini zar zor duyabiliyorum. Ama beni takip edeceğini biliyorum. Vazgeçecek bir tip değil.

Ağaçların arasından bir yolla ikiye bölünmüş başka bir küçük tarlaya çıkıyorum. İki katlı bir çiftlik evi bana bakıyor. Işık ön verandadan parlıyor. Elli metrelik donmuş zeminde tökezleyerek ilerliyorum. Yolu geçtikten sonra sendeleyerek araba yoluna ve ön verandaya çıkıyorum. Sürgünün yanındaki küçük cam kareyi kırmak için tabancanın kabzasını kullanıyorum. Uzanarak kapının kilidini açtım ve iterek açtım. İçeride, fuaye olduğunu sandığım yerde dizlerimin üzerine çöküyorum. Parke üzerindeki bir sıyrık dikkatimi çekiyor. Başımı kaldırdım.

Yirmi beş yaşlarında genç bir kadın kapı aralığında duruyor. Bol bir eşofman ve büyük koyun derisi botlar giyiyor. Bir rehine durumumu son derece iyileştirirdi.

Silahı kaldırıyorum. "Kimıldama yoksa ateş ederim."

KIRKINCI BÖLÜM

Bree ağaçların arasından ilerledi. Her gölge potansiyel bir pusu yeri idi. Bir ağaç gövdesini yuvarladı ve AR-15'ini karanlığa doğrulttu. Hiçbir şey yoktu. Herhangi bir saldırıya uğramadan ağaçların arasından süzuldüler ve açık bir alanın kenarında durdular. Az ileride bir yol ve bir ev gördü. Ön verandadan bir ışık parlıyordu.

Todd onun yanına çömeldi.

"Sence oraya girmiş midir?" diye sordu

usulca. "Evet," diye fısıldadı Todd.

"Nerede biliyor musun?"

Todd gözlerini kısarak posta kutusuna baktı, sonra telefonundaki harita uygulamasını açtı. "Evin numarası 401. Burası 77. Yol olmalı."

Bree mikrofonuna dokundu ve merkezi güncelledi. Rhys yaralı ve üşümüştü. Son izleri daha az dengeli olduğunu ve hâlâ kan kaybettiğini gösteriyordu. Uzun süre koşmaya devam edemeyecekti. Bree araziye taradı. Çiftlik evinin arkasında bir ahır vardı.

Merkez kulaklığından konuştu. "Bulunduğunuz yerdeki ev sahibi az önce 911'i arayarak yaralı bir adam tarafından haneye tecavüz edildiğini bildirdi."

"Ev sahibi evde mi?" Bree sordu.

"Evet," dedi merkez. "Bebeğiyle birlikte kendini üst kattaki yatak odasına kilitlemiş."

Rehineler.

Bree hızlı bir panik dalgasını bastırdı. Rhys'in bir anne ve bebeğe zarar vermesinin önünde duran tek şey o ve Todd'du.

"En yakın desteğin tahmini varış süresi nedir?" Bree sordu. "Eyalet polisi sekiz dakika uzaklıkta."

Çok uzun.

Todd AR-15'inin kabzasını düzeltti. "Yakalayalım onu."

Rhys içerideyse, takip edilmeyi bekliyor olacaktı. Yaklaştıklarını gördüğünde ne yapacaktı? Karşı koyup onlara ateş mi edecekti, yoksa başka bir kaçış girişiminde bulunmak için arka kapıdan mı sığılıracaktı? O kaçarken Bree ve Todd'u oyalamak için evi ateşe mi verecekti? Bree bekleyemezdi. Rhys her şeyi yapabilirdi. Onun geçemeyeceği hiçbir çizgi yoktu ve o da bir kadını ve bebeğini feda edemezdi.

"Ben önden gideceğim. Kaçmaya çalışırsa diye sen arkadan dolaş." Bree baş yardımcısı evin köşesini dönene kadar . Sonra AR-15'ini kaldırdı ve dış peyzajdaki birkaç çalının arkasında kalmaya çalışarak ön yürüyüşe yaklaştı.

Yeşillik yeterli bir siper değildi. Mermiler duvarlardan geçer. Birkaç yaprak pek sorun yaratmazdı. Bree başını çalıların üzerinden uzattı ve ön kapının yanındaki küçük cam bölmelerden bir gölge gördü.

Rhys miydi o?

Anne ve çocuk neredeydi?

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Düşündüğümde daha zayıfım. Tabanca sanki 20 kilo ağırlığında. Silahı genç kadına doğrultmadan dönüp kaçıyor. Ayaklarının merdivenlerden yukarı doğru gürlediğini duydum. Bir kapı çarptı.

Kendini üst kattaki bir odaya kilitlediğine şüphe yok. Arka kapıdan kaçmalıydı. Aptal sürtük.

Daha hızlı hareket etseydim, benimle kalmasını sağlayabilirdim. Ama hızlı hareket etmek bir seçenek gibi görünmüyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek kapıdan geçip eski çiftlik tarzı bir mutfağa giriyorum. Merdivenler mutfak arkasından yukarı çıkıyor. Onları düşünüyorum ama onu takip edecek gücüm olmadığına karar veriyorum.

Yere oturuyorum, sırtımı kasap dayıyorum. Yanımdaki çekmecedeki bulaşık havluları var. Bir tane alıp ceketimin fermuarını açıyorum. Göğüs kafesimin hemen altında parmağım genişliğinde uzun bir yarık uzanıyor. Kurşun belli ki hayati organlara isabet etmemiş ama yan tarafımın etli kısmını delerken ortalığı dağıtmış. Kanamayı durdurabilirsem hayatta kalabilirim. İki katlanmış bulaşık havlusu aldım ve belime bağlayacak bir şey aradım. ayağa kaldırdım. Tezgâha yaslanıp çekmeceleri karıştırıyorum. İronik bir şekilde, işe yarayacak bulduğum tek şey streç film. Katlanmış havluları yaraya bastırarak, sargıyla sıkıca bağlıyorum. Bunun yardımı olur. En azından evin içi sıcak. Ama ne kadar kalabilirim? Kadının muhtemelen cep telefonu vardır. Polisi arayacaktır. Nerede olduğumu bilirler.

Tekrar soğuğa koşma fikri beni yoruyor. Acıdan ve kan kaybından başım dönüyor. Ama hareket etmeye devam etmeliyim, koşmaya devam etmeliyim. Çok arkamda olmayacaklar.

Sıcaklık ve bandaj beni canlandırıyor. Dolapta bir bardak buluyorum ve musluktan dolduruyorum. Boğazım ve ağzım kavruluyor ve yutkunurken sıvı lüks hissettiriyor. Bir şişe ağır kesici buluyorum ve dört tablet alıyorum. Kendimi toparladığımda kafam biraz dağılıyor. Kadının bir aracı olmalı. Arka kapının bir anahtarlık görüyorum ve karıştırıyorum. İki etiketli anahtarlıkta SHED ve TRUCK yazıyor.

Kamyon mu? Arka pencereden dışarı bakıyorum. Yaklaşık yetmiş beş metre ötede, küçük bir ahırın yanında bir pikap duruyor. Gözlerime sıcak yaşlar doluyor. Kaçabilirim.

Kapının yanındaki askıda ağır bir ahır paltosu asılı. Islak ceketimi çıkarıp kuru olanın içine giriyorum. Ağır kanvas rüzgârı engelleyecektir. Ağır kesici şişesini cebe attıktan sonra mutfağın ışıklarını kapatıyorum. Kurutma rafında paslanmaz çelik bir şişe görüyorum. Yanımda götürmek için musluktan dolduruyorum. Yiyecek. Yiyeceğe ihtiyacım var. Kileri karıştırıyorum ve bir kutu protein çubuğu buluyorum. Bir avuç dolusunu başka bir cebe sokuyorum. Silahımı belime sokuyorum ve evin arkasındaki tarlaları tarıyorum.

Bir figür bana doğru sürünüyor. Şerif mi? Umarım öyledir. Onu vurmayı neredeyse her şeyden çok istiyorum. Tabancayı çıkarıp kırık cam bölmeye nişan alıyorum. Ama şekil bulanıklaşıyor. Göz kapaklarımı sıkıp kapatıyorum ve tekrar açıyorum. Figür daha yakın, şimdi sadece otuz adım kadar uzakta. Yüzünü göremiyorum ama bir erkek gibi hareket ediyor. Bu o değil. Hayal kırıklığı ağzımda acı bir şekilde yükseliyor. Şerif muhtemelen büyük dedektifi getirmişti. Muhtemelen ayrıldılar, biri evin önüne yaklaşacak, diğeri arkayı koruyacak ve kaçışımı kesecekti.

Böl ve fethet ve tüm bu saçmalıklar. Şerif nerede? Benim istediğim o.

Ön verandada bir ayakkabı sesi duyuyorum ve oraya doğru dönüyorum. Mutfak kapısının aralığından, kapının yanındaki dar cam bölmelerin arasından bir gölge görüyorum. Zırhı yüzünden hantal görünüyor ama şerif olduğunu anlıyorum.

Kafasına nişan alıyorum. Yelek kafatasına bir kurşun sıkmamı engellemeyecek. Elim titriyor. Bu mesafeden ıskalayacağım. Yaklaşıyorum ve kolumu sabitlemek için bir sandalyenin arkasını kullanıyorum. Sonra şerifi nişan aldım ve tetiği çektim.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Bir el silah sesi duyuldu, kurşun kapının yanındaki camı parçaladı. Bree yana doğru daldı. Çimenlere düştükten sonra yüzüstü yuvarlandı ve ev sahibinin peyzaj mimarisinde kullandığı bir demiryolu bağının arkasına gelene kadar ön çimenlikte süründü.

"Vazgeç Rhys!" diye bağırdı. "Arkanda da silahlar var. Kaçamazsın."

"Siktir git!" Rhys bağırarak karşılık verdi. "Buradaki kadını öldüreceğim. Yapacağımı biliyorsun."

Bundan hiç şüphesi yoktu. Muhtemelen Bree'nin onun hakkında kesin olarak söyleyebileceği tek şey, akla gelebilecek en korkunç şeyleri yapmaya istekli olduğuydu. O sadece kendini önemsiyordu.

"Yine de öleceksin," diye bağırdı Bree.

"Bu kadına değer veriyorsun. Bunu inkâr edemezsin," diye Rhys.

Bree onun kadına yakın olmadığını fark etti. Bebekten haberi bile yoktu. Bilseydi, çocuğu koz olarak kullanırdı.

Bree yaklaştı. "Silahını indir, Rhys!" Cevap yok.

"Şerif?" Todd'un sesi kulağına geldi. "Bir silah sesi duydum."

"Iskaladı." Soğuğa rağmen Bree'nin göğsünden ve sırtından ter damlıyordu. Çimenlere doğru ilerledi ama Rhys'i göremedi. Kulaklığına takılı mikrofona dokundu. "Todd, ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey yok. Evin arkası hareketsiz."

Rhys nerede?

Bree başını kaldırdı ama hiçbir şey görmedi. Bir dakika önce ön kapının yanındaydı. Anne ve bebeğe zarar verme riskini göze alamazdı. Çömelerek, geri atladı

Sundurma. Alçaktan uçarak sessizce ahşap basamakları tırmandı. Ön pencereye gitti ama panjurlar çekiliydi. İçeriye göremedi.

Todd'u tekrar kontrol etti. "Bir şey var mı?"

"Hayır, hanımefendi."

Bree ayağa kalktı ve ön kapının yanındaki yan pencereden içeri baktı. "Onu göremiyorum. Size doğru geliyor olabilir. İçeri giriyoruz."

"Hazır," dedi Todd.

"Üç deyince." Sırtını kapının pervazına dayadı ve saymaya başladı. Üç dediğinde, kapıyı tekmeleyerek açtığı anda ve silahını evin içine doğrulttuğunda kalbi baş döndürücü bir hızla çarpmaya başladı. Todd'un arka kapıyı kırıp içeri girdiğini ve "Şerif departmanı!" diye bağırdığını duydu.

Bree koridorda sürünerek ilerledi ama kimseyi görmedi. Yerde bir kan lekesi fark etti. Sonra bir tane daha. Onları merdivenlere kadar takip etti. Koyu lekelerden oluşan bir iz basamakları tırmanıyordu. Rhys merdivenlerden sürünerek çıkmıştı.

Todd karanlıkta belirdi. Bree merdivenleri işaret etti. Başını salladı ve onun arkasına geçti. Rhys'in başının olmasını bekleyebileceği yerin altında, alçakta kalarak yukarı çıkmaya başladı. En tepeye üç adım kala Bree durdu ve sahanlığın kenarından baktı.

"Onu öldüreceğim." Rhys, kucağında uyuyan bir bebek tutan genç bir kadının arkasında duruyordu; üzerinde tren baskılı mavi pijamalar giymiş küçük bir çocuktan . Tabancasını kadının sırtına doğrulttu. , sallanıyordu. "Silahını indir."

"Ne istiyorsun Rhys?" Bree onun düşmemesi ve yanlışlıkla silahını ateşlememesi için dua etti. Ya da aşağı inerken sırf inat uğruna kadını ve çocuğu vurmaması için.

Bebeği kucağında sallarken kadının gözleri kocaman açılmıştı.

Rhys onu tutmuyordu. "Buradan onun kamyonetiyle ayrılacağım, o da benimle geliyor."

"TAMAM." Ama Bree silahını bırakmadı. "Sadece incitme onu."

"Geri . Yavaşça." Rhys öne doğru tökezledi. Silahı itti. Kadının sırtına. "Sen, ."

Kadın ayaklarını sürüyerek ilerledi. Arkasından Rhys'in ayağı takıldı. Genç kadın dönerek uzaklaştı. Bree kendini Rhys'in bacağına doğru fırlattı. Adam sertçe yere düştü. Silah yere çarptı ve kayarak uzaklaştı.

Todd, Bree'nin yanından hızla geçerek vücudunu Rhys ile genç annenin arasına soktu.

Bree silahını Rhys'e doğrultmuştu ama o hareket etmiyordu. Tabancasını tekmeleyerek uzaklaştırdı. Sonra botuyla onu yan yatırdı, ellerini arkadan kelepçeledi ve ceplerini yokladı. Anahtarlar, bir cüzdan ve fazladan mühimmat buldu.

Todd'un gölgesi yanında belirdi. "Yaşıyor mu?"

Hâlâ nefesini tutmaya çalışan Bree iki parmağını Rhys'in boynuna bastırdı ama nabız hissetmedi. "Hayır." Kelepçeleri çıkardı, onu sırt üstü çevirdi ve kalp masajına başladı. "Ambulans çağırın."

Todd, Rhys'in hayatta kalmasıyla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Açıkçası Bree de onun yaşamasını ya da ölmesini umursayacak kadar empati kuramıyordu. Hiç pişmanlık duymadan iki adama işkence etmiş ve korkunç şekillerde öldürmüştü. Aynı şeyi kardeşine de yapmaya çalışmıştı. Adam'ın o sandalyeye bağlı görüntüsü sonsuza dek aklından çıkmayacaktı. Rhys yaşamayı hak ediyor muydu?

Yapması gereken bir iş vardı ve bu yargılamayı içermiyordu. Onun kaderini belirleyecek koca bir hukuk sistemi vardı. Şu anda onun sorumluluğu, kişisel duygularını bir kenara bırakmak ve gözetimindeki adama ilk yardım sağlamaktı.

"Ne kadar kötü yaralandığına bakın." Avuçlarını adamın göğsüne bastırdı.

Todd, Rhys'in gömleğinin eteklerini kaldırarak plastikle sarılmış geçici bandajı ortaya çıkardı. Kenarını sıyırdı ve bulaşık havlusunu kaldırdı. "Kanın çoğunun geldiği yer burası."

Bree uzun yarığa baktı. "Yaranın kendisi çok kötü görünmüyor. Çok kanamış ama kritik bir organa nasıl isabet etmiş olabileceğini anlamıyorum."

Todd sargıyı değiştirdi ve yaraya baskı uygulayacak kadar sıkı tuttu.

"Kolunda da kan var." Todd, Rhys'in giydiği kanvas montun kolunu kesmek için katlanır bıçağını kullandı. "Kahretsın."

Bree kompresyonları saydı. "Ne?"

"Bak." Todd Rhys'in kolunu işaret etti. Kurşun deliği, sıyrık ya da yırtık yerine iki derin delik, şişmiş bir deri ve omzundan kalbine doğru uzanan kırmızımsı kahverengi bir renk değişikliği bulmuştu. "Bu bir kurşun yarası değil. Bu bir yılan ısırığı."

Rhys'in zaten yağsız süt renginde olan yüzü grinin en soluk tonuna dönüştü.

Bree, Adam'ın yerinde yaşanan kaosu tekrar izledi. "Rhys tankın içine düştüğünde ısırılmış olmalı."

Todd, Rhys'in boynuna dokundu. "Hâlâ nabız yok." "Biliyorum." Ama Bree kalp masajına devam etti.

Todd bir dakika izledi, sonra içini çekti. "Sıra bana gelsin. Böyle edemezsin."

Bir seri katile kalp masajı yapmak fiziksel ve duygusal olarak çok yorucuydu. Birkaç dakika sonra Bree'nin kolları ağrımaya başladı. Kenara çekildi ve Todd onun bıraktığı yerden devam etti.

Bir an sonra Bree parmak uçlarını Rhys'in boynuna bastırdı ve çok zayıf, düzensiz bir nabız hissetti. Göğsü acı veren bir takırtıyla inip kalkıyordu.

"Geri döndü," dedi.

Todd arkasına yaslandı ve koluyla alnını sildi.

Bebek telaşlandı. Kadın onu zıplattı ve salladı, sonra da şakağından öptü. Onları izleyen Bree, içini küçük bir rahatlama dalgasının kaplamasına izin verdi. Anne ve çocuk iyiydi. Bebeği bir kalçasına yaslayan kadın yan odadan bir yorgan getirdi. Onu Bree'ye uzattı. "Şoka girecek."

Birbirlerine baktılar, doğru şeyi yapmak isteyen ama bunun ne olduğunu tam olarak bilmeyen iki insan. Kadın geri adım atarak Rhys'ten uzaklaştı.

Eyalet polisi ve ambulans birkaç dakika sonra geldi. Görevliler bir sedye getirip Rhys'i ona yüklediler. Sağlık görevlisi değerlendirme yapmakla uğraşmadı. "Onu bir an önce acile götürmeliyiz."

Bree, Rhys'in bileklerinden birine kelepçe taktı ve diğer ucunu parmaklığa bağladı. "Onunla gitmem gerek." Rhys kimseye zarar verebilecek gibi görünmüyordu ama Bree denemeye karar vermişti.

ve onu kurtarmak. Onun sorumluluğundaydı. Risk almayacaktı. Todd'a döndü. "Askerlerle koordinasyonu sağla."

"Evet, hanımefendi." Başını salladı.

Bree bu geceki silahlı saldırıya karıştığı için soruşturmayı eyalet polisi yürütecekti ve bu da onun için sorun değildi.

Sedyeyi dışarıya kadar takip ettiler. Görevliler sedyeyi ambulansın arkasına kaydırıldı.

Eyalet polislerinden biri "O iki adamı öldüren bu adam mı?" diye sordu.

"Öyle olduğuna inanıyoruz," diye cevap verdi Bree. Ambulansın arka koltuğuna tırmandı ve acil yardım görevlisi ambulansı hazırlarken onun yolundan uzak durmaya çalıştı.

IV. "Hastaneden mi geldiniz?" "Evet." Bir torba sıvı astı.

Bree ceketinin fermuarını açtı. Vücut zırhının altında kurumuş ter onu nemli ve iğrenç bir hale getirmişti. Matt mesajına cevap vermemişti. "Matt Flynn'i acil serviste gördün mü?"

"Hayır, üzgünüm." Başını iki yana salladı.

Bree Matt'e mesaj attı: R u OK? Cevap vermeyince onun için endişelenmeye başladı. Juarez'i denedi ama o da yanıt vermedi. Beklemekten başka yapacak bir şeyi olmadığı için arkasına yaslandı.

Ambulansın dışında bir polis memuru "Şimdiden ölmüş görünüyor." dedi.

"," diye hemfikir oldu diğeri. "Bir katili kurtarmak için neden bu kadar uğraştığını anlamıyorum."

Sürücü arka kapıları kapatırken Todd'un konuştuğunu duydu. "Bunun onun kim olduğuyla hiçbir ilgisi yok ve her şey onun kim olduğuyla ilgili."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şerif Yardımcısı Juarez, Matt'in acil servis bölümündeki perdenin etrafında yürüdü. "Şerif Taggert iyi, kardeşi de öyle."

Matt yatıyor olmasaydı, rahatlama onu . Elbette, yılan zehri ve kendisine verilen ilaç kokteyli yüzünden zaten bağı dönüyordu. Ama yine de . . .

Bree yaşıyor.

Şerif yardımcısı el salladı. "Bilmek istersiniz diye düşündüm, siz ve şerif ..." Sanki haddini aşmış aşmadığından emin değilmiş gibi sözünü kesti.

Matt onun cümlesini bitirmesine izin vermedi. "Teşekkürler."

Juarez boğazını temizledi. "Hiçbirimizin umurunda değil. Şerifi yüzde yüz destekliyoruz. O gerçek bir anlaşma."

"Öyle," diye kabul etti Matt. "Ve onu geri aldığınıza sevindim." "Öyle. Kesinlikle." Juarez sertçe başını salladı.

"Sen iyi misin?"

"Yolda ölmüş gibi hissettiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım." Matt'in başı döndü. O lanet yılan ısırığının canını ne kadar yaktığına hâlâ Gağırıyordu.

Juarez tek kelimeyle aynı fikirdeydi: "Dostum." "Şüpheliyi ambulansla getiriyorlar." diye ekledi.

"Kurşun mu?" Matt sordu. "O ve bir yılan ısırığı."

"Gerçekten mi?" Matt sedyede arkasına yaslandı. Bir kolundan bir serum hattı sarkıyordu. Asılı torbalarla dolu serum askısının yanında - ona verdikleri ilaçların sayısını unutmuştu- kalp monitörü güven verici bir ritimle bipliordu.

Juarez omuz silkti. "Ben öyle duydum."

Juarez onu hastaneye götürdüğünde -ısırdıktan yirmi dakika sonra- Matt'in görüşü bulanıklaşmış ve konuşması bulanıklaşmıştı. Korkunç bir hayranlıkla zehrin bacağından yukarı doğru yayılan kırmızı çizgisini izleyebilmişti. Hemşirelerin, çok sayıda antivenin dozu sayesinde yavaşlayan zehrin ilerleyişini takip ettiği bacağına, kalıcı işaret çizgilerinden ve bunlara karşılık gelen zamanlardan oluşan bir merdiven tırmanıyordu.

Koridorda bir kargaşa duyuldu; kapılar sallanıyor, monitörler bipliyor, ayak sesleri duyuluyor, insanlar bağıırıyordu. Birileri kodlama yapıyordu.

"Belki de odur. Gidip neyin ne olduğunu öğreneyim." Juarez odadan çıktı.

Yirmi dakika sonra kapı çalındı. Perde kaydı ve Bree topallayarak açıklıktan içeri girdi. Saçları tokalarından dökölüyordu. Yüzünde kan ve biraz kir vardı. Hiç bu kadar iyi görünmemişti. Yatağa yaklaştı.

Matt onun elini tuttu, sadece fiziksel bir bağ kurmak istiyor, buna ihtiyaç duyuyordu. "Senin kanın mı, onun kanı mı?"

"Hepsinin onun olduğuna eminim." Bree eğildi ve onun ağzına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Onu yüzlerce kez daha öpmek istiyordu. Onunla bir hafta geçirmek ve dikkatinin dağılmamasını istiyordu. Parmaklarını sıkmakla yetindi. "Güzel. Peki ya Adam? Farah?"

"Adam iyi. Farah beyin sarsıntısı için değerlendiriliyor."

"Todd?"

"O iyi. Hâlâ son sahnede," dedi Bree. "Az önce onunla konuştum ve olabildiğince çabuk eve gitmesini söyledim. İyi iş çıkardı."

"Rhys mı?"

"Bilmiyorum." Bree sıkıntılı görünüyordu. "Şansı pek iyi görünmüyordu ama onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Yaptığını biliyorum. O kadar ."

Başını öne eğdi. "Evet, yapardınız. Bu iş çoğu zaman yapmak istemediğimiz şeyleri yapmamızı gerektiriyor."

"Buna itiraz edemem."

Doktor kapının önünde durdu. "Şerif. İşte buradasınız." Odaya adımını attı, suratsız görünüyordu. Ameliyat maskesi

boynunu. "Mahkûmunuz ." Bree başını salladı.

"Yapabileceğimiz fazla bir şey yoktu," diye devam etti doktor. "Yılan her iki dişiyle de brakiyal arteri çivilemiş. Isırığın yeri ve sürekli fiziksel efor sarf etmesi nedeniyle zehir vücuduna hızla yayılmış. Yılanın önce onu ısırıldığından ve zehrinin çoğunu boşalttığından şüpheleniyorum." Matt'e döndü. "Sen şanslıydın. Isırığın kasla sınırlıydı ve zehrin yayılması daha uzun sürdü. Hareketi en aza indirmiştin, sadece bir dışın derini delmiş ve buraya hızlı gelmişsin."

"Küçük iyilikler." Matt vücuduna iki kat daha fazla zehir girdiğini hayal bile edemiyordu.

"Bir kereden fazla ısırabileceklerini bilmiyordum," dedi Bree.

"Sadece birden fazla kez ısırarak kalmazlar, ne kadar zehir salgılayacaklarını da kontrol edebilirler." Doktor Matt'in kalp monitörünü kontrol etti.

"Bu çok ürkütücü," dedi Bree.

Doktor tel çerçeveli gözlüklerini çıkardı ve önlük gömleğinin kenarına sildi. "İhtisasımı Arizona'da yaptım. Mojave çingiraklı yılanı çok ölümcüldür. Nörotoksin olan bir tür zehre ya da hemorajik olan başka bir tür zehre *ya da* her ikisinin bir kombinasyonuna sahip olabilir." Gözlüklerini yüzüne yerleştirdi. "Bu bölgede yaşamadıkları için şükredebiliriz. Yılanın nereden geldiğini biliyor musunuz?"

"Özel bir koleksiyon," dedi Bree.

Doktor başını salladı. "İnsanlar aptaldır." Yüzyılın yetersiz ifadesi.

Bree ağırlığını kaydırды ve yüzünü buruşturdu.

Doktor gözlerini kısarak ona . "Neden topallıyorsun?"

Bir elini kaldırdı. "Sadece dizimi çarptım. Eminim bir şeyi yoktur."

Doktor yumruğunu kalçasına dayadı. "Sanırım buna ben karar vermeliyim."

Bree başını salladı. "Bu gece buz koyacağım."

Kaşlarını çattı. "Fikrini değiştirirsen bize haber ver." Matt'i işaret etti. "Senin için bir yatak bulacağız. En azından bu gece kalacaksın." Matt'in yarasını hızlıca kontrol ettikten sonra doktor gitti.

"Kendimi inanılmaz derecede şanslı hissediyorum." Matt Bree'yi kendine çekti.

Kalçasını sedyenin kenarına dayadı. "Ben de." "Keşke seninle eve gidebilseydim."

"Aynen, ama işi şansa bırakmayalım."

"Kesinlikle hayır. Bir kez olsun orada kalmaktan memnunum. Bu tekrarlamak istediğim bir deneyim değildi. Çok ürkütücüydü." Başparmağıyla onun elini ovuşturdu. "Şimdi ne yapıyorsun?"

Gülümsemesi tükenmişti. "Karakola gitmeliyim. Yazmam gereken raporlar ve eyalet polis dedektifine vermem gereken bir ifade var." Boş kılıfına dokundu. "Silahımı çoktan aldı."

Eyalet dedektifi tabanca üzerinde balistik testler yapacak ve sonra iade edecekti.

Saçlarını karıştırdı. "Ama ben bunların yapmıyorum.

Ben eve gidiyorum. Adam orada. İş bekleyebilir."

"Öğreniyorsun."

"Bunu hayal et." Onu tekrar öptü, daha uzun ve daha tatlı. "Yarın görüşürüz."

". "

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bree, Uğur Böceği'nin sıcak nefesinin yüzüne çarpmasıyla uyandı. Köpeğin burnu Bree'ninkinden yaklaşık yarım santim uzaktaydı. Onun yanında, Vader vücudunu açtı - bütün gece yakın durmuştu - köpeğe küçümseyen bir bakış attı, birkaç adım uzaklaştı ve tekrar kıvrıldı.

Köpeğin kulaklarını okşadı. "Adam nasıl?" diye sordu Uğur Böceği'ne. Köpek yataktan atladı ve Bree'yi bekledi.

"Tamam. Kalkıyorum." Saate bir göz attı. Saat onu geçiyordu ama o zaman da sabah beşe kadar yatmamıştı. Yataktan çıktı ve topallayarak koridora çıktı. Uğur Böceği merdivenlerden hızla indi, parkede kaydı ve neredeyse karşı duvara çarpıyordu.

Adam'ın sesi merdivenlerden yukarı taşındı. "Sakin ol kızım!"

Bree ağabeyinin sesini duyunca nefes verdi. Çok yorgundu ve dizi gece boyunca biraz şişmişti. Eve döndüğünde üzerine buz koymamıştı. Kanepede uyuyan Adam'ı kontrol etmiş, hızlı bir duş almış ve yüzüstü yatağa yığılmıştı.

Ağır adımlarla aşağı indi ve mutfığa girdi. Adam masada oturmuş, bir tabak krep yiyordu. Dana yüzünü ocağa dönmüştü. Bree'ye bir spatula salladı. "Biraz uyudun mu?"

"Ben yaptım." Bree topallayarak masaya geldi.

Dana bir flapjack çevirdi ve Bree'yi işaret etti. "Otur."

Bree ona söyleneni yaptı. Kardeşini taradı. "Nasılsın?"

"Birkaç sıyrık ve çürük dışında bir şey yok." Adam onun elini sıktı. "Ben iyiyim, sayende. Hayatımı kurtardın."

Fiziksel olarak iyiydi. Ama Bree o gecenin duygusal olarak ona zarar vereceğini biliyordu. "Olanlar hakkında biriyle konuşmalısın."

Başını eğdi. "Bunu düşüneceğim."

"Sana sinsice yaklaşabilir."

"Sana inanıyorum," dedi. "Olursa biriyle görüşeceğime söz veriyorum, eğer siz de aynı sözü verirsiniz."

"Tamam," diye kabul etti Bree.

Dana kakao tozu serpilmiş bir fincan cappuccino getirdi. Bree sandalyede arkasına yaslandı ve derin derin içti. Genellikle acele etmez, aromayı içine çeker, tadın tadını çıkarırdı. Bugün ise ilk fincanı bira bongu içen bir öğrenci birliği üyesi gibi mideye indirdi.

Dana bardağı aldı. "Onu yeniden dolduracağım." Bir dakika sonra Bree'nin önüne bir tabak krep koydu, sonra da ona ikinci bir kapuçino getirdi.

"Teşekkür ederim. Bu kesinlikle beni harekete geçirecek." "O bacadan uzak durmalısın," diye uyardı Dana.

Bree kreplerine akçaağaç şurubu ekledi. Bugün alabileceği tüm şeker ve kafeine ihtiyacı vardı. "Elimden geleni yapacağım."

Dana ona bir buz torbası getirdi. Bree ayağını bir sandalyeye dayadı ve kahvaltısıyla uğraşırken buzu dizine yerleştirdi.

"Ahıra gittin mi?" Bree sordu.

Adam başını salladı. "İznim yok. Kayla bana onu beklemem için kesin emir verdi." Sırıttı. "Sır tutma konusunda pek iyi değildir."

Bree gülümsedi. "Ama şaşırmış gibi yapacaksın?"

"Elbette." Adam parmağını kalbinin üzerinde gezdirdi. "Evimin ne zaman erişilebilir olacağını biliyor musun?"

Bree başını salladı. "Bugün eyalet polisi dedektifleriyle görüşeceğim. Öğreneceğim."

"Teşekkürler." Adam çatalını yere bıraktı. "Şu adam-Blake? Öldü mü?" "Evet," diye yanıtladı Bree.

"Onu sen mi vurdun?" Adam tabağını itti. Eşofmanının kolu yukarı sıyrılmış, bileklerindeki bağ izleri ortaya çıkmıştı.

Rhys'in kardeşine yaptıklarından dolayı Bree'nin içinde öfke kabardı. Rhys'in hayatını kurtarmaya çalışmıştı ama onun ölümü

geceleeri onu uyutmuyor. Ama Adam'a uygulanan şiddet bunu yapabiliirdi. "Evet, ama onu öldüren bu değildi."

"Ne yaptı?"

"Karma." Bazen Bree o kaltağı severdi.

Bir saat sonra Bree topallayarak istasyona girdi.

Marge onu ofisinin kapısında elinde bir fincan kahveyle karşıladı. "BCI'dan araştırmacı -Phillip Ash- burada. Söylediğiniz gibi onu konferans odasına yerleştirdim."

New York Eyalet Polisi Kriminal Soruşturma Bürosu kendi soruşturmalarını yürütmekle birlikte önemli davalarda yerel ve il emniyet güçlerine de yardımcı oluyordu. Bree, Rhys'in vurulmasını soruşturamazdı ve Adam'ın kaçırılma kurbanlarından biri olması nedeniyle davadan çekilmesi gerekiyordu.

"Teşekkürler, Marge." Bree daha önceki bir davada Ash'le birlikte çalışmıştı. İlişkileri sarsıntılı başlamıştı. Pislik gibi davranmıştı. Kendini savunmak için, o zamanlar onun rüşvetçi olduğunu düşünmüştü. O zamandan beri bir tür anlaşmaya varmışlardı.

Bree kahvesini konferans odasına taşıdı. Ash masada oturmuş vaka raporlarını gözden geçiriyordu. Kendini rahat ettirmişti. Takım elbisesinin ceketini bir sandalyenin arkasına asılmıştı ve gömlek kolları kaslı kollarını ortaya çıkaracak şekilde kıvrılmıştı. Etli butlu ve kel olan bu adam ona Temel Reis'i hatırlatıyordu.

Kadın içeri girdiğinde ayağa kalktı.

"Şerif." Başını salladı ve elini sıktı.

Kaşlarını çatarak bacağına baktı. "Yaralandın mı?"

"Ciddi bir şey değil." Bir sandalyeye oturdu. "Ne durumdayız?"

"Raporlar vardır hala geliyor içinde, ama Orada yapmadım olmuştur herhangi bir

Bomba gibi. En çok bilgi Rhys Blake'in bilgisayarından geldi. Her şeyi özetlemiş. Farah Rock'a ve onun kendisini reddetmesine takıntılıydı. Spencer LaForge ve Julius Northcott'u onunla çıktıkları için takip edip öldürdü. Ölümlerini büyük bir planla

Detay. Kardeşinizin kaçırılması daha az planlıydı. Görünüşe göre o noktada çözülmeye başlamıştı."

"Geçmişinde bunun olabileceğini gösteren bir şey var mı?" Bree onu neyin tetiklediğini merak etti.

Ash başını salladı. "Bu sabah kardeşiyle konuştum. Kadınların Rhys'ten hiç hoşlanmadığını ve bunun her zaman hassas bir nokta olduğunu söyledi."

Bree Rhys'i hayal etti. "Ortalama görünümlüydü ama kadınların onu reddetmesi için bariz bir neden yoktu."

"Belki de onun potansiyel bir psikopat olduğunu sezmişlerdir," diye önerdi Ash, sesi alaycıydı.

"Bu mümkün," diye onayladı Bree. Hayatta kalma içgüdüleri çoğu insanın şüphelendiğinden daha güçlüydü.

"Profil uzmanımız Farah'ın onu reddetmesinin beyinde bir düğmeye bastığına inanıyor. Farah onu reddetmekle kalmamış, daha sonraki randevularından bahsetmiş, onları ve kendisini öldürmek isteyene kadar yüzüne vurmuş. Ayrıntılı planlar yapmaya başladı. Ancak öldürmeye başladıktan sonra raydan çıktı ve düşüncesizleşti; yılanı ekledi, senin için not bıraktı, kardeşinin peşine düştü. Bunların hiçbirisi orijinal planında yoktu." Durakladı. "Algıları ve gerçeklik birbirinden gittikçe uzaklaştı."

"Bu garip bir şekilde mantıklı." Bree kahvesini yudumladı.

"Farah'ın saç tellerini, tebeşir tozunu ve makbuzu Northcott olay yerine yerleştirdi. Niyeti LaForge, Northcott ve kardeşinizin cinayetlerini Farah'ın üzerine yıkmaktı. Sonra da sahte bir intihar numarası yapacaktı."

"Böyle düşünmemizi nasıl umduğunu anlamıyorum, özellikle de başındaki yara ve evinde bulduğumuz tüm kanıtlar ortadayken."

Ash omuz silkti. "O noktada kesinlikle daha az mantıklıydı. Ondan şüpheleneceğinizi ya da evini arayacağınızı hiç düşünmemişti."

"Kardeşimin evi ne zaman serbest bırakılacak?" Bree sordu.

"Yarına kadar. Kırık pencereyi kapattık." Ash tereddüt etti. "Bu konuyu açmaktan nefret ediyorum ama tuvalinde bir kurşun deliği var. Küçük bir araştırma yaptım. O tablonun muhtemelen ne kadar edeceğini biliyorum."

"Hayatından daha fazla değil," dedi Bree. "Ona söyleyeceğim."

Resim yapmak Adam'ın çıkış noktasıydı. İŖe dönmek için sabırsızlanıyordu. Bunu nasıl karşılayacaktı?

Bir el uzattı. "Dava dosyalarını sizin için toparlayacağım. Umarım bir süre daha yardımınıza ihtiyacımız olmaz."

"Başka kimseyi vurmazsan belki." Ash'in ses tonu biraz alaycıydı ama değildi de. Kızın elini gereğinden bir saniye daha uzun süre tuttu.

Hala bir pislik.

Bree gözünü kırpmadı. Doğrudan göz temasını sürdürdü. "Keşke kötü adamlar suç işlemeyi bıraksa."

"Senin dudaklarından." Homurdandı. "Resmi bir mülakata ve ifadeye ihtiyacım olacak."

"Ben de seve seve veririm ama bugün olmaz."

"Daha hızlı-"

"Bugün değil," dedi Bree. İki de soruşturmanın bir temizlik operasyonu olduğunu biliyordu. şüpheli ölmüştü. Ne bir suçlama ne de hazırlanacak bir duruşma olacaktı.

Ash'in başını sallayışı mutsuz ama . "Baş yardımcınız mı?"

"Bugün izinli." Bree Todd'a evde kalmasını, Cady ile takılmasını ve köpeğiyle oynamasını söylemişti. Yarın t'leri çarpı, i'leri nokta yapacak zamanı olacaktı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Pazar günü soğuk hava dalgası kırıldı ve New York taşrası nadir görülen güzel bir Aralık gününe kavuştu. Bree mutfağında durmuş, Adam'ın doğum günü brunch'ı için toplamayı başardığı kalabalığa hayret ediyordu. Bir yıl önce, bırakın bir ev dolusu insanı, bir araba dolusu insanı bile bir araya getiremezdi. Matt'in babası mutfakta Dana'ya yardım ediyordu. Annesi Anna mimozasını yudumlayıp arka bahçede oynayan çocukları ve köpekleri izledi. Aslında Goldie ve Uğur Böceği oynuyordu. Cady ve Todd bakarken Brody de onlara göz kulak oldu. Adam ve Matt'in kardeşi Nolan mutfağın bir köşesinde ciddi bir konuşma yapıyorlardı. Adam ayağa kalktı, mutfağa geçti ve tabağını yeniden doldurdu.

Tezgâhlarda neredeyse boş yemek tabakları sıralanmıştı. Bree bir çörek daha gözüne kestirdi ama yemeğini idareli kullanması gerektiğine karar verdi. Noel'e daha birkaç hafta vardı ve Dana pişirme çılgınlığını yavaşlatacak hiçbir işaret göstermiyordu. Bahçeye sürülmeden önce Uğur Böceği sahipsiz bir omleti sahiplenmişti. Vader tereyağını yalarken yakalanmıştı. Kedi hiç pişmanlık göstermedi. Başka bir deyişle, her şey normaldi.

Adam ayağa kalktı ve tabağını lavaboya koymak için mutfağa geçti. "Tuvalindeki kurşun deliği ne kadar kötü?" Bree ona sordu. "Tamir edebilir misin?"

Bir fil kulağını düşündü ve bir tane seçti. "Onu orada bırakmaya ve etrafında çalışmaya karar verdim." Bir ısırik aldı. "Resim bir hikaye anlatıyor."

Şekerin Kayla yanakları pembeleşmiş bir halde mutfak kapısından içeri daldı. Adam'ın elinden tuttu ve onu evden dışarı sürükledi. "Hediyeni alma vakti geldi, Adam Amca."

Herkes ceketlerini kaptı ve onları dışarıda takip etti.

Matt kolunu onunkine bastırđı. "Ailelerimiz iyi anlaşıyor."

Bree başını onun omzuna yasladı. "Bu çok hoş."

Luke Standartbred'i ahırdan çıkardı.

"Henüz bir ismi yok," dedi Kayla Adam'a. "Ama aklımda bir sürü fikir var."

Adam atına doğru yürüdü ve bir elini burnuna koydu. "O mükemmel." Standartbred başını salladı.

"O iyi bir çocuk," dedi Luke. "Daha sonra bir gezintiye çıkmalıyız." Adam atını okşadı. "Kesinlikle. Sabırsızlanıyorum."

"Ne kadar güzel değil mi!" Matt'in annesi ellerini çırpı. "Matt, atın nerede?"

Tahtaya çarpan bir toynağın sesi sorusunu noktaladı.

"Kapıyı tekmelemeden önce onu yakalasam iyi olur." Matt ahırda kayboldu ve birkaç dakika sonra Percheron'la geri döndü. Bree atın topallamadan yürüdüğünü görünce mutlu oldu. Bacağı güzelce iyileşiyordu.

"Tıpkı Beast gibi!" Kayla heyecanla, "Ama Matt ona henüz isim vermedi," dedi. "Ama Matt ona henüz isim vermedi." Sesi sabırsızlıkla çınılıyordu.

"Ona FOMO adını vermeliyim. Ciddi bir kaçırma korkusu var. Her şeyin ortasında olmak zorunda." Matt Kayla'ya doğru eğildi. "Ama ne var biliyor musun? Canavar ona çok yakışıyor."

"Gerçekten mi?" Kayla bir aşağı bir yukarı zıpladı.

"Gerçekten mi?" Matt onu kucağına aldı ve dev atın sırtına bindirdi. Todd'un köpeğı atın karnının altında koştururken, Beast gözünü bile kırpmadan kibarca durdu.

Todd Goldie'yi yakaladı ve tasmaladı. "Kızım, o iyi biri ama bu iyi değil." İlgisiz genç köpek sallandı.

Kayla öne doğru eğildi ve iri boynuna sarıldı. "O çok iyi bir çocuk."

Matt'in babası, "Aman Tanrım," dedi. "Hiç bu kadar büyük bir atı bu kadar yakından görmemiştim. Onu sevebilir miyiz?"

"Çok naziktir ve yeterince ilgi göremez." Aile iki atın etrafında toplanmış, her ikisine de eşit ilgi gösterildiğinden emin olmak için telaşlanıp okşarken Matt geride durdu.

"Onları kurtarmış olmana bayıldım." Cady, Standartbred'in ön ayaklarını düzeltti. Omzundaki bir ize dokundu.

Yıllarca koşum takımı takmaktan saçları dökülmüştü. "İhtiyacı olan hayvanların inecek güvenli bir yer bulması çok güzel."

"Adam Amca, bir isim seçmelisin." Kayla kollarını uzattı ve Matt onu Beast'in sırtından kaldırdı.

Adam kollarını kavuşturdu ve çenesini bir elinin üzerine koydu. "Fikirlerin olduğunu mu söylemiştin?"

"! İstiyorum!" Kayla neredeyse çığlık atıyordu. "Bir listem var." Adam sırtıttı. "Önde geleniniz hangisi?"

"Bullseye, çünkü o kahverengi, tatlı ve sadık," dedi Kayla.

"Hoşuma gitti," dedi Adam. "Bullseye olsun o zaman."

"Yaşasın!" Kayla Bullseye'a sarıldı.

Bree Adam'ın koluna dokundu. "Sanatsal bir isim seçeceğini ."

Başını iki yana salladı. "Bu Kayla için daha önemli. Atın umurunda değil."

Todd ve Cady Bree'ye yaklaştı.

"Gitmemiz gerek," dedi Todd.

"şimdiden mi?" Bree sordu.

"Julius'un yaşlı komşusunun evinde değiştirmem gereken bir pencere var," dedi Todd. "Cady bana yardım edecek."

Cady at kuyruğunu düzelitti. "Çekiç sallama fırsatına bayılırım."

Bree gülümsedi. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Daha fazla vedalaştılar ve el ele ayrıldılar.

Bree, Cowboy, Pumpkin ve Riot'ın otladığı meradan aileye yeni katılan iki hayvana baktı. Matt'le göz göze geldi. Burada bir şeyler inşa ediyorlardı ve belli ki o da bunun büyük bir parçasıydı. Boğulmadan yılan ısırığı hakkında düşünemiyordu bile.

"Bugün güzel bir gündü," dedi. "Ve hepimizin buna ihtiyacı vardı."

Ailece geçirilen zaman, birliktelik, aralarındaki bağ ve sevgi, Bree'nin kalbinde son davalarının boş bıraktığı yerleri doldurmaya yardımcı oldu. Onu yeniden şarj ettiler.

"Yaptık," diye kabul etti. Sesini alçalttı. "Çocukları bu kadar mutlu görmek hoşuma gidiyor. Ama Noel için hâlâ endişeliyim. Zor olacak."

"Ben de bunu düşünüyordum." Matt kalabalığa baktı. "Onları bir yolculuğa çıkarmaya ne dersiniz? Noel sabahı evde, annelerinin yanında olmak , ama ben ertesi gün yola çıkıp onlara yeni bir deneyim yaşatabileceğimizi düşünüyordum."

"Bir gezi mi?" Bree önerinin kafasında dönüp durmasına izin verdi. "Fikir hoşuma gitti ama daha özel bir kaçamak istediğini sanıyordum."

"Tatil ve annelerinin ölüm yıldönümü yaklaşırken onları bırakıp gitmenizi istemem adil değildi. Önümüzdeki bir ayı atlatmak için çok fazla desteğe ihtiyaçları olacak. Sormam gereken tek soru 'Nasıl yardımcı olabilirim?'"

"Bugün seni sevdiğimi söyledim mi?" "Evet."

"Sana tekrar söylüyorum." Bree'nin gözleri buğulandı. Tekrar. *Çok sinir bozucuydu.* "Ama nereye gitmeliyiz?"

"Disney World," diye önerdi.

"Bu, ağzınızdan çıkmasını beklediğim en son öneriydi."

Omuz silkti. "Yolculuk çocuklar için. Ayrıca, artık tüm prenseslerin isimlerini sayabilirim."

Bree güldü. "Bence Luke ve Kayla bundan hoşlanacaktır." Kolunu onun beline doladı. "Ama bizim beş atımız var. Tatile çıkmak o kadar kolay değil-"

"Adam atlarla ilgilenecek." "Zaten sordun mu?"

"Evet."

"Peki ya otel ve uçak bileti? Noel'den hemen sonra son dakika seyahatleri çılgınca olmalı."

"Her şey ayarlandı. Bir seyahat acentem var, bir süit ve uçak biletlerini yarına kadar beklemeye aldı. Açıkçası, hepimiz dünyanın en mutlu yerinde bir tatil yapabiliriz. Tek yapmanız gereken evet demek."

Bree döndü ve kollarını onun boynuna doladı. "Evet."

Onu kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Bir gün, çocuklar daha iyi bir yerdeyken kendi başımıza kaçacağız. Aceleye gerek yok. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

TEŞEKKÜRLER

Bana her gün yardım eden yazar arkadaşlarıma özel teşekkürler: Rayna Vause, Kendra Elliot, Leanne Sparks, Toni Anderson, Amy Gamet ve Loreth Anne White. Şerefe hanımlar! Her zaman olduğu gibi, menajerim Jill Marsal'a bana verdiği sarsılmaz destek ve sağlam kariyer tavsiyeleri için teşekkür ederim. Ayrıca Montlake'teki tüm ekibe, özellikle de satın alma editörüm Anh Schluep ve geliştirme editörüm Charlotte Herscher'a minnettarım. Ekipler söz konusu olduğunda, en iyilerine sahip olduğum için şanslıyım.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2016 Jared Gruenwald Photography

Melinda Leigh, En İyi İlk Roman dalında Uluslararası Gerilim Ödülü adayı olan *She Can Run*, *She Can* serisinden *She Can Tell*, *She Can Scream*, *She Can Hide* ve *She Can Kill*; *Midnight Novels* serisinden *Midnight Exposure*, *Midnight Sacrifice*, *Midnight Betrayal* ve *Midnight Obsession* kitaplarının Amazon Listelerinde 1 numara ve *Wall Street Journal*'da 1 numara olan çok satan *Scarlet Falls* serisinde *Hour of Need*, *Minutes to Kill* ve *Seconds to Live*; Morgan Dane serisinde *Say You're Sorry*, *Her Last Goodbye*, *Bones Don't Lie*, *What I've Done*, *Secrets Never Die* ve *Save Your Breath*; Bree Taggart serisinde *Cross Her Heart*, *See Her Die*, *Drown Her Sorrows*, *Right Behind Her* ve *Dead Against Her*. Melinda, iki RITA adaylığı da dahil olmak üzere çok sayıda yazarlık ödülü kazanmıştır; Kenpo karatede ikinci derece siyah kuşak sahibidir ve kadınlara kendini savunma dersleri vermiştir; ve ailesi ve küçük bir kurtarılmış evcil hayvan sürüsü ile dağınık bir evde yaşamaktadır. Daha fazla bilgi için www.melindaleigh.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

